ЦРКВА ИСУСА ХРИСТА СВЕТАЦА ПОСЛЕДЊИХ ДАНА

Генерална конференциј

Октобар 2007. год.

178. ГЕНЕРАЛНА КОНФЕРЕНЦИЈА
Солт Лејк Сити
октобар 2007. год.

Printed in Germany
Наслов оригинала:
October 2007 General Conference Talks
02383 202
Serbian

Садржај

<u>Суботњи јутарњи састанак</u>

<u>Суботњи поподневни састанак</u>

<u>Састанак свештенства</u>

НЕДЕЉНИ ЈУТАРЊИ САСТАНАК

НЕДЕЉНИ ПОПОДНЕВНИ САСТАНАК

<u>**Општи састанак Потпорног друштва**</u>

Суботњи јутарњи састанак

Подржавања надлежних лица Цркве

Председник Гордон Б. Хинкли

Сада ћу вам ради подржавања представити Врховне власти, Седамдесеторицу у областима и врховна председништва помоћних организација Цркве. Пре тога, желим да поменем недавну смрт председника Џејмса И. Фауста, другог саветника у Првом председништву. Био је изузетно надарен човек, човек велике вере и способности, који је давао велики допринос на нашим састанцима. Веома нам недостаје. Изјављујемо своје саучешће његовој вољеној супрузи Рут и њиховој деци.

Сада предлажемо подржавање Гордона Битнера Хинклија као пророка, видеоца и откровитеља и председника Цркве Исуса Христа светаца последњих дана; Томаса Спенсера Монсона као првог саветника у Првом председништву; и Хенрија Бениона Ајринга као другог саветника у Првом председништву. Они који се слажу могу то показати.

Сви који се не слажу могу то показати.

Предлажемо подржавање Томаса Спенсера Монсона као председника Већа дванаесторице апостола; Бојда Кенета Пакера као вршиоца дужности председника Већа дванаесторице; и следеће чланове тог већа: Бојда К. Пакера, Л. Том Перија, Расела М. Нелсона, Далина Х. Оукса, М. Расела Баларда, Џозефа Б. Виртлина, Ричарда Џ. Скота, Роберта Д. Хејлса, Џефрија Р. Холанда, Дитера Ф. Ухдорфа, Дејвида А. Беднара и Квентина Л. Кука.

Они који се слажу, могу то показати.

Сви који се не слажу могу то показати.

Предлаже се да подржимо саветнике у Првом председништву и Већу дванаесторице апостола као пророке, видеоце и откровитеље.

Сви ви који се слажете, молим вас да то покажете.

Они који су против, нека покажу на исти начин.

Сада, овог јутра, разрешавамо позива старешине Чарлса Дидијеа, Мерила Џ. Бетмена Роберта К. Оукса и Квентина Л. Кука као чланове председништва Већа Седамдесеторице. Такође предлажемо разрешење старешина Мерила Џ. Бетмена, Монте Џ. Броа, Џина Р. Кука, Роберта К. Деленбаха, и В. Ролфа Кера као чланове Првог већа Седамдесеторице и именујемо их пензионисаним Врховним властима.

Сви који се прикључују томе, молимо да то покажу.

Старешина Кер ће наставити да служи као Заступник црквеног образовног система.

Разрешавамо позива старешине Д. Рекса Герата, Роберта Ф. Ортона, Вејна С. Петерсона, Р. Конрада Шулца, и Х. Роса Воркмана као чланове Другог већа Седамдесеторице.

Они који желе да нам се прикључе у показивању захвалности тој браћи, могу то показати.

Предлажемо разрешење старешина Клаудија Р. М. Косте, Стивена Е. Сноуа, и Валтера Ф. Гонзалеса, као чланове председништва Већа Седамдесеторице.

Сви који се слажу, могу то показати.

Да ли је неко против?

Предлажемо подржавање других Врховних власти, Седамдесеторице у областима, и врховна председништва помоћних организација како су сада образовани.

Они који се слажу могу то показати.

Сви који се не слажу могу то показати.

Очигледно је да је подржавање једногласно потврдно. Хвала вам, браћо и сестре, за вашу сталну подржавајућу веру и молитве. Сада ћемо замолити председника Ајринга и старешине Кука и Гонзалеса да заузму места која су им одређена.

Слаби и припрости у Цркви

Председник Бојд К. Пакер,
вршилац дужности председника у Већу дванаесторице апостола.

Ни једног члана Цркве Господ не цени више или мање од другог

Изражавамо поштовање за председника Џејмса Е. Фауста. Недостаје нам. Његова вољена супруга, Рут, јутрос је са нама, и ми јој изражавамо своју љубав. Желимо добродошлицу онима који су именовани на положаје које је председник Хинкли одредио.

У име свих нас који смо данас били подржани, заветујемо се да ћемо дати све од себе како бисмо били достојни указаног поверења.

Подржали смо надлежна лица Цркве, свечаном, светом процедуром. Ова уобичајена процедура спроводи се кад год се вође или учитељи позивају или разрешавају дужности или кад год је реорганизација у округу или одељењу или већу или у помоћним организацијама (видети УИЗ 124: 123, 144; такође видети УИЗ 20:65-67; 26:2). То је јединствено за Цркву Исуса Христа светаца последњих дана.

Увек знамо ко је позван да води или подучава и имамо прилику да подржимо или осујетимо тај чин. То није дошло као људски изум већ је објашњено у откривењима. „Не сме се допустити ниједноме да иде да проповеда јеванђеље моје или изграђује цркву моју, ако није зарећен од некога ко има власт, и ако *цркви није знано* да он има власт и да је прописно зарећен од црквених поглавара" (УИЗ 42:11; курзив додат). На тај начин, Црква је заштићена од варалице који би преузео контролу над већем, одељењем, округом или Црквом.

Постоји још једно начело јединствено у Господњој Цркви. Све положаје у подучавању и вођству заузимају чланови Цркве. И то је такође објашњено у Светим писмима. Један стих у Учењу и заветима успоставио је ред вођства у Цркви за сва времена. Било је без преседана, свакако неуобичајено за хришћанске цркве тада или сада:

„Ја дакле, Господ, знајући за невољу која ће задесити становнике земаљске, позвах слугу свога Џозефа Смита млађега, и говорах му с небеса, и дадох му заповести. . .
Слаби света иступиће и посрамити моћне и јаке . . .
Да би свако говорио у име Господа Бога, то јест Спаситеља света.
Да би уз то вера на земљи порасла.
Да би се вечни завет мој успоставио.
Да би се прогласила пунина јеванђеља мога слабима и припростима све до на крај света и пред царевима и владарима.
Ево, ја сам Бог, и то говорах. Заповести су ове од мене, а беху дате слугама мојим у слабости њиховој, већ према језику њиховом, да би им разумевање омогућиле" (УИЗ 1:17, 19-24).

Дубоко сам захвалан за ове стихове који објашњавају да ће Господ употребити „слабе и припросте".

Сваки члан има одговорност да прихвати позив да служи.

Председник Џ. Рубен Кларк млађи, је рекао: „У Господњој служби није важно где служите већ како. У Цркви Исуса Христа светаца последњих дана, особа заузима место на које је прописно позвана, место које нити је тражила нити ће одбити.” (из *Conference Report,* април 1951. год., стр.154). Црква нема професионално свештенство. Људи из заједница широм света позивају се на положаје вођства. Немамо семинаре за обуку професионалних вођа.

Све што се у Цркви чини – вођство, подучавање, позив, зaређење, молитва, певање, припрема за причешће, саветовање и све остало - обављају обични чланови, „слаби из света”.

У хришћанским црквама видимо њихову борбу да задовоље потребу за свештенством. Ми немамо тај проблем. Одкада је јеванђеље проглашено и Црква организована, постоји неисцрпна резерва верних браће и сестара који имају то сведочанство и вољни су да одговоре на позив да служе. Они се посвећују раду за Господа и живе по стандардима који се од њих захтевају.

После крштења члановима се додељује Свети Дух (видети УИЗ 33:15; 35:6). Свети Дух ће их подучавати и тешити. Они су тада спремни да приме вођство, усмерење и исправљање, шта год њихов положај или потребе буду захтевали. (Видети Јев. по Јовану 14:26; УИЗ 50:14; 52:9; 75:10.)

Ово начело чини Цркву различитом од осталих хришћанских цркава у свету. Ми се налазимо у необичној ситуацији да имамо бесконачну резерву учитеља и вођа, у свакој држави, племену, језику и народу, широм света. Међу члановима влада јединствена равноправност. Нико се не сматра вреднијим од других (Видети УИЗ 38:24-25). „Бог не гледа ко је ко; него у сваком народу који се боји њега и твори правду мио је њему” (Дела апост. 10:34-35; такође видети Римљанима посл. 2:11; УИЗ 1:35; 38:16).

Када сам био млад, био сам кућни учитељ једној веома старој сестри. Она ме је подучавала из свог животног искуства.

Када је била девојчица, председник Бригам Јанг је дошао у Brigham City, велики догађај за град који је назван његовим именом. Да би му указала част, деца из Школице, сва обучена у бело, била су сврстана дуж пута који је водио у град, свако са корпом цвећа да би га бацили пред кочију председника Цркве.

Она је због нечега била љута. Уместо да баци своје цвеће, шутнула је камен пред кочију, рекавши: „Он није ни мало бољи од мог деке Лавлунда” То је неко случајно чуо, и била је добро изгрђена.

Прилично сам сигуран да би председник Бригам Јанг био први који би се сложио са малом Џејни Стид. Не би себе сматрао вреднијим од деке Лавлунда или било ког другог достојног члана Цркве.

Сам Господ је био веома јасан: „И који хоће међу вама да буде први, да вам буде слуга” (Јев. по Матеју 20:27). „Тај је постављен да буде највећи, и премда је најмањи и слуга свима” (УИЗ 50:26).

Пре много година када сам први пут примио једно наименовање које је резултирало појавом моје слике у новинама, један од мојих наставника из средње школе, очигледно веома изненађен, кажу да је рекао: „То само потврђује да гледајући у жабу не можете рећи колико високо ће скочити!"

Лик те жабе, како стоји у блату уместо да скаче, илуструје колико недорасло сам се осећао када сам се суочио са одговорностима које су ми биле дате.

Таква осећања узрокују да се особа никада не може осећати супериорно у односу на другу особу. Не, ни на кога.

Дуго времена нешто друго ме је збуњивало. Пре четрдесет шест година био сам тридесетседмогодишњи супервизор семинара. Мој црквени позив био је помоћник учитеља у једном разреду у одељењу Линдон.

На моје велико изненађење, био сам позван да се сретнем са председником Дејвидом О. Мекејом. Ухватио ме је за обе руке и позвао да будем један од Врховних власти, помоћник у Већу дванаесторице апостола.

После неколико дана, дошао сам у Солт Лејк Сити да се сретнем са Првим председништвом како бих био рукоположен као један од Врховних власти Цркве. То је био први пут да сам се срео са Првим председништвом – председником Дејвидом О. Мекејом и његовим саветницима, председником Хјуом Б. Брауном и председником Хенријем Д. Мојлом.

Председник Мекеј је објаснио да је једна од одговорности помоћника Дванаесторице да стојим као сведок са Већем дванаесторице апостола и да сведочим да Исус јесте Христ. Следеће што је рекао, савладало ме је: „Пре него што почнемо рукополагање, молим те да нам изнесеш своје сведочанство. Желимо да знамо да га имаш."

Дао сам све од себе. Изнео сам исто сведочанство које сам могао имати на састанку поста и сведочанства у свом одељењу. На моје изненађење, браћа из Председништва изгледала су овољно и наставили су са додељивањем службе.

То ме је веома збунило, јер сам претпостављао да неко позван на такву службу треба да има необично, другачије и много веће сведочанство и духовну моћ.

То ме је збуњивало дуго времена све док коначно нисам могао да схватим да сам већ имао оно што је било потребно: стално сведочанство у свом срцу о Обнови пунине јеванђеља преко пророка Џозефа Смита, да имамо Небеског Оца и да је Иус Христ наш Откупитељ. Можда нисам знао све о томе, али имао сам сведочанство, и био сам спреман да учим.

Можда нисам био другачији од оних о којима се говори у Мормоновој књизи: „И ко год ми дође срца скрушеног и духа раскајаног, њега ћу крстити огњем и Светим Духом, као што Ламанци, због вере своје у мене у тренутку обраћења свога, беху крштени огњем и Светим Духом, а не знадоше то." (3. Нефи 9:20).

Током година, видео сам колико је моћно и важно то једноставно сведочанство. Разумео сам да је наш Небески Отац, Отац наших духова (видети 4. Књ. Мојсијева

16:22; Посл. Јеврејима 12:9; УИЗ 93:29). Он је отац који поседује сву љубав нежног оца. Исус је рекао: „Јер сам Отац има љубав к вама као што ви имасте љубав к мени, и веровасте да ја од Бога изиђох" (Јев. по Јовану 16:27).

Пре више година био сам са председником Марионом Ц. Ромнијем на састанку са председницима мисија и њиховим супругама у Женеви у Швајцарској. Он им је испричао како је пре 50 година, као млад мисионар у Аустралији, касно једног поподнева отишао у библиотеку да учи. Када је изашао напоље била је ноћ. Погледао је у звездано небо и догодило се. Дух га је дотакао и сигурно сведочанство рођено је у његовој души.

Тим председницима мисија рекао је да као члан Првог председништва не зна са више сигурности да Бог Отац живи, да је Исус Христ, Син Божји, Јединорођени од Оца, и да је пунина јеванђеља обновљена, него што је знао онда као млад мисионар пре 50 година у Аустралији. Рекао је да се његово сведочанство променило у томе што је било много лакше добити одговор од Бога. Господња присутност била је ближа, и он је упознао Господа много боље него што га је знао пре 50 година.

Постоји природна тежња да оне који су подржани на председавајуће положаје сматрамо вишим и од веће вредности у Цркви или у њиховим породицама, од обичног члана. Некако мислимо да они Господу вреде више него ми. Уопште није тако.

За мене и моју супругу било би веома разочаравајуће кад би предпостављали да неко од наше деце мисли да сматрамо да смо од веће вредности породици или Цркви од њих, или да мислимо да се неки позив у Цркви цени више од ругог или да се неки позив сматра мање важним.

Недавно је један од наших синова подржан за вођу мисионарског рада у одељењу. Његова супруга нам је рекла колико је одушељен тим позивом. Одговара веома великим захтевима његовог посла. Он поседује мисионарски дух и добро ће искористити свој шпански, који одржава од својих мисионарских дана. И ми смо били веома, веома задовољни његовим позивом.

Оно што мој син и његова жена чине са својом малом децом, превазилази све што би могли да ураде у Цркви и изван ње. Ниједна служба Господу не може бити важнија од посвећености коју показују једно другом и својој малој деци. А тако је и са свом нашом децом. Коначан крај сваке активности у Цркви заснива се на дому и породици.

Као Врховне власти у Цркви, исти смо као ви, а ви сте исти као ми. Имате исти приступ моћима откривења за ваше породице и за ваш посао и за ваше позиве као и ми.

Такође је истина да постоји поредак ствари у Цркви. Када сте позвани у неку службу, онда примате откривење које припада тој служби које се не даје другима.

Ниједног члана Цркве Господ цени више или мање од других. Не уопше. Сетите се, Он је отац – наш Отац. Господ „не гледа ко је ко".

Не значимо више за напредак Господњег дела, него што су значили брат и сестра Туотаи Палетуа у Нукуалофа на Тонги или брат и сетра Карлос Кифуентес у Сантиагу

у Чилеу; или брат и сестра Питер Дејлбоут у Холандији или брат и сестра Татсуи Сато из Јапана; или стотине других које сам срео путујући по свету. Не уопште.

И тако, Црква наставља да расте. Она напредује захваљујући достојним члановима који живе обичним животом у обичним породицама, вођени Светим Духом и Христовим светлом које је у њима.

Ја сведочим да је јеванђеље истинито и да је вредност наших душа - сваке душе - велика у Божјим очима — и да смо ми благословени што смо чланови Цркве. Имам сведочанство које ће ме квалификовати за позив који имам. Имам га откад сам се срео са Првим председништвом пре толико година. Сведочим о томе у име Исуса Христа, амен.

Истрајати заједно

Бискуп Ричард К. Ецли,
први саветник у Председавајућем бискупству

Одељење се организује ради послуживања потребама оних који се суочавају са најтежим и најболнијим искушењима.

Пре неколико година један новинар хумориста у локалним новинама је писао на озбиљну и провокативну тему. Цитирам из тог чланка: „Бити активан Мормон у Јути значи бити толико близак са члановима одељења да не може да се деси много тога а да целокупно чланство не сазна за највише пет минута."

Наставио је: „Овај начин живота, образ уз образ, може бити наметљив. Дешава се, такође, да је један од наших највећих снага."

Аутор наставља да говори: „У уторак сам на послу гледао поподневне телевизијске вести. Један комби је био потпуно уништен у саобраћајном удесу. Простор је био закрчен хеликоптером и амбулантним возилом. Неколико сати касније сазнао сам да возило припада младом брачном пару који је живео у улици преко пута мене у Хериману, Ерику и Цини Квигли.

Не само да виђам Квиглијеве у Цркви, . . . заједно смо вечерали на забави у комшилуку ноћ пре несреће. Наши унуци играли су се са њиховим ћеркама Бјанком и Мирандом.

Четрнаестомесечна Миранда претрпела је озбиљне повреде главе и умрла три дана касније у главној дечјој болници.

Ево где се сва та претерана радозналост у вези са другима . . . исплатила. Иако се несрећа догодила неколико километара од куће, прашина се буквално још није слегла када се неко из одељења зауставио и почео да претражује олупину. Остали из одељења сазнали су за то пре него што су се полиција и болничари појавили.

Чланови одељења обишли су све три болнице, контактирали са Ериком на послу и организовали се у радне групе. Људи који у почетку нису били укључени, били су жељни да на неки начин помогну.

У року од 48 часова Квиглијево двориште је било покошено, кућа почишћена, веш опран, фрижидер снабдевен, родбина нахрањена и у локалној банци отворен је фонд за помоћ. Окупали бисмо им и пса да га имају."

Аутор завршава следећим уводним коментаром: „Постоји позитивна страна конгрегацијског микроскопа под којим живе чланови . . . : Оно што се дешава неколицини дешава се свима" („Well-Being of Others Is Our Business", *Salt Lake Tribune*, 30. јул, 2005. год., стр. C1).

Саосећање и служење које су исказали брижни чланови одељења као резултат овог трагичног догађаја нису јединствени само за овај одређени догађај. Пророк Мормонове књиге, Алма, објаснио је будућим Христовим следбеницима: „Како ви желите приступити у овчињак Божји, и звати се народом његовим, и вољни сте понети бремена један другом, да би била лака; да, вољни сте плакати с онима који плачу; да, и

тешити оне којима је утеха потребна”, тада су, како је Алма објаснио, спремни за крштење (видети Мосија 18:8-9). Овај стих полаже темељ за послуживање и бригу на најсамилоснији начин.

Одељење је организовано да послужује потребама оних који се суочавају са најтежим и најболнијим искушењима. Бискуп, који се често сматра „оцем” одељења, ту је да пружи савет и средства. Али, такође су му при руци вође Мелхиседековог и Ароновог свештенства, председништво Потпорног друштва, кућни учитељи, кућне учитељице, и чланови одељења - увек чланови одељења. Сви су ту да у време невоље пруже утеху и покажу саосећање.

У мом најближем комшилуку имали смо удео у болним трагедијама. У октобру 1998. године, 19-огодишњи Зак Њутн, који је живео само три куће источно од нас, страдао је у трагичној аутомобилској несрећи.

Мање од две године касније, у јулу, 19-огодишњи Андреа Ричардс, који је живео тачно преко пута Њутнових, погинуо је у аутомобилској несрећи.

Једног суботњег јутра, у јулу 2006. године, Тревис Бастиан, 28-могодишњи повратник мисионар и његова 15-огодишња сестра, Дезиpé, који су живели преко пута улице и два блока северно од нас, страдали су у ужасној аутомобилској несрећи.

Мсесец дана касније, у августу 2006. године, 32-годишњи Ерик Голд, који је одрастао у кући до нас, доживео је превремену смрт. И други у овом комшилуку такође су доживели болне тренутке личне патње, знане само њима и Богу.

Губитак пет младих људи неко може сматрати необичним бројем несрећа за један мали комшилук. Мислим да тај број изгледа велик само због блиских, брижних чланова одељења који знају шта је хитна потреба. То је одељење са члановима који следе савет Алме и Спаситеља - чланови који брину једни за друге, воле се међусобно и носе бремена једни другима, чланови који су вољни да плачу са онима који плачу, чланови који су вољни да теше оне којима је утеха потребна, чланови који подносе заједно.

У сваком од ових догађаја видели смо излив љубави, служења, и саосећања надахњујућих за све. Стигли су бискупи; кућни учитељи и учитељице кренули су у акцију, а Већа Мелхиседековог и Ароновог свештенсва и Потпорна друштва организовани су да брину о духовним и материјалним потребама. Фрижидери су били снабдевени, куће почишћене, травњаци покошени, жбунови подшишани, ограде офарбане, дати су благослови, а мека рамена за плакање била су на располагању. Чланови су били свугде.

У сваком од ових случајева, породице које су изгубиле неког вољеног исказале су увећану веру, увећану љубав за Спаситеља, увећану захвалност за Помирење, и искрену захвалност за организацију која одговара на најдубље емоционалне и духовне потребе својих чланова. Те породице сада говоре о томе како су кроз своју несрећу упознале Господа. Причају о многим драгим искуствима која су израсла из њиховог бола. Сведоче о томе како благослови могу да изникну из тешке туге. Изражавају хвале Господу и понављају Јовљеве речи: „Господ даде, Господ узе, да је благословено име Господње” (Јов 1:21).

Кроз ношење бремена једни другима, као чланови одељења, научили смо неколико лекција:

1. Господња организација је потпуно прикладна да *зна* и *брине* за оне са чак најхитнијим емоционалним и духовним потребама.

2. Несрећа нас може приближити Богу са обновљеном и просветљеном захвалношћу за молитву и Помирење које олакшава бол и патњу у свим њиховим облицима.

3. Чланови који претрпе личну трагедију често доживе повећану количину љубави, саосећања, и разумевања. Они постају први, последњи и често најефикаснији у пружању утехе и показивању самилости према другима.

4. Чланови одељења, као и породице, постају ближи док заједно истрајавају – оно што се дешава једној особи дешава се свима.

5. И можда најважније, сви можемо бити самилоснији и брижнији, јер свако од нас има личне тешкоће и искуства стечена кроз њих. Заједно можемо издржати.

Радујем што припадам једној тако самилосној и брижној организацији. Нико не зна боље како носити терет једни другима, плакати са онима који плачу, и тешити оне којима је утеха потребна. Одабрао сам да то назовем „заједничком истрајношћу." Што се дешава једном, дешава се свима. Ми истрајавамо заједно.

Моја је молитва да будемо средство у олакшавању бремена других. У име Исуса Христа, амен.

Ојачати дом и породицу

Мери Н. Кук,
друга саветница у врховном председништву Младих жена

Господ рачуна на вашу помоћ у узвишењу ваше вечне породице.

Сваке недеље, од Монголије до Манчестера и Мисисипија, младе жене Цркве понављају ове надахнуте речи:
„Бићемо спремне да ојачамо дом и породицу, склопимо и држимо свете завете, примимо храмске обреде и уживамо благослове узвишења" („Задатак Младих жена", *Лични напредак младих жена* [брошура, 2001. год.], стр. 5).

Мада је ово задатак Младих жена, он се односи на све младе у Цркви. Надам се да вам он може помоћи, моја млада браћо и сестре, да разумете колико моћни могу бити ваши лични поступци у јачању вашег дома и породице, без обзира на ваше околности. Разумем, на пример, да су многи од вас можда једини чланови Цркве у својој породици.

Брошура *За јачање омладине* подсећа нас да је „припадност породици велики благослов . . . Нису све породице исте, али свака је важна у плану Небеског Оца" ([брошура, 2001. год.] стр. 10).

Све породице треба да ојачају, како идеалне, тако и најпроблематичније. *Ви* је можете ојачати. Шта више, у неким породицама ви сте можда једини извор духовне снаге. Господ се ослања на вас у вези са доношењем благослова јеванђеља вашој породици.

Важно је да у сопственом животу успоставите моделе праведности, који ће вам омогућити да поставите добар пример за своју породицу, каква год да је она.

Пример вашег праведног живота ојачаће вашу породицу. Председник Хинкли је, на општем састанку Младих жена прошлог пролећа, дао младим женама „једноставан програм у четири тачке", који неће „осигурати само вашу срећу", него ће благословити и вашу породицу. Сваком од нас је саветовао: „(1) да се молимо, (2) проучавамо, (3) плаћамо десетину, и (4) присуствујемо састанцима" („Нека врлина краси мисли твоје без престанка", *Liahona,* мај 2007. год., стр. 115).

Тражење Господње помоћи кроз свакодневну молитву донеће велике благослове вашој породици. Запитајте се: „Ко би у мојој породици могао имати користи од мојих личних молитви?" „Шта бих могао учинити да бих подржао и охрабрио породичну молитву?"

Док самостално проучавате Света писма, упознаћете Спаситеља и Његова учења. Из Његовог примера сазнаћете како да волите, служите и опраштате члановима своје породице. Размислите о томе како своје разумевање Светих писама можете делити са својом породицом.

У неколико прилика, председник Хинкли нас је посаветовао да „стиекнемо сво образовање које можемо" (*Liahona,* мај 2007. год., стр. 116). Ваше образовање користиће вашој породици сада и свакако ће благословити вашу будућу породицу. Шта можете учинити сада да бисте испланирали и припремили се за добро образовање?

Председник Хинкли нас је подучио: „Мада се десетина плаћа новцем, још је важније да се плаћа са вером" (*Liahona,* мај 2007. год., стр. 116). Да ли сте искусили благослове плаћања десетине – са вером? Док сте послушни овој заповести, Господ ће „отворити . . . уставе небеске" (Књ. пророка Малахије 3: 10) како би благословио вас и вашу породицу.

Како присуствовање састанцима – нарочито састанку причешћа – може благословити вас и вашу породицу? Редовно узимање причешћа помоћи ће вам да држите свој крсни завет. Док живите достојно и сваке недеље обнављате овај завет, оспособићете се за вођство Духа. Свети Дух ће вас водити и учити вас ономе што треба да чините да бисте благословили своју породицу.

Док спроводите те моделе праведности, бићете благословени током свог живота и развићете духовну основу захваљујући којој ћете моћи да примером јачате своју породицу. У 1. Посл. Тимотеју, Павле нас подучава о примеру: „Нико да не постане немарљив за твоју младост; него буди углед вернима у речи, у живљењу, у љубави, у духу, у вери, у чистоти" (1. Тимотеју 4:12).

Одељак о породици у памфлету *За јачање омладине*, даје неке сјајне начине на које можете бити „углед вернима" у сопственом дому:

„Будите весели, помажите другима и будите пажљиви према њима. . . . Брините о потребама других чланова породице . . .

Поштујте своје родитеље тако што ћете им показати љубав и уважавање и бити им послушни . . . Учествујте у породичним активностима и обичајима, укључујући породичну молитву, породично кућно вече и породично читање Светих писама. Ови обичаји јачају и уједињују породице.

Јачајте своје односе са браћом и сестрама. Они могу постати ваши најближи пријатељи" (стр. 10-11).

Пример је често најбољи учитељ. Ко у вашој породици може имати користи од вашег примера – брат, сестра, мама или тата?

Испричаћу вам једно искуство из сопственог живота и како су модели праведности и пример мога брата резултирали вечним благословима за нашу породицу.

Брат и ја смо рођени од „добрих родитеља" (1. Нефи 1:1) који су нас волели и веома се жртвовали за нас двоје, али наша породица није била благословена светим храмским обредима.

Пре много година, једног дана крајем децембра, примили смо писмо од мог брата који је служио у Северној мисији у Калифорнији. На коверти је стајало упозорење: „*Не* отварај док *сви* не будете заједно!"

Кад смо се отац, мајка и ја окупили да отворимо то писмо од седам куцаних страница, прочитали смо његово сведочанство о молитви. Он нас је подучио учењу из Светих писама о вечним породицама. Прочитали смо његова искуства о томе како су пост и молитва помогли његовим истраживачима да приме обред крштења. Уверавао нас је да

и наша породица може бити благословена кроз пост и молитву. Онда је дошао следећи изазов: „Бискуп одељења Станфорд пре пар месеци говорио је на тему која заиста погађа дом. Бискупов говор је учинио да застанем и схватим циљеве које желим да постигнем у животу. Најважнији у мом уму јесте циљ који желим да постигнем са сопственом породицом . . . а то је, наравно, да будем запечаћен са вама, мама и тата, за време и сву вечност у дому Господњем. Веома вас волим и желим да наша породица буде заједно у вечности."

Затим следе његове завршне речи: „Моја је молитва да вас Господ води у овој важној одлуци, и да се молите заједно као породица."

Као тинејџерка, и ја сам се молила да овај благослов дође мојој породици. То писмо ми је сада улило наду у вези са мојом праведном жељом.

Нова година је била прилика да наша породица направи неке промене. У многим месецима који су следили, успоставили смо породичне моделе праведности. Молили смо се заједно, изучавали о храмским обредима, плаћали десетину, и редовно присуствовали састанцима – као породица. Убрзо пошто се мој брат вратио са мисије, били смо спремни да примимо храмске обреде. Знала сам да је Господ чуо и услишио наше молитве док смо били око олтара у храму и печатили се као породица за време и сву вечност.

Можете ли да учините нешто значајно у својој породици? Да, можете! Често се питам шта би било са вечним напретком моје породице да мој брат није написао то моћно писмо. Његови модели праведности и пример променили су наше животе.

Старешина Роберт Д. Хејлс је рекао: „Ако пример који смо добили од својих родитеља није био добар, наша је одговорност да прекинемо тај циклус . . . Свако може научити бољи начин и тако благословити животе чланова породице сада, и научити исправне обичаје за генерације које следе" („How Will Our Children Remember Us?" *Ensign,* нов. 1993. год., стр. 10.)

Сетите се, „породица заузима централно место у Створитељевом плану за вечну судбину Његове деце" (Породица: Проглас свету, Liahona, окт. 2004. год., стр. 49). Вечне породице чине појединци. „Урадите своје део у изградњи срећног дома" (*За јачање омладине*, стр. 10). Успоставите моделе праведности у свом животу. И будите пример вернима. Господ се ослања на вас да ћете помоћи у узвишењу своје вечне породице.

Знам да Исус Христ живи! Он вас познаје и воли. Благословио је мене и моју породицу и знам да ће благословити вас и вашу породицу. О томе понизно сведочим, у име Исуса Христа, амен.

Зашто смо чланови једине истините Цркве?

Старешина Енрике Р. Фалабела,
из Седамдесеторице

Најдрагоценија моћ коју можемо поседовати је ризница личног сведочанства о нашем Господу Исусу Христу.

Зашто смо чланови једине истините Цркве? Иако не могу да одговорим на ово питање у име свих 13 милиона чланова Цркве, желео бих да од срца дам неке одговоре који ће се вероватно подударати са вашим.

Богатство вечности

„Гле, ко има живот вечни, богат је." (УИЗ 6: 7)

Изобиље није било део мог детињства. У породици нас је било петоро: мој отац и четворо деце. Моја мајка преминула је када сам имао пет година. Очеве мале приходе смо користили да купимо храну; куповина одеће је одлагана што је више било могуће.

Једног дана, узнемирен сам дошао оцу и рекао му: „Тата, зашто ми не купиш ципеле? Погледај ове; изношене су и можеш да ми видиш палац кроз рупу на њима". „Поправићемо их", одговорио је и неком црном кремом изгланцао моје ципеле. Касније ми је рекао: „Сине, средио сам их". „Не", одговорио сам, „ још увек ми се види палац". „И то се може решити", рекао ми је. Поново је узео крему и намазао ми палац и он је убрзо сијао као и моје ципеле. Дакле, доста рано сам научио да срећа не зависи од новца.

Како је време одмицало, пар мисионара нас је подучавао о богатству обновљеног јеванђеља, учењу о плану спасења и о вечним породицама. Крстили смо се и када је мој отац започео свој позив као председник подручја, његов први циљ је био одлазак у храм и примање благослова који би проистекли из те жртве. Био је то 15-одневни пут, дуг 7725 км, испуњен потешкоћама и назадовањима, лошим аутопутевима, неудобним аутобусима, чак не знајући пут, али полажући велику наду у обреде у којима ћемо учествовати. Након што смо стигли у град Месу у Аризони, упутили смо се низ улицу, на чијем крају смо могли да видимо дом Господњи, сјајан и предиван. Сећам се среће која нам је испунила срца; сви смо певали и молили се и сузе су текле низ образе многих светаца.

Касније, у храму, клекнули смо као породица да бисмо чули предивна обећања о вечној породици, уверени да је наша мајка, иако одсутна, сада постала наша мајка за сву вечност, и осетили смо мир који је дошао од сазнања да смо вечна породица.

Обећање вечног живота нам је на овај начин дало богатство вечности! „Гле, ко има живот вечни, богат је." (УИЗ 6:7.)

Обновљено свештенство

Црква Исуса Христа је црква свештеника, „царско свештенство, свети народ" (Прва Петрова посланица 2:9.)

Обновљена Црква сваком дому даје носиоца свештенства који поседује Божју моћ да благосиља. Колико сам пута био у прилици да чујем мек, сладак глас малог детета у кући, да каже: „Тата, хоћеш ли ми дати благослов?" и да у тренуцима бола и тешкоћа ставим своје руке на његову главу „и изговорим благослове утехе и помирења, и видим моћ свештеничког утицаја, и да следећег дана чујем тај гласић како каже: „Хвала тата, синоћ сам баш лепо спавао." Не морамо да изађемо и да тражимо „некога" ко има ту моћ – тај неко је међу нама! Какав је благослов што можемо да подучавамо своју децу том начелу! Ово је једина црква на земљи која нуди такав благослов породицама.

Кроз ову моћ, имао сам прилику да заредим све своје синове у свештенство и да им тако дам моћ од Бога да послужују Његове обреде.

Дакле, и то је разлог што сам члан ове Цркве, што је моћ свештенства поново на земљи и допрла је чак до наших домова.

Наша лична сведочанства

Најзначајнија моћ коју можемо да поседујемо је ризница личног сведочанства о нашем Господу Исусу Христу и Његовој помирбеној моћи.

Сведочанство нам долази када живимо достојним начином живота и тражимо га у молитви. „А Дух ће вам се дати молитвом вере" (УИЗ 42:14), саветовао је наш Господ преко пророка Џозефа Смита.

Када је мој син Данијел имао шест година, приметио је да сам био забринут, јер је требало да присуствујем конференцији области. Нисам био сигуран чему да подучавам свеце. Пришао ми је и рекао: „Тата, то је стварно лако." Тако деца све виде. „Да видимо, сине", рекао сам му. „Пошто је лако, реци ми о чему бих могао да им говорим." „Причај им о молитви", рекао ми је. „То је добра тема", одговорио сам, „али они су већ чули много говора о молитви; шта би ново могао да им кажем?" „И то је лако, тата. Прво им реци: 'Пре него што се обратите Небеском Оцу, размишљајте о томе шта бисте желели да Му кажете.' " „То звучи као одлична идеја", одговорио сам, „А онда?" „Па, када сте размислили о томе, онда Му то и реците! Када завршите, сачекајте да видите да ли Он има нешто да каже вама."

Тако, кроз наше молитве, Дух се обраћа нашем духу и сведочи нам о стварности нашег Спаситеља.

Испуњен сам дивљењем према љубави коју је мој Спаситељ Исус Христ показао спустивши се из небеских одаја и дошавши на свет, где је већина одбила Његову поруку и чак су Га, иако нису имали моћ да Му одузму живот, осудили на смрт. Христ је платио за моје грехе, за моје болести, мучења и жалости. Његов бол је био неописив. Лука напомиње да „зној пак његов бијаше као капље крви" (Јев. по Луци 22:44).

И то је, поред свега другог, разлог мога чланства у Цркви; зато што је Свети Дух продрео у моје срце и објавио ми да Христ живи, да је Он мој Спаситељ, да је платио за моје грехе, и да је припремио пут, да бих ја, уколико будем живео по Његовим поукама, могао да уживам све друге обећане благослове.

Пре неколико недеља умро ми је и отац, и сада сам, више него икад, захвалан Богу за богатство и лепоту Његовог учења.

Зато што породични живот може да се настави после смрти. Зато што је царско јеванђеље обновљено на земљи. И зато што се Дух обратио мом духу, сведочећи ми да мој Спаситељ Исус Христ живи и да ћу Његовим посредовањем моћи, у складу са својом вером, да живим са Њим. Из овог и осталих разлога, члан сам једине истините цркве на лицу земаљском и бићу вечно захвалан на томе. У име Исуса Христа, амен.

Полажите право на силно велика и драгоцена обећања

Старешина Спенсер Џ. Конди,
из Седамдесеторице

Господ даје великодушна обећања и сведочи да неће одступити од тих обећања.

Уручујем вам љубав и поздраве од верних светаца са Јужног Пацифика.

Прво начело јеванђеља је вера у Господа Исуса Христа. Оно обухвата веру у Његово божанско рођење и небеско наследство, и веру да је Он, под вођством свог Оца, створио земљу и све што је на њој (видети Јев. по Јовану 1:10; Мосија 3:8). У самом срцу наше вере у Христа налази се уверење да кроз Његову помирбену жртву наши „греси као скерлет, могу постати бели као снег" (видети Исаија 1:18).
Вера у Исуса Христа обухвата сазнање да је Он, после свог распећа, устао из гроба и да је Његово васкрсење целом човечанству омогућило да поново живи (1. Коринћанима 15:21-23). Вера у Христа је уверење да су се Он и Небески Отац указали младићу Џозефу Смиту, поплочавши пут за обнову свих ствари у раздобљу пунине времена. Исус Христ је Глава ове Цркве која носи Његово свето име.

Наша вера у Исуса Христа је очигледна онда када верујемо у Његова учења и полажемо право на Његова „силно велика и драгоцена обећања" и имамо „удео у Божјој природи" (2. Петрова 1:4). Безбројна су обећања која су прогласили Његови пророци, и Господ нас уверава: „Реч моја проћи неће, већ ће се сва испунити, свеједно, да ли гласом мојим или гласом слугу мојих" (УИЗ 1:38).

У овим последњим данима, Господ је открио да „кад од Бога добијемо који благослов, то је послушношћу оном закону којим је овај условљен" (УИЗ 130:21). Господ даје великодушна обећања, и потврђује да та обећања неће опозвати, јер је рекао: „Ја, Господ, обавезан сам кад ви чините оно што ја кажем. Али када не чините оно што кажем, обећања немате" (УИЗ 82:10).

Силно велика и драгоцена обећања

Господња безбројна, силно велика и драгоцена обећања обухватају опроштај наших греха када „их исповедимо и оканемо их се" (УИЗ 58:43; такође видети 1:31-32). Отварање устава небеских је обећање намењено онима који верно плаћају десетину (видети Књ. пророка Малахије 3:10), а проналажење „великог блага спознаје" даје се онима који се придржавају Речи мудрости (УИЗ 89:19).

Обећање намењено онима који светкују Шабат јесте да ће сачувати себе неукаљанима од света (видети УИЗ 59:9; 2. Књ. Мојсијева 31:13). Божанско вођство и надахнуће обећавају се онима који се „госте речима Христовим" (2. Нефи 32:3) и који „примењују сва Света писма" на себе (1. Нефи 19:23).

Господ је такође обећао да „шта год заиштете од Оца у име моје, што је исправно, верујући да ћете примити, гле, даће вам се" (3. Нефи 18:20). Такође нам је обећано да ће Свети Дух бити наше стално друштво када „ врлина краси [наше] мисли непрестано" (видети УИЗ 121:45-46). Можемо имати право на ослобађајуће обећање поста који ће „одвезати свезе безбожности", уклонити наша „тешка бремена", и „изломити сваки јарам" (Књ. пророка Исаије 58:6).

Они који су запечаћени у светим храмовима и који верно држе своје завете, примиће Божју славу која ће „бити пунина и наставак потомства у веке векова” (УИЗ 132:19).

Понекад, због наше људске нестрпљивости, можемо изгубити увид у Господња драгоцена обећања и да од наше послушности зависи испуњење тих обећања. Господ је објавио: „Ко сам ја, говори Господ, да бих обећао а не испунио? Ја људима заповедам, а они не слушају. Ја опозивам, а они благослов не примају. Тада они веле у срцима својим: Није ово дело Господње, јер се обећања његова не испуњавају. Но, јао таквима, јер наплата њихова вреба одоздо, а не одозго” (УИЗ 58:31-33).

Видевши бећања издалека

Важни чиниоци вере су стрпљење, трпељивост и истрајност до краја. Апостол Павле говори о вери Авељовој, Еноховој, Нојевој, Аврамовој и Сариној закључујући да „у вери помреше сви ови не примивши обећања, него их само видеше издалека и поздравише их, и признаше да су гости и дошљаци на земљи” (видети Јеврејима 11:4-13). Ови верни свеци знали су да је овај земаљски живот путовање, не њихово коначно одредиште.

Када је Абрам имао 75 година, Господ му је обећао: „И учинићу од тебе велик народ”, и то у време када он и Сарија још нису имали деце (1. Књ. Мојсијева 12:2). Он је имао 86 година када је Саријина робиња Агара родила Абраму Исмаила (1. Књ. Мојсијева 16:16).

И Господ је променио Абрамово име у Аврам, а Саријино у Сара, и када је он имао скоро сто, а она 90 година, обећано им је да ће Сара родити сина Исака (видети 1. Књ. Мојсијева 17:17, 19). Усред њиховог неверовања, Господ је питао: „Има ли шта тешко Господу?” (1. Књ. Мојсијева 18:14). И „затрудне и роди Сара Авраму сина у старости његовој” (1. Књ. Мојсијева 21:2), и Господ је обећао: „Семе ћу твоје умножити да га буде као звезда на небу, и као песка на брегу морском” (1. Књ. Мојсијева 22:17).

Млади Исак је одрастао у мушкарца, и када је имао 40 година оженио се Ревеком. „И Исак се мољаше Господу за жену своју, јер беше нероткиња; и умоли Господа, те затрудне Ревека жена његова” и роди два сина близанца, Исава и Јакова, када је њиховом оцу било 60 година (видети 1. Књ. Мојсијева 25:20-26).

Кад је Јаков одрастао и био у одговарајућим годинама, његови родитељи послали су га у дом Лаванов, где ће упознати Лаванове две ћерке, Лију и Рахиљу. Јаков је рекао Лавану: „Служићу ти седам година за Рахиљу, млађу кћер твоју. . . И одслужи Јаков за Рахиљу седам година, и учинише му се као седам дана, јер је љубљаше” (1. Књ. Мојсијева 29:18, 20).

Сетићете се како је Лаван преварио младог Јакова да прво ожени Лију а затим Рахиљу. „А Господ видећи да Јаков не мари за Лију, отвори њој материцу, а Рахиља оста нероткиња” (1. Књ. Мојсијева 29:31). И Лија роди Рувима, затим Симеуна, онда Левија и Јуду. Дотле је Рахиља била без деце (видети 1. Књ. Мојсијева 29:32-35). Са завишћу и очајем који су постајали све већи и већи, Рахиља је једнога дана плаховито затражила од Јакова: „дај ми деце или ћу умрети” (1. Књ. Мојсијева 30:1). Лија је после тога родила још два сина и једну ћерку.

Господ није немаран у вези са својим обећањем

Петар је сведочио да „не доцни Господ са обећањем, као што неки мисле да доцни, него нас трпи” (2. Петрова 3:9). У овом раздобљу хемијског чишћења за један сат, и бизниса брзе хране за минут, некима од нас може повремено изгледати као да је Небески Отац који нас воли побркао распоред наших драгоцених обећања, или их је оставио по страни, или их завео под погрешним именом. Тако се осећала Рахиља.

Али проласком времена, сусрећемо се са четири најлепше речи у светом запису: „И Бог се опомену Рахиље” (1. Књ. Мојсијева 30:22). И она је била је благословена рођењем Јосифа, а касније рођењем Венијамина. На земљи данас живе милиони Јосифових потомака који су примили обећање дато Авраму да ће кроз њихове напоре „све породице земаљске бити благословене, и то благословима јеванђеља, а то су благослови спасења, то јест живота вечног” (Аврам 2:11)

Понекад, када се небеска обећања учине далеким, молим се да сви ми пригрлимо ова силно велика и драгоцена обећања и да никад не одустанемо. И баш као што се сетио Рахиље, Бог ће се сетити вас. Сведочим тако у свето име Исуса Христа, амен.

Зар немамо разлога да се радујемо?
Старешина Дитер Ф. Ухдорф,
из Већа дванаесторице апостола

Ово је религија радости, религија наде, снаге и избављења.

Још увек сам радостан због дивног духа који смо осетили док смо јутрос заједно певали:
„Радујмо се сад дану спасења нашег,
не морамо лутати као странци.
Добре вести сад стижу нам у свакој нацији" („Радујмо се сад", Химне, бр. 32).

Ове речи брата Вилијама В. Фелпса сасвим су супротне тежњи света да се базира на лоше вести. Истина је да живимо у време које је Светим писмима проречено као време „ратова, гласова о ратовима и земљотресима на разним местима" (Мормон 8:30), када ће се „цела земља пољуљати, а срца ће људска малаксати" (УИЗ 45:26).

Али како то утиче на нас као чланове Цркве Исуса Христа светаца последњих дана? Живимо ли са стрепњом, страхом и бригом? Или, зар усред свих наших изазова, *немамо разлога да се радујемо*?

Сви ми пролазимо кроз различита животна искуства. Нека су испуњена радошћу, а друга жалошћу и неизвесношћу. Сећам се времена када сам био дете, када ствари за моју породицу нису биле добре. Било је то у зиму 1944. године, једне од најхладнијих током Другог светског рата. Линија фронта се приближавала нашем граду, и мајка је нас четворо деце морала да узме и напусти све што смо имали, и прикључи се милионима избеглица у очајничкој потрази за местом за преживљавање. Отац је још увек био у војсци, али он и мајка су се договорили да ако се икад раставе током рата, трудиће се да се састану у родном месту мојих деде и бабе. Сматрали су да то место даје највећу наду за уточиште и безбедност.

Уз гранатирање током ноћи и ваздушне нападе током дана, били су нам потребни дани да стигнемо до баке и деде. Моје успомене везане за те дане пуне су таме и хладноће..

Мој отац нам се вратио неповређен, али је наша будућност изгледала с изузетно туробно. Живели смо у разрушеној послератној Немачкој са разорним осећањем безнађа и таме у вези са нашом будућношћу.

Усред тог очаја, моја породица је сазнала за Цркву Исуса Христа светаца последњих дана, и исцељујућу поруку обновљеног јеванђеља Исуса Христа. Та порука је изменила све; уздигла нас је изнад наше свакодневне беде. Живот је и даље био трновит и околности ужасне, али јеванђеље је унело светло, наду и радост у наше животе. Јасне и једноставне јеванђеоске истине грејале су наша срца и просветлиле наше умове. Помогле су нам да на себе и свет око нас гледамо другим очима и из позитивног угла.

Моја драга браћо и сетре, зар обновљено јеванђеље Исуса Христа и наше чланство у Његовој Цркви нису довољни разлози за радост?

Где год да живите на овој земљи, и каква год да је ваша животна ситуација, сведочим вам да јеванђеље Исуса Христа има божанску моћ да вас подигне до великих висина од

оног што понекад изгледа као неподношљив терет или слабост. Господ зна ваше околности и ваше изазове. Он је рекао Павлу и свима нама: „Доста ти је моја благодат." И ми као Павле можемо одговорити: „Јер се моја сила у слабости показује сасвим. Даклем ћу се најслађе хвалити својим слабостима, да се усели у мене сила Христова" (2. Коринћанима 12:9).

Као чланови Цркве Исуса Христа, можемо присвајати благослове обећане у заветима и обредима које смо примили када смо прихватили јеванђеље Исуса Христа.

Шта је Јеванђеље Исуса Христа?

Јеванђеље Исуса Христа представља добре вести, радосне вести, и много више од тога. То је порука спасења како је стално најављивано од стране Исуса Христа и Његових апостола и пророка. Моје чврсто уверење је да јеванђеље Исуса Христа обухвата сву истину и светло који потичу од Бога.

Бог, наш љубљени Отац на Небу, рекао је да је Његово дело и слава „остваривати бесмртност и живот вечни за човека" (Мојсије 1:39). Бог Отац је творац јеванђеља; оно је кључни део Божјег плана спасења, односно плана откупљења. Названо је јеванђељем Исуса Христа, зато што помирење Исуса Христа чини откупљење и спасење могућим. Кроз помирење, сви мушкарци, жене и деца безусловно су откупљени од физичке смрти, и сви ће бити откупљени од својих греха уз услов да прихвате јеванђеље и буду му послушни (видети УИЗ 20:17-25; 76:40-42, 50-53; Мојсије 6:62).

Христово јеванђеље је једино истинито јеванђеље и „неће се друго име дати нити неки други пут ни начин по ком спасење може доћи деци човечјој, осим преко и посредством имена Христовог" (Мосија 3:17; видети такође Дела апостолска 4:12).

Основни елементи јеванђеоске поруке налазе се у свим Светим писмима, али најјасније су нам дати у Мормоновој књизи и у откривењима пророка Џозефа Смита. Овде сам Исус на једноставан начин проглашава своје учење и своје јеванђеље, којима се Божја деца морају повиновати да би имала „живот вечни" (УИЗ 14:7; такође видети 3. Нефи 11:31-39; 27:13-21; УИЗ 33:11-12).

Јеванђеље је јасно и једноставно. Оно даје одговоре на најкомплекснија животна питања, тако да га чак и дете може разумети и применити. Као што је Нефи рекао: „Јер душа моја ужива у јасноћи, јер тако Господ Бог делује међу децом човечјом. Јер Господ Бог даје светлост за разумевање, јер говори људима језиком њиховим, да могу разумети" (2. Нефи 31:3).

Пророк Џозеф Смит следио је исти модел јасноће и једноставности када је на врло сажет начин објаснио свету „прва начела и обреде Јеванђеља" (Чланци вере 1:4), које морамо прихватити да бисмо примили вечне благослове јеванђеља:

Прво: вера у Господа Исуса Христа – веровање у Откупитеља, Сина Божјег, „неуздрмане вере у Њега, потпуно се ослањајући на заслуге Онога који је моћан да спасе", а затим „хрлити напред са постојаношћу у Христу", . . . гостећи се речју Христовом" (2. Нефи 31:19-20).

Друго: покајање, које обухвата промену ума, нудећи као „жртву . . . срце скрушено и дух раскајан", напуштајући грех и постајући кротки и понизни „као мало дете" (3. Нефи 9:20, 22).

Треће: крштење урањањем за опрост греха и као завет да ћемо држати заповести Божје и преузети на себе Христово име.

Четврто: полагање руку за дар Светог Духа, такође познато као крштење огњем, које нас посвећује и чини нас „новим створењима" рођеним од Бога (27:26; такође видети 1. Петрова 1:23).

Дар Светог Духа, који нам је дао Небески Отац, а послужила особа која има власт, обухвата милостиво обећање: „Уђете ли на пут и примите Светог Духа, показаће вам све што вам је чинити" (2. Нефи 32:5). Путем сталне пратње Светог Духа, сваки члан Цркве може директно примити „речи Христове" (2. Нефи 32:3), било када или било где. Ово лично божанско вођство помаже нам да останемо храбри у сведочанству о Исусу Христу и издржимо све до краја наших дана. Зар то није дивно!

Зар немамо разлога да се радујемо?

Шта то значи истрајати до свршетка?

Света писма нас уче да једном кад примимо обреде крштења и потврђења, наш задатак је тада да истрајемо до свршетка (видети 2. Нефи 31:20).

Када сам био дете, „истрајати до краја" за мене је углавном значило да сам морао више да се трудим како бих остао будан до краја црквених састанака. Касније, као тинејџер, напредовао сам само незнатно у свом разумевању те фразе из Светих писама. Повезао сам то са младалачком сипатијом према напорима наших драгих старијих чланова да наставе кроз тешкоће све до краја својих живота.

Истрајати до свршетка, или остати веран законима и обредима јеванђеља Исуса Христа целог живота, основни је захтев за спасење у царству Божјем. То уверење разликује свеце последњих дана од свих других хришћанских вероисповести које уче да се спасење даје свима који једноставно поверују и признају да Иусус јесте Христ. Господ је јасно објавио: „А будеш ли држао заповести моје и истрајеш ли до свршетка, имаћеш живот вечни, а тај дар је највећи од свих дарова Божјих" (УИЗ 14:7).

Стога, истрајност до свршетка није само ствар стрпљивог толерисања тешких животних околности или „настављање кроз тешкоће". Наша религија је активна религија, која помаже Божјој деци да дуж тесног и узаног пута развију свој пун потенцијал током овог живота и врате се Њему једног дана. Гледајући из те перспективе, истрајност до свршетка је уздижуће и величанствено, не страшно и суморно. Ово је религија радости, наде, снаге и избављења. „Адам паде да би људи били, а људи јесу да би радост имали" (2. Нефи 2:25).

Истрајност до свршетка је процес који испуњава сваки минут нашег живота, сваки сат, сваки дан, од изласка до изласка сунца. Остварује се путем самодисциплине у слеђењу заповести Божјих.

Обновљено јеванђеље Исуса Христа је начин живота. Није резервисано само за недељу. Није нешто што можемо да радимо само из навике или традиције, ако очекујемо да жањемо све његове обећане благослове. „Не варајте се: Бог се не да ружити; јер шта човек посеје оно ће и пожњети" (Галатима 6:7).

Истрајност до свршетка садржи у себи стрпљиву постојаност у чињењу добра (видети Римљанима 2:7), тежњу да се држе заповести (видети 2. Нефи 31:10), и чињење дела праведности (видети УИЗ 59:23). За то су потребни жртва и напоран рад. Да бисмо истрајали до свршетка, треба да имамо поверења у нашег Оца на Небу, и да доносимо мудре одлуке, укључујући плаћање десетине и приноса, поштовање храмских завета и служење Господу, и једни другима, драговољно и верно, у својим црквеним позивима и одговорностима. То значи снагу каратктера, несебичност, и понизност; значи интегритет и поштење према Господу и нашим ближњима. То значи од наших домова направити јака места за одбрану и склониште од световних зала; значи волети и поштовати своје супружнике и децу.

Дајући све од себе да бисмо истрајали до свршетка, дивно прочишћење ће доћи у наше животе. Научићемо да „чинимо добро онима који на нас мрзе и молимо се за оне који нас гоне" (Јев. по Матеју 5:44). Благослови који нам долазем путем истрајности до свршетка у овом животу стварни су и веома значајни, а у вези са животом који долази, изван су нашег разумевања.

Исус Христ жели да успете

Моја драга браћо и сестре, биће дана и ноћи када ћете се осећати савладанима, када ће ваша срца бити тешка а ваше главе погнуте. Сетите се тада, молим вас, да је Исус Христ, Откупитељ, Глава ове Цркве. То је Његово јеванђеље. Он жели да успете. Дао је свој живот само због тога. Он је Син живог Бога. Он је обећао:

„Ходите к мени сви који сте уморни и натоварени, и ја ћу вас одморити" (Јев. по Матеју 11:28).

„Јер планине ће се покренути и брда удаљити, али благост моја неће се одмаћи од тебе, ни завет мира мога неће се уклонити, говори Господ који ти је милостив" (3. Нефи 22:10). „Смиловаћу се на тебе, говори Господ Откупитељ твој" (3. Нефи 22:0).

Моји драги пријатељи, Спаситељ исцељује сломљено срце и повија ваше ране (видети Псалам 147:3). Какви год да су ваши изазови, где год да живите на овој земљи, ваша верност чланству у Цркви Исуса Христа светаца последњих дана и божанске моћи јеванђеља Исуса Христа, благословиће вас да са радошћу истрајете до краја.

О томе сведочим свим својим срцем и умом, у свето име Исуса Христа, амен.

Госпођа Петон – наставак приче
Председник Томас С. Монсон,
први саветник у Првом председништву

Сигуран сам да је Небески Отац водио рачуна о њеним потребама и желео је да она чује утешне јеванђеоске истине.

Недостаје ми данас мој колега Џејмс И. Фауст и ја изражавам своју љубав његовој драгој супрузи и породици, и уверен сам да он негде другде служи Господу. Желим добродошлицу новоподржаним Врховним властима, председнику Ајрингу, старешини Куку и старешини Гонзалесу, и уверавам их да имају моју пуну подршку.

Пре 38 година, на генералној конференцији одржаној у Саборној цркви на Храмском тргу, говорио сам о једном од својих пријатеља из детињства, Артуру Петону, који је умро млад. Говор је носио наслов „Госпођо Петон, Артур живи."[1] Упутио сам свој говор Артуровој мајци, Госпођи Петон, која није била члан Цркве. Иако сам имао мало наде да ће Госпођа Петон чути мој говор, желео сам да са свима који су могли да ме чују поделим дивну поруку јеванђеља о нади и љубави. Недавно сам поново осетио потребу да говорим о Артуру и да вам пренесем на какав је одазив наишла моја првобитна порука.

Пре свега, причао бих вам о Артуру. Имао је плаву коврџаву косу и широки осмех. Био је највиши дечак у разреду. Претпостављам да је из тог разлога, 1940. године када је велики сукоб, који је постао Други светски рат, захватио већи део Европе, Артур успео да превари официре задужене за регрутацију и пријавио се у морнарицу са само 15 година. За Артура и већину дечака рат је представљао велику авантуру. Сећам се како је упечатљиво изгледао у својој морнарској униформи. Колико смо желели да смо старији, или барем виши, па да и ми можемо да се пријавимо.
Младост је веома посебно животно доба. Како је Лонгфелоу написао:

Како је младост дивна! Каквим сјајем блиста,
својим илузијама, тежњама, сновима!
Књига почетака, прича без краја,
Свака дама хероина, сваки човек пријатељ![2]

Артурова мајка је била толико поносна на плаву звезду која је красила прозор у њеној дневној соби. Сваком пролазнику, говорила је да је њен син носи униформу своје земље и активно јој служи. Када бих пролазио поред њене куће, често би отворила врата и позивала ме да читам последње Артурово писмо. Њене очи би се испуниле сузама; затим би ме замолила да читам наглас. Артур је својој мајци, удовици био све на свету.
Још увек могу да замислим грубе руке Госпође Петон како пажљиво враћају писмо у коверат. То су биле радне руке. Госпођа Петон је била чистачица у пословној згради у центру. Сваког дана њеног живота, изузев недељом, могла се видети како хода тротоаром, бледа, са четком у руци, са седом косом скупљеном у пунђу, раменима уморним од рада и старости.
Марта 1944. године, када је рат био у пуном јеку, Артур је био премештен из подморнице разарача USS Dorsey, на USS White Plains, носача авиона. Док је био у Сајпану у северном Пацифику, брод је био нападнут. Артур је се налазио међу онима који су нестали у мору.

Плава звезда склоњена је са своје сјајне тачке на прозору куће Петонових. Замењена је златном, која је означавала да је онај кога представља плава звезда погинуо у бици. Светло се угасило у животу Госпође Петон. Утонула је у бескрајну таму и дубоки очај. Са молитвом у срцу, приближио сам се познатом путу који води до куће Патонових, питајући се које речи утехе би могле потећи са усана обичног дечака.
Врата су се отворила и госпођа Петон ме је загрлила као свог рођеног сина. Кућа је постала капела када су ожалошћена мајка и обичан дечак клекли у молитви.
Када смо устали, госпођа Петон ме је погледала у очи и рекла: „Томи, не припадам ни једној цркви, али ти припадаш. Реци ми, хоће ли Артур поново живети?" Како сам најбоље умео, посведочио сам јој да ће Артур заиста поново живети.
На генералној конференцији пре много година, када сам причао о овоме, споменуо сам да сам изгубио контакт са госпођом Петон, али сам још једном желео да одговорим на њено питање: „Да ли ће Артур поново живети?"
Говорио сам о Спаситељу света, који је корачао прашњавим сеоским путевима оне земље, коју данас зовемо Светом земљом; који је слепима даривао вид, глувима слух, непокретнима омогућавао да ходају, мртвима да оживе; о Њему који нас је нежно и са пуно љубави уверавао: „Ја сам пут и истина и живот."[3]
Објаснио сам да нам план живота и објашњење његовог вечног тока долази од Владара неба и земље, Исуса Христа Господа. Да бисмо разумели значење смрти, морамо ценити сврху живота.
Указао сам да је у овом раздобљу Господ објавио: „А сад, заиста, кажем вам, бијах у почетку код Оца и ја сам Проворођенац."[4] „И човек беше у почетку код Бога."[5] Пророк Јеремија је забележио: „И дође ми реч Господња говорећи: Пре него те саздах . . . знах те; и пре него изиде. . . посветих те; за пророка народима поставих те."[6]
Из величанственог света духова улазимо на велику позорницу живота да докажемо да смо послушни свим стварима које нам је Бог заповедио. Током смртности растемо од беспомоћне бебе, преко детињства испуњеног истраживањима, до мисаоне зрелости. Доживљавамо радост и тугу, испуњеност и разочарење, успех и неуспех. Пробамо слатко, али и горко. То је смртност.
Онда, у сваки живот дође искуство познато као смрт. Нико није изузетак. Сви морају проћи кроз та врата.
Већина налази нешто мрачно и мистериозно у том непозваном посетиоцу званом смрт. Можда је страх од непознатог тај због кога се многи плаше њеног доласка.
Артур Петон је брзо умро. Други се муче. Ми знамо кроз објављену реч Божју да „duси свих људи чим напусте смртно тело, . . . одлазе кући к оному Богу који им живот даде." [7]

Уверио сам госпођу Петон и све друге који су слушали да их Бог никада неће заборавити - да је послао свог Јединог Прворођенца на свет да нас подучава кроз свој пример како треба да живимо. Његов Син је умро на крсту да би откупио човечанство. Његове речи упућене ожалошћеној Марти и његовим ученицима данас нам доносе утеху: „Ја сам васкрсеније и живот: који верује мене ако умре живеће. И ниједан који живи и верује мене неће умрети вавек."[8]

„Многи су станови у кући оца мојега. А да није тако, казао бих вам: идем да вам приправим место. . . опет ћу доћи, и узећу вас к себи да и ви будете где сам ја."[9]
Поновио сам сведочанства Јована откровитеља и апостола Павла. Јован је забележио: „И видех мртваце мале и велике где стоје пред Богом, . . . И море даде своје мртваце."[10]

Павле је изјавио: „Јер како по Адаму сви умиру, тако ће и по Христу сви оживљети."[11]

Објаснио сам да пре него што дође величанствено јутро васкрсења, ходамо по вери. „Тако сада видимо као кроз стакло у загонетки, а онда ћемо лицем к лицу."[12]

Поново сам уверио госпођу Петон да је Исус позвао њу и све остале: „Ходите к мени сви који сте уморни и натоварени, и ја ћу вас одморити. Узмите јарам мој на себе, и научите се од мене; јер сам ја кротак и смеран у срцу, и наћи ћете покој душама својијем."[13]

Као део своје поруке, објаснио сам госпођи Петон да ће такво сазнање да је подржава у болима њеног срца – да се никада неће наћи у трагичној ситуацији невернице, коју су, када је изгубила сина чули да каже гледајући како се сандук спушта у мајку земљу: „Збогом, дечаче мој. Збогом заувек." Уместо тога, уздигнуте главе, неустрашиво храбра и јаке вере, могла је да подигне своје очи, док је гледала кроз таласе који се нежно одбијају од плавог Пацифику, и шапне: „Збогом Артуре, мој вољени сине. Збогом - до новог сусрета."

Цитирао сам речи Тенисона, упућене њој у име Артура:

Залазак сунца и вечерња звезда,
и један јасан позив мени!
И да не жалим
када отпловим, . . .
Сумрак и вечерње звоно,
а потом мрак!
И да не буде туге нити збогом,
када се укрцам;
Мада у свом времену и простору
поплава ме може однети далеко,
надам се да ћу видети лице свог Кормилара
када отпловим.[14]

Када сам завршио своју поруку пре толико година, упутио сам госпођи Петон своје лично сведочанство као посебног сведока, речима да ју је Господ наш Отац имао на уму – да кроз искрену молитву може да комуницира са Њим; да и Он има Сина који је умро, Исуса Христа Господа; да је Он наш заступник код Оца, Кнез мира, наш Спаситељ и божански Откупитељ, и да ћемо га једног дана видети лицем у лице.

Надао сам се да ће моја порука госпођи Петон дотаћи и друге који су изгубили свог вољеног.

А сада, моја браћо и сестре, делим са вама остатак ове приче. Поделио сам своју поруку 6. априла 1969. године. Опет, имао сам мало или нимало наде да ће госпођа Петон заправо чути говор. Нисам имао разлога да помислим да ће слушати генералну конференцију. Као што сам напоменуо, није била члан Цркве. А онда сам сазнао да се нешто налик чуду догодило. Немајући појма о томе ко ће говорити на конференцији, нити о чему ће говорити, суседи Свеци последњих дана госпође Терезе Петон у Калифорнији, где се преселила, позвали су је у свој дом да слуша са њима један састанак са конференције. Прихватила је њихов позив и тако слушала управо онај састанак на коме сам причао о њој.

Током прве недеље маја 1969. године, на моје изненађење и радост, примио сам писмо на коме је писало Помона, Калифорнија, послато 29. априла 1969. Било је од госпође Терезе Петон. Поделићу са вама део писма:

„Драги Томи,

Надам се да ти не смета што теословљавам са Томи, пошто увек о теби тако мислим. Не знам како да ти се захвалим на утешном говору који си дао.

Артур је имао 15 година када се придружио морнарици. Страдао је месец дана пре свог 19-ог рођендана, 5. јула 1944.

Дивно је са твоје стране што си нас се сетио. Не знам како да ти се захвалим за твоје речи утехе, када је Артур умро и опет у твом говору. Имала сам много питања годинама, и ти си одговорио на њих. Сада сам мирна у вези са Артуром... Бог те благословио и увек чувао.

С љубављу,

Тереза Петон"[15]

Моја браћо и сестре, не верујем да је била случајност да будем потстакнут да дам управо ову поруку на априлској генералној конференцији 1969. године. Нити верујем да је била случајност што су госпођу Терезу Петон позвале комшије да им се придружи у њиховом дому за баш тај састанак конференције. Сигуран сам да је наш Небески Отац имао на уму њене потребе и желео да она чује утешне истине јеванђеља.

Иако је госпођа Петон одавно напустила смртнички живот, осетио сам јаку потребу да поделим са вама начин на који ју је наш Небески Отац благословио и њој, удовици, изашао у сусрет. Свом снагом своје душе сведочим да наш Небески Отац воли свакога од нас. Чује молитве скромних срца, чује наше вапаје за помоћ, као што је чуо госпођу Петон. Његов Син, наш Спаситељ и Откупитељ, обраћа се свима нама данас: „Гле, стојим на вратима и куцам. Ако неко чује мој глас и отвори врата, доћи ћу к њему."[16] Да ли ћемо ослушкивати то куцање? Да ли ћемо чути тај глас? Да ли ћемо отворити врата Господу, да бисмо примили помоћ коју је Он спреман да нам пружи? Молим се да хоћемо, у свето име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Из Conference Report, апр. 1969. год., стр. 126-29.

2. „Morituri Salutamus", у *The Complete Poetical Works of Henry Wadsworth Longfellow* (1883. год.), стр. 259.

3. Јев. по Јовану 14:6.

4. УИЗ 93:21.

5. УИЗ 93:29.

6. Књига пророка Јеремије 1:4, 5.

7. Алма 40:11.

8. Јев. по Јовану 11:25, 26.

9. Јев. по Јовану 14:2, 3.

10. Откривење 20:12, 13.

11. 1. Коринћанима 15:22.

12. 1. Коринћанима 13:12.

13. Јев. по Матеју 11:28, 29.

14. Алфред Тенисон, „Crossing the Bar”, у *Poems of the English Race,* изд. Raymond Macdonald Alden (1921. год.), стр. 362.

15. Лична преписка Томаса С. Монсона

Суботњи поподневни састанак

Вера, породица, чињенице и родови

Старешина М. Расел Балард,
из Већа дванаесторице апостола

Пораст важности Цркве и повећано интересовање других, пружају нам велике могућности за грађење мостова, склапање пријатељстава и давање тачних информација.

Браћо и сестре, од стопедесетогодишњице 1997. године, широм света је драматично повећано интересовање за Цркву. Ово повећано интересовање подстакнуто је нашим наглим порастом, путем догађаја као што су Зимске олимпијске игре одржане овде у Солт Лејк Ситију, и истицањем у својим изабраним професијама многих наших појединачних чланова.

Сигуран сам да та питања нису упућена само Цркви, него и вама члановима као појединцима. Није лако нешто тако свестрано као што је Црква или тако дивно као што је обновљено јеванђеље објаснити људима који о нама знају мало или ништа. Чак одговор на питања у вези са једним одређеним аспектом може бити тешко дат зато што се чини да је свако питање повезано са другим питањима. Најчешћи захтев који чујемо је прилично једноставан који се упућује као: „Причај ми *мало* о твојој Цркви." Кључна реч је „мало". Они *не* кажу: „Испричај ми све што знаш а онда пошаљи друге да ми кажу све остало."

Нама је, наравно добродошло интересовање људи, и многи ће желети да више буду подучени о нашим учењима и уверењима. Из тог разлога имамо преко 53 хиљаде пуновремених мисионара који су о сопственом трошку широм света.

Али потребно је да се сетимо да постоји разлика између интересовања и пуке радозналости. Понекад људи само желе да знају шта је Црква. Они који су радознали на тај општи начин, заслужују јасно и тачно обавештење које долази директно од оних који су чланови тако да они не морају да се ослањају на непотпуне одговоре, полуистине или лажне исказе који могу долазити од медија или других спољних извора. Многи неспоразуми или лажне информације о Цркви су донекле наша сопствена грешка због тога што нисмо јасно објаснили ко смо и у шта верујемо.

Комитет за односе са јавношћу у ком служим је схватио да постоји велика потреба за јасним, једноставним исказима који радозналима презентују основе о Цркви каква је она *данас*. Дозволите ми да поделим са вама неке ствари које сматрамо да могу помоћи. Можда ћете желети да припремите сопствену листу тачака за разговор које ће вам помоћи да вашим пријатељима и познаницма других вероисповести објасните у шта ми верујемо. Може вам помоћи, као мени што је, да на једној страници имате чињенице о Цркви каква је *данас*, и дате им заједно са примерком „Чланци вере".

Ево четири теме које ће данас помоћи некоме да стекне основно разумевање о Цркви. Испод сваког од четири наслова, налазе се једноставни искази које сам сматрао да ће бити од помоћи. Покушајте да замислите да их чује или чита особа која практично ништа не зна о нама. Те четири главне теме су *чињенице*, *вера*, *породица*, и *родови* обновљеног јеванђеља.

Чињенице

Неке *чињенице* могу обухватити:

• Прво, „мормонска црква" је надимак за Цркву Исуса Христа светаца последњих дана. Чланови се често називају Мормонима, Свецима последњих дана, или СПД. Термин светац значи члан.

• Друго: црква је обновљена 1830. год. у унутрашњости државе Њујорк од стране Џозефа Смита као свог првог пророка и председника. Данас се њено седиште налази у Солт Лејк Ситију са председником Гордоном Б. Хинклијем као садашњим председником.

• Треће: сада има преко 13 милиона чланова у 176 земаља и области. Њих око 6 милиона су у Сједињеним Државама, чинећи нас тако четвртом највећом хришћанском деноминацијом у Америци. Као једна од хришћанских вера која најбрже расте у свету, сваког радног дана завршавамо једну нову капелу. Чланови плаћају десетину, што представља 10 процената њихових прихода, омугућавајући овај и друге програме.

• Четврто: локалне заједнице воде добровољци, неплаћени чланови. И мушкарци и жене служе као вође на положајима за које су задужени.

• И пето: мормони се добро представљају у политици и влади (у Сједињеним Државама, на пример, има 16 чланова у конгресу, из обе политичке партије.) Чланови такође служе на високим и поверљивим положајима широм света, у бизнису, медицини, праву, образовању, медијима, спорту и забави.

Вера

Следеће, људи треба да знају нешто о нашој *вери* као посвећених хришћана са јаким традиционалним вредностима. Уз Чланке вере треба да истакнемо да:

• Верујемо у вечност душе, да је Бог Отац наших духова, и да Му се можемо вратити после смрти.

• Верујемо да је Исус Христ наш лични Спаситељ и трудимо се да свој живот обликујемо по угледу на Њега и Његова учења. На нашим недељним богослужењима, сећамо се Христове помирбене жртве, слично узимању причести у другим црквама. Прихватамо као колеге све хришћане који верују да је Исус Христ Син Божји и Спаситељ целог човечанства. Многи хришћани не разумеју да имамо много тога заједничког са њима. Џозеф Смит је подучавао да је Исус Христ средиште наше вере, а све остало је додатак томе. (видети *Elders Journal*, July, 1838. год., стр. 44) Име Цркве је „Црква Исуса Христа светаца последњих дана."

• Ми верујемо да је изворна црква коју је успоставио Исус била изгубљена и поново обновљена у наше време. Свештенство, власт дата мушкарцима да делују у Божје име, са апостолима и пророком да нас воде, обновљена је у својству да поседује све обреде потребне за спасење.

• Верујемо у Свету Библију и користимо је, и Стари и Нови завет.

• И верујемо у Мормонову књигу и друга Света писма која подупиру и потврђују Библију и сведоче о служби и божанству Христа и сталним Божјим откривењима људима. Заиста, Мормонова књига је „још једно сведочанство о Исусу Христу”.

Породица

Следећа ствар коју је добро да људи знају јесте какви су наша теологија базирана на *породици* и наш начин живота. Поново, једноставни искази помоћи ће некоме ко је необавештен али радознао у вези са важношћу коју поклањамо породицама.

Мормони посебно јак акценат поклањају породици као основној јединици Цркве и друштва. Дубоко смо посвећени браку (дефинисан као заједница између мушкарца и једне жене). Полигамија, пракса ограничена на ране пионирске дане Цркве, прекинута је 1890. год., пре отприлике 117 година.

Породице и појединци, било да припадају нашој религији или не, могу присуствовати недељним службама у нашим капелама. Овде заједно служимо Богу, подучавајући једни друге из Светих писама.

Породице светаца последњих дана подстичу се да сваке недеље држе породичне кућне вечери, обично понедељком увече.
На тај начин је обезбеђено је редовно и предвиђено време да родитељи своју децу подучавају вредностима и да се заједно забаве.Позивамо оне који не припадају нашој религији да усвоје овај обичај са својим породицама.

Црква има помоћне организације за жене, омладину, и децу у сврху подршке родитељима. Ови програми обезбеђују такве ствари као што су религиозно подучавање, прилике за хришћанску службу, спортови, драма, музика и извиђачи.

И такође, много пажње се поклања широј породици, родословљу и личној породичној историји, пружајући младима и старима јачи осећај за корене, идентитет и припадност. Највиши и најсветији обреди наше вере односе се на чланове наше породице, живе и мртве, а многи од тих обреда одвијају се у нашим храмовима.

Родови

Дакле, баш као што неко почиње да разуме неке *чињенице* о нама и боље нас упознаје преко наш *вере* и важности коју придајемо *породици*, Спаситељ је тај који је рекао да „по *родовима* њиховим ћете их препознати” (Јев. по Матеју 7:20; курзив додат). Црква, или било који начин живота, треба да буде просуђиван по родовима или резултатима које дају. Ево неколико примера заснованих на статистици Сједињених Држава. Али они су слични широм света међу верним Мормонима (у које убрајамо оне који редовно иду у цркву и храм).

• Један од родова је дужи живот. Проучавања показују да су верни Мормони здравији и стога живе дуже од националног просека. Године 1833., Господ је Џозефу Смиту открио „Реч мудрости”, што представља начин живота за уживање дугог и здравог живота.

• Друго, међу онима који су венчани у храму и редовно посећују храм стопа развода је нижа од националног и светског просека.

• Треће, остварујемо образовни ниво виши од нациналног просека.

• Четврто, преко 70 хиљада чланова волонтера о сопственом трошку служи од 18 до 24 месеца у хуманитарном раду, црквеним задацима, и пуновременој мисионарској служби широм света.

• И пето, стављамо јак акценат на самосталност и јаку радну етику. Ми охрабрујемо активно укључење у заједнице где живимо у циљу пружања службе другима. Црква наставља да прилаже битан новац, добра и служење у хуманитарне сврхе широм земаљске кугле укључујући безбројне сате рада које чланови прилажу у време несреће и у пружању помоћи и утехе.

Браћо и сетре, у данашњем презапосленом свету, открио сам да већина људи неће прочитати или се усредсредити на више од само неколико важних чињеница у исто време. Шта год да изаберете да користите како бисте своје пријатеље и познанике обавестили о Цркви, запишите то, проверите да ли је тачно, и нека буде једноставно и кратко.

Пораст важности Цркве и повећано интересовање других, пружају нам велике могућности за грађење мостова, склапање пријатељстава и давање тачних информација. Али такође може представљати већу могућност за неспоразуме и понекад чак предрасуде, ако другима дозволимо да они одреде ко смо ми и у шта верујемо, уместо да то учинимо ми сами.

Генерално гледајући, нема проблема са онима који лично познају наше чланове. Али постоје милиони и милиони оних који не познају ни једног члана наше вере. Надам се да ће они који знају веома мало о Цркви покушати да више сазнају о нама Надам се да ће упознати наше чланове, уместо да нас просуђују преко дезинформација добијених од необавештених и у неким случајевима оних који смишљено обмањују или клевећу.

Ви као чланови, можете помоћи да се то догоди тако што ћете потражити такве особе и поделити иминформације које се налазе у Чланцима вере, уз такве ствари као што су чињенице, вера, породице, и родови јеванђеља.

Такође треба да се сетимо да најбољи начин да одговоримо на интересовање људи, може бити начин на који живимо, како зрачимо радошћу јеванђеља у нашим животима, како се опходимо са другима, и колико искрено следимо Христова учења.

За оне који желе да науче више од ових неколико основних ствари о којима смо говорили, могу бити позвани мисионари да их подуче доктрини из 3. поглавља у приручнику *Проповедај моје јеванђеље*. Мисионари знају како да на њихова питања дају исцрпније одговоре и доведу их до обраћења и крштења.

Сада је време да сви ми пронађемо друге и кажемо им ко смо ми. Припремите неке једноставне чињенице као што су ове које сам поделио са вама данас и помозите онима који су радознали да сазнају мало о Цркви а онда пожеле да више сазнају о Обнови јеванђељу.

Браћо и сетре, никада не оклевајте да са искреношћу и љубављу изнесете своје сведочанство. Моћ личног сведочанства не може се порећи и у другима често подстиче интересовање да сазнају више. Знам да је то истина и ја вам остављам своје потпуно сведочанство да знам да је Црква Исуса Христа светаца последњих дана истинита, а то сведочанство износим вам у име Исуса Христа, амен.

Велика заповест
Старешина Џозеф Б. Виртлин,
из Већа дванаесторице апостола

Када тежимо да помогнемо и најнезнатнијем Божјем детету, чинимо то Њему.

Браћо и сестре, желео бих да поставим једно веома важно питање. Који квалитет нас најбоље декларише члановима Цркве Исуса Христа светаца последњих дана?

Данас бих желео да дам одговор на то питање.

У првом веку нове ере, чланови растуће Цркве у Коринту били су одушевљени јеванђељем. Скоро сви су били нови обраћеници у Цркви. Многи су јој пришли преко проповедања апостола Павла и других.

Али свеци у Коринту били су и свадљиви. Свађали су се међусобно. Неки су себе сматрали бољима од других. Парничили су се међусобно.

Када је Павле чуо за то, осећајући се пораженим, написао им је писмо молећи их да постану јединственији. Одговорио је на многа питања око којих су се спорили. Затим им је, на крају, рекао да жели да им покаже „бољи пут."[1]

Да ли се сећате речи које је затим написао.

„Ако језике човечје и анђелске говорим а љубави немам," рекао им је, „онда сам звоно које звони или прапорац који звечи."[2]

Павлова порука тој новој групи светаца била је једноставна и директна: ништа што чините не значи много ако немате милосрђа. Можете говорити језицима, имати дар пророштва, разумети све тајне и поседовати сво знање - ако чак имате веру да покренете планине, без милосрђа вам ништа не користи.[3]

„Милосрђе је чиста љубав Христова."[4] Спаситељ је примером показао ту љубав и подучавао о њој чак и кад су Га прогањали они који су Га презирали и мрзели.

Једном приликом, фарисеји су покушали да доскоче Исусу, поставивши Му наизглед немогуће питање: „Учитељу", питали су, „која је највећа заповест у закону?"[5]

Фарисеји су нашироко расправљали о овом питању и одредили су више од 600 заповести.[6] Ако је давање првенства био тако тежак задатак за учене људе, сигурно ће, мислили су, питање бити немогуће за тог тесаревог сина из Галилеје.

Али када су фарисеји чули Његов одговор, мора да су били узнемирени јер је указивао на њихову велику слабост. Он је одговорио:

„Љуби Господа Бога свога свим срцем својим и свом душом својом, и свом мисли својом.

Ово је прва и највећа заповест.

А друга је као и ова: љуби ближњега свога као самога себе.

О овим двема заповестима виси сав закон и пророци."[7]

Од тога дана, ова надахнута изјава понављана је кроз многе генерације. И данас, за нас, количина наше љубави предстаља величинус наших душа.

Света писма нам кажу да „ако ко љуби Бога, Бог га познаје."[8] Какво дивно обећање – да нас Он познаје. Сматрати да нас Створитељ неба и земље познаје и воли чистом, вечном љубављу, уздиже дух.

Године 1840., пророк Џозеф Смит послао је посланицу Дванаесторици у којој је подучавао да је „љубав главна карактеристика Божанства и они који теже да буду синови Божји треба да је показују. Човек који је испуњен Божјом љубављу није задовољан због благослова само за своју породицу, него сеже за целим светом, жељан да благослови целу људску расу."[9]

Док у љубави досежемо до оних око нас, испуњавамо другу половину велике заповести да „љубимо ближњега свога као самога себе."[10]

Обе заповести су неопходне, јер док носимо бремена једни другима, испуњавамо Христов закон.[11]

Љубав је почетак, средина и крај пута следбеништва. Она пружа утеху, саветује, лечи и теши. Води нас долином таме и кроз вео смрти. На крају, љубав нас уводи у славу и величанственост вечног живота.

За мене је пророк Џозеф Смит увек био оличење чисте Христове љубави. Многи су питали зашто је стекао толико следбеника и задржао их. Његов одговор је гласио: „Зато што поседујем начело љубави."[12]

Ова прича говори о 14-годишњем дечаку који је дошао у Наву у потрази за братом који је живео у околини. Дечак је стигао у зиму, без новца и без пријатеља. Док се распитиво за свог брата, одвели су га у велику кућу која је изгледала као хотел. Ту је срео једног човека који је рекао: „Уђи синко, ми ћемо се побринути за тебе."

Дечак је прихватио и уведен је у кућу где је добио храну, загрејао се и добио кревет за спавање.

Следећег дана било је веома хладно, али упркос томе дечак је био спреман да хода око тринаест километара до места где се налазио његов брат.

Када је човек из куће то видео, рекао је дечаку да остане још неко време. Рекао је да ће ускоро доћи коњска запрега и да се може одвести са њима.

Када се дечак успротивио рекавши да нема новца, човек му је рекао да не брине о томе, да ће се они побринути за њега.

Дечак је касније сазнао да човек из те куће није био нико други него Џозеф Смит, мормонски пророк. Тог дела милосрђа дечак се сећао до краја свог живота.[13]

У недавној поруци мормонског хора Саборне цркве, *Музика и усмена реч*, испричана је прича о једном старијем човеку и жени који су били у браку више деценија. Због тога што је жена полако губила свој вид, није више могла да се брине о себи онако како је то годинама чинила. Њен супруг је својевољно почео да јој лакира нокте.

„Знао је да може да види своје прсте када их држи близу очију, и под одговарајућим углом, и они су је развесељавали." Волео је да је види срећном, тако да је наставио да лакира њене нокте више од пет година пре него што је умрла."[14]

То представља пример чисте Христове љубави. Понекад се највећа љубав не налази у драматичним призорима које песници и писци чине бесмртнима. Највећи изрази љубави често су једноставна дела љубазности и бриге коју пружамо онима које срећемо дуж животног пута.

Права љубав траје заувек. Она је вечно стрпљива и прашта. Она верује, нада се и све подноси. То је љубав коју наш Небески Отац има за нас.

Сви ми чезнемо да доживимо такву љубав. Чак и када правимо грешке, надамо се да ће нас други волети упркос нашим недостацима – чак и када то не заслужујемо.

О, дивно је знати да нас наш Небески Отац воли - и то са свим нашим манама! Његова љубав је таква да чак и кад ми сами одустанемо од себе, Он то никад неће учинити.

Ми себе видимо имајући у виду само јуче и данас. Наш Небески Отац нас види имајући у виду вечност. Он нас, наиме, види као славна бића каква смо способни да постанемо.

Јеванђеље Исуса Христа је јеванђеље промене. Узима нас као мушкарце и жене са земље и прочишћава нас у мушкарце и жене за вечност.

Средство тог прочишћавања је наша христолика љубав. Не постоји бол коју она не може ублажити, ни горчина коју не може уклонити, нити мржња коју не може променити. Грчки драматичар Софокле је написао: „Једна реч ослобађа нас сваког терета и бола у животу: Та реч је љубав."[15]

Најцењенији и најсветији тренуци нашег живота су они испуњени духом љубави. Што је наша љубав већа, већа је и наша радост. На крају, развијање такве љубави је права мера успеха у животу.

Да ли волите Господа?

Проводите време са Њим. Размишљајте о Његовим речима. Узмите Његов јарам на себе. Тежите да разумете и будете послушни, јер „ово је љубав Божја да заповести Његове држимо."[16] Када волимо Господа, послушност престаје да буде терет. Послушност постаје уживање. Када волимо Господа, мање тежимо ономе што користи нама и окрећемо своја срца према стварима које ће благословити и подићи друге.

Док се наша љубав за Господа продубљује, наши умови и срца постају прочишћени. Доживљавамо „моћну промену у . . . својим срцима, те више немамо склоност да зло чинимо, већ да непрестано добро чинимо."[17]

Браћо и сестре, док уз молитву разматрате шта бисте могли учинити да бисте повећали склад, духовност и градили царство Божје, размислите о својој светој дужности да друге подучите да воле Господа и своје ближње. То је главни циљ нашег постојања. Без милосрђа, или чисте љубави Христове, све друго што можемо постићи значи мало. Са њом, све остало постаје узбудљиво и живо.

Када подстичемо и подучавамо друге да своја срца испуне љубављу, унутрашња послушност одражава се спољним добровољним делима пожртвовања и служења. Да, они који иду у кућно подучавање из дужности, на пример, могу испунити своју обавезу Али они који иду у кућно подучавање због искрене љубави за Господа и своје ближње, вероватно ће том задатку прићи са веома различитим ставом.

Враћамо се на моје првобитно питање: Који квалитет нас најбоље декларише члановима Цркве Исуса Христа светаца последњих дана? Ја бих одговорио: Ми смо људи који воле Господа свим својим срцем, душом и умом и волимо своје ближње као саме себе.

То је наша изразита људска карактеристика. Она је попут светионика свету који им сигнализира чији смо ученици.[18]

Последњег дана, Спаситељ нас неће питати за природу наших позива. Неће истраживати наше материјално стање или углед. Питаће нас да ли смо послуживали болеснима, хранили гладне и појили жедне, посећивали оне у тамници, или помагали немоћнима.[19] Када тежимо да помогнемо и најнезнатнијем од деце Небеског Оца, чинимо то Њему.[20] То је суштина јеванђеља Исуса Христа.

Ако заиста желимо да научимо како да волимо, све што треба да учинимо јесте да размишљамо о животу нашег Спаситеља. Када узимамо причесне симболе, подсећамо се на највећи пример љубави у целој светској историји. „Јер Богу тако омиље свет да је и сина свога јединороднога дао."[21]

Спаситељева љубав према нама била је толико велика да је учинила да „иако Бог, највећи од свих, уздрхти од бола и да крвари из сваке поре."[22]

Због тога што је Спаситељ положио свој живот за нас,[23] ми имамо блиставу наду, поверење и сигурност да ћемо када прођемо кроз ово светско постојање, поново живети са Њим. Кроз помирење Исуса Христа, можемо бити очишћени од греха и стајати као учесници у дару нашег Свемогућег Оца. Онда ћемо упознати славу коју је Бог „уготовио онима који га љубе."[24]

То је моћ милосрђа која мења.

Када је Исус дао својим ученицима нову заповест да „љубите један другога, као што ја вас љубих,"[25] дао им је величанствен кључ за срећу у овом животу и славу у следећем.

Љубав је највећа од свих заповести – све друге се заснивају на њој. Она је наш фокус као следбеника живог Христа. То је особина која ће, ако се развија, највише побољшати наше животе.

Ја сведочим да Бог живи. Његова љубав је бескрајна и вечна. Односи се на сву Његову децу. Пошто нас воли, обезбедио нам је пророке и апостоле да нас воде у нашем времену. Дао нам је Светог Духа да подучава, теши и надахњује.

Дао нам је своја Света писма. И ја сам неописиво захвалан што је свима нама дао срце спремно да доживи чисту Христову љубав.

Молим се да наша срца могу бити испуњена том љубављу, и да ми са новом визијом и новом вером можемо досегнути нашег Небеског Оца и друге. Сведочим да ћемо, ако тако будемо чинили, открити веће богатство у животу. У свето име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. 1. Посл. Коринћанима 12:31.

2. 1. Посл. Коринћанима 13:1.

3. Видети 1. Посл. Коринћанима 13:1-2.

4. Морони 7:47.

5. Јев. по Матеју 22:36.

6. Видети. Farrar, *The Life of Christ* (Salt Lake City Bookcraft, 1994. год.), стр. 528-529.

7. Јев. по Матеју 22:37-40.

8. 1. Коринћанима 8:3.

9. *History of the Church,* стр. 4:227.

10. Галатима посл. 5:14.

11. Видети Галатима посл. 6:2.

12. *History of the Church,* стр. 5:498.

13. Mark L. McConkie, *Remembering Joseph: Personal Recollections of Those Who Knew the Prophet Joseph Smith* (2003. год.), стр. 57.

14. „Selflessness", 23. септ., 2007. год., пренос *Музика и усмена реч;* на располагању на интернет страници www.musicandthespokenword.com/messages.

15. *Oedipus at Colonus,* у *The Oedipus Cycle,* trans. Dudley Fitts and Robert Fitzgerald (New York: Harcourt Brace & Company, 1949. год.), стр. 161-162.

16. Јев. по Јовану 5:3.

17. Мосија 5:2.

18. Видети Јев. по Јовану 13:35.

19. Видети Јев. по Матеју 25:31-40.

20. Видети Јев. по Матеју 25:40.

21. Јев. по Јовану 3:16.

22. УИЗ 19:18.

23. Видети Јев. по Јовану 15:13.

24. 1. Посл. Коринћанима 2:9; такође видети Књ. пророка Исаије 64:4.

25. Јев. по Јовану 13:34.

Срце скрушено и дух раскајан

Старешина Брус Д. Портер,
из Седамдесеторице

Они који имају скрушено срце и раскајан дух, спремни су да чине све што Бог тражи од њих.

Тако волим старешину Џозефа Б. Виртлина! Песник Радјард Киплинг 1897. год. записао је следеће речи, као упозорење британском царству против охолости: „Буна и граја умиру. Капетани и краљеви одлазе. Сићушна древна жртва још увек остаје, понизно и раскајано срце." (Бог очева наших, познат од давнина, химна 80).

Када је Киплинг говорио о раскајаном срцу као о древној жртви, можда је имао на уму речи краља Давида из 51. псалама: „Жртва је Богу дух скрушен, срце скрушено и поништено". Давидове речи показују да је чак и у време Старог завета Господњи народ схватао да њихова срца морају бити предата Богу, да само жртве паљенице нису довољне.

Жртве на снази у време Мојсијевог времена, све су симболично указивале на помирбену жртву Месије, који је сам могао измирити грешног човека са Богом. Као што је Амулек подучавао: „Гле, у овоме је све значење закона, сваки делић показује ка великој и последњој жртви . . . Сину Божјем" (Алма 34:14).

Након свог васкрсења, Исус Христ је изјавио народу у Новом свету: „Жртве ваше и паљенице ваше нека престану, јер нећу примити ни једну [од њих]. Принећете ми за жртву срце скрушено и дух раскајан. И ко год ми приђе срца скрушена . . ., крстићу га огњем и Светим Духом" (3. Нефи 9:19-20).

Шта представљају срце скрушено и дух раскајан? И зашто се сматрају жртвом?

Као и у свим стварима, Спаситељев живот нам даје савршен пример: иако је Исус из Назарета био потпуно без греха, ходао је кроз живот срца скрушеног и духа раскајаног, што се показивало подложношћу вољи Очевој.
„Јер сиђох с неба не да чиним вољу своју, него вољу оног који ме посла" (Јован 6:38). Својим ученицима је рекао: „Научите се од мене, јер сам ја кротак и смеран у срцу" (Матеј 11:19). И када је време дошло да се плати коначна жртва наметнута кроз помирење, Христ није устукнуо пред том горком чашом, него се потпуно подредио вољи Свог Оца.

Спаситељева савршена подложност Вечном Оцу сама је суштина срца скрушеног и духа раскајаног. Христов пример нас подучава да је срце скрушено својство побожности. Када су наша срца скрушена, ми смо у потпуности отворени за Духа Божјег и признајемо нашу зависност од Њега за све што имамо и све што јесмо. Жртва тако наслеђена је жртва охолости у свим њеним облицима. Попут прилагодљиве глине у рукама вештог лончара, скрушени у срцу могу бити моделирани и обликовани у рукама Господара.

Срце скрушено и дух раскајан такође су предуслови су за покајање. Како је Лехи подучавао: „Стога, откупљење долази у Светом Месији и по Њему. Гле, Он себе приноси као жртву за грех, да одговори циљевима закона, за све оне који имају срце

скрушено и дух раскајан. А циљеви закона не могу бити доступни ником другом” (2. Нефи 2:6-7).

Када погрешимо и зажелимо опроштај, срце скрушено и дух раскајан значе искусити „жалост која је по Богу, која ради на покајању” (2. Коринћанима 7:10). До овога долази онда када је наша жеља да будемо очишћени од греха толико моћна да наша срца боле од жалости и ми чезнемо за осећајем мира са нашим Оцем на небу. Они који имају скрушено срце и раскајан дух вољни су да учине све што Бог од њих тражи без отпора и замерки. Ми престајемо да чинимо ствари на наш начин и, уместо тога, учимо да их обављамо на Божји начин. У таквом стању покорности, помирење може имати учинак а истинско покајање се може догодити. Покајник ће тада искусити посвећену моћ Светог Духа, која ће их испунити мирном савешћу и радошћу помирења са Богом. У дивном јединству божанских особина, исти Бог који нас учи да ходамо скрушена срца, позива нас да се радујемо и будемо добре воље.

Када смо примили опрост греха, скрушено срце служи као божански штит против искушења. Нефи се молио: „Нека врата паклена буду трајно затворена преда мном, јер ми је срце скрушено и мој дух је раскајан!” (2. Нефи 4:32). Цар Венијамин је подучавао свој народ да ако буду ходали у дубокој понизности, увек ће се радовати и „бити испуњени љубављу Божјом и увек задржати опрост . . . греха” (Мосија 4:12). Када своја срца предајемо Господу, привлачности света једноставно губе свој сјај.

Постоји још једна димензија скрушеног срца, наиме, наша дубока захвалност за Христову патњу у нашу корист. У Гетсеманији, Спаситељ се „спусти испод свих ствари” (УИЗ 88:6) када је понео терет греха сваког живог бића. На Голготи Он је „дао душу своју на смрт” (Исаија 53: 12), и Његово дивно срце буквално се распало од свеопште љубави према деци Божјој. Када се сетимо Спаситеља и његове патње, и наша ће срца бити сломљена због захвалности према Помазанику.

Док му приносимо жртву у свему што имамо и што јесмо, Господ ће испунити наша срца миром. Он ће „завити рањене у срцу” (Исаија 61:1) и умилостивити наше животе љубављу Божјом, „слађом од свега што је слатко, . . . и чистијом од свега што је чисто” (Алма 32:42). О томе сведочим, у име Исуса Христа, амен.

Проповедај моје јеванђеље – средство које уједињује чланове и мисионаре

Старешина Ерик Копишке,
из Седамдесеторице

Мисионари и чланови морају . . . постати једно у нашим напорима да проповедамо јеванђеље.

Недавно смо позвали на ручак две сестре мисионарке. После јела смо их замолили да нам оставе неку духовну поруку. Биле су веома добро припремљене и представиле су нам примену читања и обележавања стихова. Донеле су један нов примерак Мормонове књиге и комплет оловака у боји. Прихватили смо тај позив мисионарки. Од тада се наш начин свакодневног породичног читања Светих писама променио. У сваком поглављу, различитим бојама обележавамо стихове који се односе на Исуса Христа, када дођемо до њих. Сваки пут та мала примена подсећа нас на наше мисионарке.

Када су нам мисионарке то изложиле, одмах смо препознали начин проучавања Светих писама предложен у приручнику *Проповедај моје јеванђеље*. Као породица, веома смо захвални за то велико и моћно мисионарско средство.

У последње три године, мисионари широм света користе приручник *Проповедај моје јеванђеље.* Он је заиста променио мисионарски рад. Велика визија председника Хинклија се испуњава. Мисионари „владају појмовима изложеним у лекцијама". Они „сопственим речима подучавају тим појмовима под усмеравајућим утицајем Светог Духа" (видети „Missionary Service," *Састанак опште обуке вођства*, 11. јан., 2003. год., стр. 19).

Када се мисионари усредсреде на приручник *Проучавај моје јеванђеље*, они уче како да примене важна учења и начела која их чине способнијима у њиховој важној служби. Упркос томе, и даље су им потребни наша помоћ и подршка. Само заједно можемо испунити велики задатак поверен древним и савременим апостолима: „Идите по свему свијету и проповједите јеванђеље свакоме створењу" (Јев. по Марку 16:15).

Да бисмо били успешни у тим напорима, морамо бити једно са мисионарима, и морамо разумети једни друге. Да ли увек разумете мисионаре? Не мислим на језик, већ на то како они обављају мисионарски рад. Видимо их и посматрамо како позивају људе да чују њихову поруку. Они подучавају јеванђеоска начела и заинтересоване позивају да промене своје животе и буду крштени и потврђени за чланове Цркве.

Ако желимо да разумемо и помогнемо нашим мисионарима, морамо имати веру какву имају мисионари, морамо размишљати на начин на који размишљају мисионари и морамо се осећати онако како се мисионари осећају. Како то можемо постићи?

Један важан начин, наравно, јесте да будемо са мисионарима и посматрамо их кад раде оно што раде. Али други начин је да упознамо приручник *Проповедај моје јеванђеље* и више научимо о мисионарском раду. Од када је председник МекКеј рекао: „Сваки члан мисионар", (из Conference Report, април 1959. год., стр. 122), чланови теже да постану активнији у ширењу јеванђеља. Са приручником *Проповедај моје јеванђеље* имамо чудесног водича који ће нам помоћи да више делујемо у складу са тим позивом. Наше

сопствено проучавање приручника *Проповедај моје јеванђеље* неће нам помоћи само да развијемо веће разумевање и захвалност за наше мисионаре, него ће нам помоћи и у нашем свакодневном животу.

Сваки члан наше породице поседује соптвени примерак приручника *Проповедај моје јеванђеље*! Проучавање тог водича је велика подршка у развијању јаког сведочанства. Помаже нам да разумемо основна јеванђеоска начела и жељу за служењем. Дозволите на тренутак да разјасним нека поглавља у приручнику *Проповедај моје јеванђеље* ([2004. год.], iii), и ви ћете разумети:

Она кажу:

Како препознајем и разумем Духа?
Како ефикасно проучавам и припремам се за подучавање?
Шта проучавам и подучавам?
Која је улога Мормонове књиге?
Како развијам христолике особине?

Зар то нису ствари које сви ми желимо да научимо? За свакога ко жели да постане бољи члан-мисионар и који жели да зна како да пружи подршку мисионарима, приручник *Проповедај моје јеванђеље* је пун моћних идеја и мишљења. Ми учимо како можемо помоћи мисионарима да пронађу оне које ће подучавати, и како ми као чланови можемо руку под руку радити са мисионарима, како би помогли онима који истражују Цркву. Учимо како да разумемо зашто су снажни позиви да делујемо од помоћи у повећању вере у Исуса Христа, и како можемо бити у складу са нашим пријатељима који нису чланови, који се крећу кроз овај диван обраћенички процес који мења живот.

Уз проучавање Светих писама, мисионари сваки дан проучавају и приручник *Проповедај моје јеванђеље.* Они уче начела и вештине и примењују их. Посебно уче како да у свом раду користе вођство Духа. Ако желимо да учимо, као што мисионари чине, и ми морамо пажљиво проучавати приручник *Проповедај моје јеванђеље*, и посматрати мисионаре у њиховом свакодневном раду.

У уводу приручника *Проповедај моје јеванђеље*, читамо: „Приручник *Проповедај моје јеванђеље,* намењен је пуновременим мисионарима Цркве. Међутим, начела и учења која се у њему подучавају, примењива су и на мисионаре у одељењу и вође док теже изградњи Господњег царства. Често проучавање овог приручника омогућиће им да испуне своје одговорности као чланови-мисионари и охрабриваће јединство са пуновременим мисионарима" (*Проповедај моје јеванђеље*, стр. xi).

Старешина Ричард Џ. Скот подучавао је да сви чланови треба пажљиво да проучавају приручник *Проповедај моје јеванђеље.* Рекао је: „Постигнуто је много тога доброг . . . откад је представљен приручник *Проповедај моје јеванђеље*, али најбоље тек долази, док сви ми постајемо искуснији у коришћењу овог изванредног мисионарског средства" („The Power of *Preach My Gospel*", *Liahona*, мај 2005. год., стр. 31).

Може нам се чинити да је наше време ограничено за ово проучавање, стога, дозволите ми да дам неколико предлога који могу бити од помоћи:

• Млади који се припремају за мисију треба пажљиво да проучавају приручник *Проповедај моје јеванђеље*, заједно са Светим писмима..

• Позовите мисионаре у свој дом. Замолите их да подуче вас и вашу породицу неком начелу или учењу из приручника *Проповедај моје јеванђеље.*

• Приручник *Проповедај моје јеванђеље* повремено користите за породично кућно вече. Нека ваша деца тинејџери подучавају своју породицу онако како би то чинили мисионари. У свом дому смо имали неке лекције пуне изненађења, које су приредила наша деца. Били смо задивљени колико добро су подучавали једноставна начела. Понекад смо на те лекције позивали пријатеље.

• Учитељи јеванђеља могли би користити једноставна али ефикасна начела подучавања јеванђеља, како је изложено у приручнику *Проповедај моје јеванђеље*, као подршка препорученим курсевима проучавања.

• Приручник *Проповедај моје јеванђеље,* преведен је и штампан на скоро све језике које говоре наши чланови. У земљама где је Црква још увек нова, приручник *Проповедај моје јеванђеље* може се користити заједно са Светим писмима као извор и основа за све начине учења и подучавања јеванђеља.

• Старешина Скот је охрабрио локалне црквене вође да те материјале користе у „. . . председништвима, на састанцима извршног одбора свештенства, и на одељењским саветима . . .” (*Liahona*, мај 2005. год., стр. 31).

• Приручник *Проповедај моје јеванђеље,* користите као материјал за обуку, говоре, духовне мисли, лекције, неформалне састанке и лично проучавање.

Сведочим да је овај водич за мисионаре надахнут од Бога. Морамо га проучавати пажљивије, како бисмо могли боље да разумемо наше мисионаре и њихов рад. Мисионари и чланови морају говорити једним језиком. Морамо постати једно у нашим напорима да проповедамо јеванђеље. То ће нас више оспособити да постанемо средство у руци Господњој, јер Он је рекао: „А тако ћу ја сабрати одабранике своје с четири стране света, и то све оне који верују у мене, и слушају глас мој” (УИЗ 33:6).

Као чланови Његове Цркве, од нас се учекује да будемо део овог славног процеса сабирања. О тој истини сведочим у име Исуса Христа, амен.

Од малих ствари
Старешина Мајкл Тех,
из Седамдесеторице

Као следбеници Господа Исуса Христа, имамо одговорност да бринемо о браћи и сестама и да им служимо.

Mabuhay од дивних и драгих људи са Филипина.

Једно од најстаријих и најумнијих питања изречених у историји ове земље, на најинтересантнији начин поставио је Каин, у одговору на Божје распитивање, убрзо пошто је убио свог брата Авеља. „Зар сам ја чувар брата својега?"[1] Ово питање заслужује озбиљно размишљање од стране оних који настоје да чине вољу Господњу. Један од одговора налази се у Алминим учењима: „А сада, ако желите да дођете у стадо Божје и да се зовете народом Његовим и вољни сте да носите бремена једни другима, да би била лака; да, и вољни сте да плачете са онима који плачу; да, и тешите оне којима је утеха потребна."[2]

Као ученици Господа Исуса Христа, имамо одговорност да бринемо и служимо својој браћи и сестрама. У вези са параболом о добром Самарјанину, Исус Христ не само да је запрепастио своје непријатеље, него је и подучио великој лекцији све који су тражили да Га следе. Потребно је да увећамо круг нашег утицаја. Наша служба другима треба да је независна од расе, боје коже, положаја или сродства. После свега, заповест је да „да помажемо слабима, подигнемо руке које су спуштене и ојачамо клецава колена."[3]

Многи верују да би служба била значајна треба да се састоји из разрађеног плана и формираног комитета. Иако многи од тих вредних пројеката помажу, највећи део службе потребне данас, односи се на наша свакодневна међусобна дружења. Често налазимо те прилике унутар нашег сопственог дома, комшилука и одељења.

Следећи савет дат од подмуклог Screwtape свом нећаку Wormwood из К. С. Луисовог „The Screwtape Letters," описује свакодневну болест са којом се многи од нас данас суочавају: „Урадите шта хоћете, биће милостивости, као и пакости у души вашег пацијента. Добра ствар је усмерити пакост према његовим блиским комшијама које среће сваки дан, а изгурати његову милост ка удаљеној периферији, ка људима које не познаје. Пакост тако постаје потпуно стварна а милостивост у великој мери нестварна."[4]

Речи из популарне химне описују савршено средство:

„Да ли је нечији терет данас био лакши
Јер сам био вољан да делим?
Да ли су болесни и уморни помогнути на свом путу?
Да ли сам био ту када им је била потребна помоћ?
Онда се пробуди и учини нешто више
Него што сањаш о својој палати горе.
Чинити добро је задовољство, радост неизмерна,
Благослов дужности и љубави."[5]

Следе догађаји којима сам био привилегован да присуствујем, који су ме подучили како једноставни поступци служења могу помоћи нама и онима над којима нам је дозвољен утицај. Наш Небески Отац поставља брижне појединце на важним раскрсницама да нам помогну, да не бисмо били остављени да сами тумарамо у тами. Ти мушкарци и жене помажу примером, и са стрпљењем и љубављу. Такво је било моје иускуство.

Сећам се посебно значајне раскрснице – одлуке да идем на пуновремену мисију. Стајао сам на тој раскрсници дуго, дуго времена. Док сам се мучио са одлуком који пут да одаберем, моја породица, пријатељи и свештеничке вође пришли су ми да прихвате моју руку. Храбрили су ме и подстицали, и нудили небројане молитве у моју корист. Моја сестра, пуновремена мисионарка, редовно ми је писала и никада није одустала.

Чак и данас, још увек ме на рамену носе добри мушкарци и жене. Слутим да је тако са свима нама. На неки начин сви ми зависимо једни од других да би смо били у стању да остваримо повратак у наш небески дом.

Делити јеванђеоску поруку један је од највреднијих начина на који можемо пружити службу онима који нису наше вере. Сећам се искуства из детињства са неким кога ћу једноставно назвати чика Фред.

Када сам имао шест година, чика Фред је био моја најгора ноћна мора. Био је наш комшија и био је увек пијан. Једна од његових омиљених разбибрига била је да баца камење на наш дом.

Пошто је моја мајка била добра куварица, одрасли чланови самци из нашег малог огранка често су посећивали наш дом. Једног дана, када је чика Фред био трезан, ти чланови су се спријатељили с њим и позвали га у наш дом. Такав развој догађаја ме је престрашио. Више није био само изван него и унутар нашег дома. То се десило још неколико пута, све док најзад нису били у стању да убеде чика Фреда да послуша мисионаре. Прихватио је јеванђеље и крстио се. Служио је пуновремену мисију, вратио се са чашћу, наставио са даљим образовањем и венчао се у храму. Сада је праведан супруг, отац и свештенички вођа. Посматрајући данас чика Фреда, тешко да бисте поверовали да је он некада уносио ноћне море у живот шестогодишњег дечака. Будимо увек пријемчиви за прилике да делимо јеванђеље.

Моја мајка је била диван пример у помагању другима, дајући им подршку. Подучила нас је веома важним лекцијама. Лекција која је имала најдуготрајнији учинак на мој живот била је њена жеља да помогне сваком ко је дошао у наш дом а да је у невољи. Сметало ми је што видим многе од њих како одлазе са нашом храном, одећом, па чак и новцем. Пошто сам био млад а ми сиромашни није ми се допадало оно што видим. Како може да даје другима када ни наша породица нема довољно? Зар је било погрешно најпре подмирити наше потребе? Зар ми нисмо заслужили удобнији живот?

Годинама су ме мучила та питања. Много касније, током живота, коначно сам схватио оно што је мајка подучавала. Чак и када се мучила са последицама болести која оставља инвалидитет, није могла да престане да помаже онима у невољи.

„Стога не клоните у доброчинствима, јер полажете темељ за велико дело. А из малих ствари произилази оно што је велико."[6]

Служење другима не треба да проистекне из спектакуларних догађаја. Често је то једноставна свакодневна активност која пружа утеху, охрабрење, подршку и доноси смех другима.

Моја је молитва да увек пронађемо прилике да служимо, у име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. 1. Књ. Мојсијева 4:9; Мојсије 5:34.

2. Мосија 18:8-9.

3. УИЗ 81:5.

4. *The Complete C. S. Lewis Signature Classics* (2002. год.), стр. 201.

5. „Јесам ли учинио неко добро," *Химне*, бр. 223.

6. УИЗ 64:33.

Не гасите Духа који оживљава унутарњег човека

Старешина Кејт Хилбиг,
из Седамдесеторице

Када позивамо Светог Духа да наше умове испуни светлошћу и знањем, Он нас „оживљава”, односно просветљује унутрашњост особе.

У Посл. Солуњанима 5. глава, Павле опомиње чланове да делују на начин на који се постаје светац. Наставио је набрајањем прихватљивих особина и понашања. У 19. стиху Павле је саветовао са ове три једноставне речи: „Духа не гасите.”

Занимљиво, неких 500 година *пре* Павлових записа, пророк Мормонове књиге, Јаков, покушао је да подучава јеванђељу Исуса Христа људе који су се опирали томе. Као што следи, одважно је захтевао од њих: „Зар ћете одбацити ове речи? Зар ћете . . . порицати добру реч Христову . . . и дар Светог Духа, и угушити Светог Духа?”[1]

У наше време, толико векова *после* и Јакова и Павла, и ми морамо пазити да *не* ометамо, обазиремо се, или гушимо Духа у свом животу.

Примамљиви позиви света покушавају да скрену нашу пажњу са равног и тесног пута. Противник ради на томе да отупи нашу осетљивост на шаптаје Духа, било да смо тинејџери, млади или зрели мушкарци или жене. Улога Духа, Светог Духа, важна је у сваком раздобљу нашег смртничког живота.

На почетку, Отац је обећао свим својим духовним синовима и кћерима да се, преко помирења и васкрсења Његовог љубљеног Сина, сви ми можемо вратити у Божје присуство и наследити благослове вечног живота на највишем нивоу небеског царства.

Сви смо знали да ће путовање до узвишења бити дуго, напорно, и понекад усамљено, али смо такође знали да нећемо путовати сами. Небески Отац, свима који испуњавају предуслове вере, покајање и крштење, обезбеђује сарадника и вођу, Светог Духа.

Пут до вечног живота није на заравни. Уместо тога је обронак, увек даљи и виши. Стога су повећано разумевање и енергија неопходни да бисмо стигли на своје одредиште. Због тога што се убитачно противљење Сотоне наставља, стално просветљујуће вођство Светог Духа је апсолутно неопходно. Не смемо запостављати, игнорисати или гушити подстицаје Светог Духа. Ипак, у вези са коришћењем подстицаја и благослова који теку од Светог Духа, ми често живимо далеко испод својих привилегија.[2]

У Драгоценом бисеру Мојсије је забележио да Адам после крштења и примања Светога Духа „поста оживљен као унутарњи човек”[3]

Када позивамо Светог Духа да наше умове испуни светлошћу и знањем, Он „нас оживљује”, то јест, просветљује и оживљава унутарњег мушкарца или жену.[4] Као исход примећујемо видљиву разлику у својој души. Осећамо се ојачанима, испуњенима миром и радошћу. Поседујемо духовну енергију и ентузијазам, који повећавају наше природне способности. Можемо постићи више него што бисмо иначе могли учинити сами. Чезнемо да будемо више свети.

Да ли желите да знате коју цену треба да платите за повластице које се нуде пошто смо примили Светог Духа? Цена није унапред одређена, односно сума није фиксна, уместо тога свако од нас одређује је лично.

Ако сте зацртали да ваша уплата, односно ваш лични напор, буде веома мали, можда нећете бити у стању да искористите *све* што Дух има да понуди. Можете чак угушити Духа! Међутим, ако ваш лични допринос буде велик, жећете обилну жетву од Духа. Уплата коју препоручујем, наравно није новац, него већа посвећеност и ангажовање у личним духовним настојањима и понашањима.

Ми одређујемо ниво нашег садашњег личног доприноса тако што испитујемо наше садашње изборе и приоритете у односу на питања као што су:

1. Да ли више времена посвећујем спорту него Цркви или црквеним позивима.

2. Ако имам слободан дан, да ли одлучујем да идем у храм или у куповину?

3. Да ли радије играм игрице на компјутеру, или сурфујем по интернету, него што дајем значајну службу другима у свом дому и заједници?

4. Да ли побожно читам новине, али ми је тешко да свакодневно читам Света писма?

Постоје друга питања која бисте могли формулисати која ће показати прикладност ваших садашњих избора и приоритета.

Без обзира на ком се нивоу духовног развоја тренутно налазимо, виши ниво је увек надохват руке. Време је најдрагоценије преимућство. Да ли бисте размислили о улагању више времена у ствари везане за вечност, како бисте заслужили сталну пратњу Светог Духа и потпуније искористили Његов утицај?

Ако је ваш одговор потврдан, у овој потрази за дубљом духовношћу постоји јача жеља да примимо веће надахнуће и да постанемо више свети. Када те жеље испуне наша срца, вољно ћемо повећати цену коју плаћамо за небеску помоћ.

Наш следећи допринос том напору биће да се доследније удубљујемо у Христове речи и речи пророка. Када се повећају наши напори у проучавању, повећаће се и утицај Светог Духа у нашим животима. Истражујмо Света писма са оловком у руци, бележећи нова разумевања и записујући духовне подстицаје. Затим, тежимо да оно што смо научили *примењујемо* на наш лични живот. Дух ће оживети наше унутарње биће; ново разумевање ће долазити у виду поуке за поуком.

Да бисмо били сигурни да не гушимо Духа, већ уместо тога тражимо Његово присуство, треба предузети још један корак. Молимо се често и ревносно. Спаситељево благо и свестрано обећање забележено је у Учењу и заветима:

- „Тражите ме помно и наћићете ме."
- „Иштите и примићете."
- „Куцајте и отвориће вам се."
- „Шта год заиштете од Оца у име моје, даће вам се, ако вам је потребно."[5]

Обратите пажњу на тај редослед, браћо и сестре. Ми се приближавамо Спаситељу када прецизно извршавамо Његове заповести. Ревносно се молимо Оцу у Христово име. Тада, преко подстицаја Светог Духа, примамо божанско усмерење и јасно разумевање.

Када постимо, обнављамо своје завете на причешћу, и одлазимо у храм, ближи смо Духу. На тај начин утицај Светог Духа може имати велики учинак.

Храм је величанствено окружење за тражење личног откривења. Када га посећујемо што чешће можемо и слушамо промишљено, размишљајући о славним обећањима и очекивањима која се односе на вечност, одлазимо са већим разумевањем плана који наш Небески Отац има за нас. Свети Дух проширује нашу визију и омогућава да та вечна перспектива утиче на одлуке које доносимо у свом свакодневном животу.

Ако уложимо тај напор и не гушимо Духа, наше унутарње биће оживљава. Ако истрајемо, чека нас вечни живот. Према томе, не гушимо Духа непослушношћу или занемаривањем. Уместо тога „живимо у Духу", увећавајући свету и важну улогу Светог Духа у свом личном животу. Ја сведочим да ћемо, када заиста тражимо Духа, потпуније искористити тихо али неопходно деловање Светог Духа. У име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Јаков 6:8.

2. Бригам Јанг, *Discourses of Brigham Young,* изд. Џон А. Видсо (1954. год.), стр. 32.

3. Мојсије 6:65.

4. Видети Parley P. Pratt, Key to the Science of Theology, 9. изд. (1965. год.), 101: „. . . дар Светог Духа . . . оживљава све интелектуалне способносати, повећава, увеличава, проширује и прочишћава све природне страсти и склоности и прилагођава их, даром мудрости, њиховој законској употреби."

5. УИЗ 88:63–64.

„Једини истинит Бог и Исус Христ кога је [Он] послао”

Старешина Џефри Р. Холанд,
из Већа дванаесторице апостола

Ми објављујемо оно што је очигледно из Светих писама да су Отац, Син, и Свети Дух, одвојене особе, три божанска бића.
Како је старешина Балард на почетку овог састанку приметио, различите тенденције данашњице допринеле су порасту пажње медија усмерене на Цркву Исуса Христа светаца последњих дана. Господ је рекао древним људима да ће овај рад у последње дане бити дело „чудесно и дивно”[1], што оно и јесте. Али чак и када све позовемо да ближе испитају то *чудесно дело,* постоји једна ствар у вези са којом не бисмо желели да се питају, а то је, да ли смо хришћани.

Углавном, свака спорна ствар на ову тему базирана је на два доктринална питања - наш поглед на Бога, и веровање у начело сталних објава, које воде до отворене збирке Светих писама. Када говоримо о томе не морамо да будемо бранитељи наше вере, али не бисмо желели да будемо погрешно схваћени. Стога, са жељом да увећамо разумевање и јасно објавимо да смо хришћани, данас говорим о првом од ова два поменута доктринална питања.

Наш први и најважнији Чланак вере у Цркви Исуса Христа светаца последњих дана гласи: „Верујемо у Бога, Вечнога Оца, и у Његовог Сина Исуса Христа и у Духа Светога.”[2] Верујемо да су ове три, које заједно чине Божанство, уједињене у сврси, начину, сведочанству, мисији. Верујемо да су Они испуњени истим добрим осећајем милости и љубави, правде и благодати, стрпљења, праштања, и откупљења. Мислим да је исправно да кажем да верујемо да су једно у сваком битном и вечном аспекту, *изузев* што не верујемо да су те три особе сједињене у једној материји. Идеја о тројству никада није објављена у Светим писмима, јер није истинита.

Заиста, веома поштован извор *Harper's Bible Dictionary* бележи да се „званично учење о тројству које је дефинисало велико црквено веће из четвртог и петог века, не може наћи у Новом Завету.”[3]
Стога, свака критика да Црква Исуса Христа светаца последњих дана не верује у савремени хришћански поглед на Бога, Исуса Христа и Светог Духа, коментар је који *није* у вези са нашом преданошћу Христу, већ у вези са признањем (рекао бих-тачним) да се наш поглед на Божанство не подудара са црквеном историјом после Новог Завета и враћа се на доктрину коју је подучавао сам Исус. Дакле, коментар о тој историји после Новог Завета могао би да помогне.
Године 325. нове ере, римски император Константин сазвао је Никејско веће да би размотрио – између осталог – растућу расправу о Божјем наводном „јединственом тројству.” Из жустрих расправа верника, филозофа и угледних црквених званичника, произашао је (после још 125 година и три велика већа)[4], Никејски декрет који је касније преформулисан у Атаназијски декрет. Ове различите еволуције и верзије декрета – и други који су касније настали – објавили су Оца, Сина и Светога Духа као апстрактне, свемоћне, неприродне, општеприсутне, променљиве, вечне, и непознате, без тела, осећања, који бораве ван времена и простора. У таквим декретима сва три члана су издвојене особе, али су једно биће, често помињана „мистерија тројства.” Они су три различите особе, али не три Бога, већ један. Све три особе су несхватљиве, а ипак један Бог који је несхватљив.

Слажемо се са нашим критичарима барем по том питању – да је такав концепт Божанства заиста неразумљив. Уз такву збуњујућу дефиницију Бога наметнуту цркви, није ни чудо што је један монах из четвртог века завапио: „Јао мени! Узели су мог Бога од мене . . . и не знам кога да обажавам и коме да се обраћам."[5] Како да верујемо, волимо и обожавамо Онога ко је неразумљив и непознат, да ни не спомињемо тежњу да будемо исти као Он?
Како да разумемо Исусову молитву Оцу на небу „ово је живот вечни да *познају* тебе јединога истинога Бога, и кога *си* послао Исуса Христа."[6]

Наш циљ није да се подредимо веровањима било које особе или учењу било које религије. Свима указујемо исто поштовање према њиховој доктрини које тражимо да буде указано нашој. (И то је чланак наше вере.) Али ако неко каже да нисмо хришћани зато што се не слажемо са погледом на Божанство из четвртог и петог века, шта онда има да се каже за оне прве хришћанске Свеце од којих су многи били сведоци живог Христа, а који такође нису имали такав поглед?[7]

Објављујемо да је из Светих Писама очигледно да су Отац, Син и Свети Дух различите особе, три божанска бића, о чијој истинитости говоре непогрешив и јасан пример Спаситељеве, управо поменуте, Заложне молитве, Његово крштење рукама Јовановим, искуство на Гори Преображења и мучеништво Стефаново.
Уз ове изворе из Новог Завета и друге[8] који су нам познати, можда је непотребно питати шта је мислио Исус када је рекао: „Син не може ништа чинити сам од себе него што види да отац чини."[9] Другом приликом је рекао: „Јер сиђох с неба не да чиним вољу своју, него вољу оца који ме посла."[10]
О својим непријатељима је рекао: „[Они] . . . видеше и омрзнуше на мене и на оца мојега."[11] А ту је, наравно, и послушност према Оцу, коју је Исус показао и због које је рекао: „Што ме зовеш благијем? Нико није благ осим једнога Бога."[12]
„Јер је мој отац већи од мене."[13] Коме се Исус молио тако истрајно све оне године, укључујући и оне болне вапаје као што је: „Оче мој! ако је могуће да ме мимоиђе чаша ова,[14] и „Боже мој! Боже мој! зашто си ме оставио?"[15] Потврда доказа из Светих писама да су, иначе савршено уједињени чланови Божанства, издвојена и различита бића не значи да смо многобошци, него је део велике објаве коју је Исус дошао да испоручи, а у вези са природом божанских бића. Можда се апостол Павле најбоље изразио: „Исус Христ . . . ако је и био у обличју божјему, није се отимао да се успореди с Богом."[16]

Сличан разлог због ког неки Цркву Исуса Христа светаца последњих дана искључују из категорије хришћана, је зато што верујемо на исти начин као и древни пророци и апостоли, у Бога који има прослављено тело.[17] Онима који критикују ово веровање базирано на Светим писмима постављам макар реторичко питање: Ако је идеја о Богу који има тело опречна, зашто су онда централна учења и најкарактеристичније окоснице целог хришћанства инкарнација, помирење и *физичко васкрсење* Исуса Христа? Ако поседовање тела, не само да није потребно, већ и није пожељно од Бога, зашто Откупитељ људи откупљује своје сопствено тело откупљујући га од моћи смрти и гроба, гарантујући да се никада више неће одвојити од Свога духа за време и вечност?[18] *Свако ко одбаци концепт о отелотвореном Богу одбацује и смртног и васкрслог Христа.* Нико ко тврди да је прави хришћанин не би желео да то уради.
Дакле, свима који чују мој глас, а питају се да ли смо хришћани, делим ово сведочанство: Сведочим да је Исус Христ, буквално, живи Син нашег, буквално, живог Бога. Овај Исус је наш Спаситељ и Откупитељ, који је под вођством свога Оца, био Створитељ неба и земље и свега на њима.

Дајем своје сведочанство да је Он рођен од мајке девице, да је за свог живота изводио моћна чудеса која су посматрале мноштва његових ученика и његових непријатеља. Сведочим да је имао моћ над смрћу зато што је божанског порекла, али и да је својевољно постао подложан смрти за наше добро, јер је неко време и Он био смртан. Изјављујем да је својим вољним подлагањем смрти преузео на себе грехе света, плативши бесконачну цену за сваку тугу и болест, свако сломљено срце и несрећу, од Адама до краја света. Учинивши то, физички је победио смрт и духовно пакао и ослободио људску породицу. Дајем сведочанство да је буквално био васкрснут из гробнице и пошто се узнео до Свог Оца да би завршио процес васкрсења, појавио се, у више наврата, стотинама ученика из Старог и Новог света. Знам да је Он Светац Израелов, Месија који ће једног дана поново доћи у крајњој слави, да влада на земљи као Господар над господарима и Цар над царевима. Знам да нема другог имена датог под небом по ком се човек може спасити и да само ако се у потпуности ослањамо на Његове заслуге, милост и вечну славу[19] можемо стећи вечни живот.
Моје додатно сведочанство у вези са овом прослављеном доктрином јесте да је у припреми за Своју хиљадугодишњу владавину, Исус већ више пута долазио у физичком телу царске славе. У пролеће 1820. године 14-годишњи дечак, збуњен многим учењима која и данас збуњују велики број хришћана, отишао је у шумарак да се помоли. Као одговор на ту искрену младалачку молитву, Отац и Син су се појавили као телесна прослављена бића, овом дечаку - пророку Џозефу Смиту. Тај дан је означио почетак враћања истине, јеванђеља из Новог Завета Господа Исуса Христа и обнову других предсказаних истина, подучаваних од Адама до данашњих дана. Сведочим да је моје сведочанство о овим стварима истинито и да су небеса отворена за све који траже потврду тога. Кроз Светог Духа истине, упознајмо *сви* „јединог истинитог Бога и Исуса Христа кога је [Он] послао.[20] Затим, живимо по Њиховим учењима и заиста будимо искрени хришћани у делу, као и у речи, за то се молим се, у име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Исаија 29:14.

2. Чланци вере 1:1.

3. Paul F. Achtemeier изд., *Harper's Bible Dictionary* (1985 год.), стр. 1099; курзив додат.

4. Константинопољ, 381. год. нове ере; Ефес 431 год. нове ере; Калцедон 451. год. н.е.

5. Цитирано у Owen Chadwick, *Western Asceticism*, (1958. год.), стр. 235.

6. Јев. по Јовану 17:3; курзив додат.

7. За опширнију дискусију на ову тему видети Stephen E. Robinson, *Are Mormons Christian?* стр. 71-89; такође видети Robert Millet's *Getting at the Truth* (2004 год.), стр. 106-122.

8. Видети, на пример, Јев. по Јовану 12:27-30; Јев. по Јовану 14:62; Римљанима посл. 8:34; Посл. Јеврејима 1:1-3.

9. Јев. по Јовану 5:19; такође видети 14:10.

10. Јев. по Јовану 6:38.

11. Јев. по Јовану 15:24.

12. Јев. по Матеји 19:17.

13. Јев. по Јовану 14:28.

14. Јев. по Матеју 26:39.

Јев. по Матеји 27:46.

16. Посл. Филипљанима 2:5-6.

17. Видети David L. Paulsen, *Early Christian Belief in a Corporeal Deity: Origen and Augustine as Reluctant Witnesses*, Harvard Theological Review, оп. 83, бр. 2 год., (1990. год.): стр. 105-116; David L. Paulsen, *The Doctrine of Divine Embodiment: Restoration, Judeo-Christian, and Philosophical Perspectives*, BYU Studies, оп. 35, број 4., (1996. год.):7-94.; James L. Kugel, *The God of Old: Inside the Lost World of the Bible*, 2003 год., стр. 5-6., 104-106., 134-135.; Clark Pinnock, *Most Moved Mover: A Theology of God's Openness*, (2001 год.), стр. 33-34.

18. Видети Посл. Римљанима 9:9; Алма 11:45.

19. Видети 1. Нефи 10:6; 2 Нефи 2:8; 31:19; Морони 6:4; Превод Џозефа Смита, Посл. Римљанима 3:24.

20. Јев. по Јовану 17:3.

Сведочења Светих писама

Старешина Расел М. Нелсон,
из Већа дванаесторице апостола

Изражавамо љубав и дивљење за председника Хенрија Б. Ајринга, старешину Квентина Л. Кука и старешину Валтера Ф. Гонзалеса, и молимо се да их Господњи благослови прате у њиховим новим позивима.
Изражавамо искрена осећања захвалности за сваког од вас, браћо и сестре. Ваши примери службе и самилости широм света привлаче велику пажњу.
У исто време многи људи се распитују за црквену историју и учење. Међу тим људима су они који су одабрали да критикују Мормонову књигу.[1]
Непоштовање према Мормоновој књизи или било ком другом Светом писму ме дубоко забрињава. У вези са том бригом, назвао сам свој говор „сведочења Светих писама."

Дефиниције

Дефинисаћу термин *Света писма,* који се односи на Библију и Света писма обнове.[2]
Чланови Цркве „верују да је Библија реч Божја у оној мери у којој је правилно преведена; такође верујемо да је Мормонова књига реч Божја."[3] Света писма обнове укључују и УИЗ као и Драгоцени бисер.
У речнику именица *сведок* се дефинише као „потврда чињенице или догађаја: сведочанство."[4] Термин *сведок* носи посебно значење када се односи на реч Божју. У Библији читамо ову важну изјаву: „У устима два или три сведока остаће свака реч."[5]
Ово уверава Божју децу да су небеска учења потврђена од стране више сведока из Светих писама.
Света писма сведоче о Исусу Христу
И Библија и Мормонова књига сведоче о Исусу Христу. Подучавају да је Он Син Божји, да је живео узорним животом, да је извршио Помирење за цело човечанство, да је умро на крсту и поново устао као васкрсли Бог. Уче да је Он Спаситељ света.
Света Писма као сведоци потврђују једно друго. Овај концепт је одавно објашњен, када је један пророк записао да је Мормонова књига написана са намером „да бисте ви поверовали у то (Библију). Ако ли, пак, поверујете (у Библију), да и у ово поверујете (Мормонову књигу)."[6] Свака (од ових) књига указује на другу. Свака стоји као доказ да Бог живи и да се обраћа Својој деци кроз објаве Његових пророка.[7]
Љубав према Мормоновиј књизи увећава љубав према Библији и обрнуто. Света писма обнове се не такмиче са Библијом; она допуњавају Библију. Ми смо дужници мученицима који су дали своје животе да бисмо имали Библију. Ово потврђује вечну природу јеванђеља и плана среће. Мормонова књига обнавља и истиче библијска учења, као што су плаћање десетине,[8] храм,[9] шабат,[10] и свештенство.[11]
Анђео је прокламовао да ће Мормонова књига[12] утврдити истинитост Библије.[13] Такође је открио да записи у Библији доступни у данашњим данима нису потпуни, као што су били када су их записали пророци и апостоли.[14] Изјавио је да ће Мормонова књига повратити једноставне и драгоцене ствари одузете из Библије.[15]
Пророчанство у Мормоновој књизи је упозорило да ће се неки људи бунити против идеје о додатним Светим писмима. Они који мисле да *им не треба друга Библија,*[16] треба да размотре овај савет од Бога: „Не знате ли да има више народа, а не само један? Не знате ли да ја, Господ Бог ваш,створих све људе, . . . и да владам горе на небу и доле на земљи, и износим реч своју синовима људским, да, и то међу свим народима земаљским . . .

. . . Не знате ли да је сведочење двају народа вама јамство да сам ја Бог, да се спомињем једнога народа као и другога . . . и сведочење двају народа слиће се у једно."[17]
Прича из Светих писама о Исусу Христу је заиста прича са две хемисфере.[18] Док су се Марија и Јосиф на истоку припремали за рођење светог детета у Витлејему,[19] Нефи је на западу био учен од стране предсмртног Месије. Господ је рекао Нефију:„Разведри се!. . .сутрадан долазим ја на свет да свету покажем како ћу испунити све оно што одредих да изговоре уста светих пророка мојих."[20]
Онима који сумњају у тог другог сведока - Мормонову књигу – Господ је издао упозорење: „Зато што олако схватасте оно што примисте . . . остаће они (ви) под . . . осудом све док се не обрате и не спомену . . . Мормонове књиге и претходних заповести што им их дадох (Библија) . . . чине у складу са оним што ја записах."[21]

Господ је обезбедио друга писма о обнови[22] и изјавио да ће се и те речи испунити.[23] Са овим писаним сведоцима лажна учења ће бити откривена. [24] Са овим писаним сведоцима, учења из Библије нису само потврђена, већ и разјашњена.
Света писма обнове расветљавају Библију
Како Света писма обнове расветљавају Библију? Постоје многи примери. Цитираћу само неколико, почевши са Старим Заветом. Исаија је написао: „Те ћеш . . . говорити са земље и из праха ћеш муцати и глас ће ти бити са земље као у бајача и из праха ћеш шапћући говорити."[25] Има ли речи које могу дати бољи опис од оних из Мормонове књиге, које долазе из земље да из праха шапућу људима данашњице?[26]
Али Исаија није био једини пророк из Старог Завета који је прорекао појаву Мормонове књиге. Језекиљ је написао: „Узми једно дрво и напиши на њему: Јуди и синовима Израеловим . . . Па онда узми друго дрво, и на њему напиши: Јосиф и дрво Јефремово и свега дома Израелова . . .
. . . И састави их једно с другим да буду као једно у твојој руци."[27]
Данас, Свеци који живе у многим земљама широм света захвално држе Библију (штап Јудин) и Мормонову књигу (штап Јефремов) сједињене у њиховим рукама.
А Нови Завет? Мормонова књига стоји као Свето писмо - сведок и његових учења. Примери укључују чудесно рођење бебе у Витлејему,[28] Његову беседу на гори,[29] и велико мучење Спаситеља.[30] Учење о васкрсењу чешће се помиње у Мормоновој књизи него у Библији.[31]
Потребу за Светим Духом споменуо је Павле. Он је упитао: „Јесте ли примили Духа светога . . .? А они му рекоше: нисмо ни чули да има Дух свети."[32] Ово учење је разјашњено једним другим Светим писмом – сведоком кроз Божјег пророка обнове. Подучио нас је да *верујемо у дар Светог Духа полагањем руку*.[33] Тај драгоцен и моћан дар је опет доступан Божјој деци.
Павле је мислио на три степена небеске славе када је подучавао да „друга је слава сунцу . . . друга слава месецу, и друга слава звездама."[34] Овај кратак увид у небеску славу је разјаснило друго Свето писмо као сведок. Господ је открио да „. . . слава је небеска једна као што је сјај сунца један.
А слава је поземљара једна као што је један сјај месеца.
А слава је звезданика једна као што је један сјај звезда."[35]
Највише међу овим царствима, небеско, резервисано је за оне који држе законе царства: „А они који се не посветише по закону . . . Христову, морају баштинити друго царство, то јест царство земаљско или царство звездано.
Јер онај који није кадар држати се закона царства небесника, не може поднети ни небеске славе."[36]

Ова три степена славе се односе на живот после смрти. Односе се на бесмртност људске душе. Тај дар бесмртности је постао стварност због Помирења Исуса Христа.[37] Ова важна реч – Помирење – у било ком свом облику се спомиње само *једном* у Новом завету у верзији Библије King James![38] У Мормоновој књизи појављује се 39 пута![39] Јован који је писао Откривење у Новом Завету је предвидео: „И видех другога анђела где лети посред неба, који имаше вечно јеванђеље да објави онима који живе на земљи, и свакоме племену и језику и колену и народу."[40] Један посебан анђео је држао кључеве одговорности за Мормонову књигу.[41] То је био анђео Морони! Ови примери су само нека од многих библијских учења која су разјашњена преко Светих писама обнове.[42]

Мормонова књига – Још једно сведочанство о Исусу Христу

Радо делимо Света писма обнове са људима широм света. Мормонова књига бележи личну службу васкрслог Господа људима древне Америке. Размишљајте о овим вечним истинама које је заступао: „Ево, ја сам Исус Христ Син Божји. Ја створих небо и земљу и све што је на њима. Бејах код Оца од почетка . . .

. . . Писма о доласку мојему испуњена су . . .

Ја сам светло и живот света"

Спаситељ је наставио: „И ко год ми приђе срца скрушена и духа раскајана крсти ћу га огњем и Духом Светим . . .

. . . дођох на свет да свету донесем откупљење, да спасим свет од греха.

„Ко се, дакле, обрати и дође к мени као мало дете, примићу га, јер таквих је царство Божје. . . Положих живот свој и узех га поново. Обратите се, дакле, и дођите к мени. . .и спасите се."[43]

Ове Господње изјаве сумирају ко је Он у стварности и какви жели да будемо. Он жели да Му дођемо и у догледно време будемо у слави прихваћени у Његове руке љубави. Изражавам своју дубоку захвалност за Света писма као сведоке. Видео сам моћну промену на људима који Господња учења примењују у својим животима. Таква трансформација води благословима вечног живота.[44]

Знам да Бог живи. Исус јесте Христ. Његово јеванђеље је обновљено у овим последњим данима. Председник Гордон Б. Хинкли је Његов пророк у ово време. То сведочим у име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Пун наслов је Мормонова књига – Још једно сведочанство о Исусу Христу.

2. Обнову је предвидео Петар (видети Дела апостолска 3:19-21), Јован (видети Откривење 14:6-8) и Павле (видети Ефесцима 1:10). Пророку Џозефу Смиту је наложено да, у овом последњем раздобљу, треба да буде „обистињење успостављања свега што рекоше уста свих светих пророка одвека" (УИЗ 27:6).

3. Чланци вере 1:8.

4. *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, 11. издање (2003 год.), „witness," стр. 1439.

5. 2. Коринћанима 13:1. Слична изјава се појављује у Јев. по Матеју 18:16 И Етеру 5:4.

6. Мормон 7:9.

7. Пророку овог садашњег раздобља Господ је објавио:„Ово покољење реч ће моју по теби имати." (УИЗ 5:10).

8. Видети Алма 13:15; 3 Нефи 24:8-10.

9. Видети 2 Нефи 5:16; Јаков 1:17; 2:2, 11; Мосија 2:5-7.

10. Видети Мосија 13:16-19; 18:23.

11. Видети 2 Нефи 6:2; Мосија 18:18; Алма 6:1; 13:1-3, 6-11; 3 Нефи 18:5; Морони 3:1-4.

12. Мормонова књига треба да се разгласи „свим племенима, језицима и пуцима, да Јагањац Божји јест Син Оца вечнога и Спаситељ света, те да сви људи морају к њему приступити, иначе не могу бити спашени." (1 Нефи 13:40).

13. Видети 1 Нефи 13:40.

14. Видети 1 Нефи 13: 28-29.

15. Видети 1 Нефи 13:40.

16. 2 Нефи 29:6.

17. 2 Нефи 29:7-8.

18. Зато што је Он Створитељ *безбројних светова* (видети Мојсије 1:33), додатни записи са других локација јасна су могућност.

19. Видети Јев. по Луци 2:4-6.

20. 3 Нефи 1:13.

21. УИЗ 84:54, 57.

22. Видети УИЗ 135:3.

23. Видети Џозеф Смит - Јев. по Матеју 1:31-35.

24. Видети 2 Нефи 3:12; Езра Тафт Бенсон, „A New Witness for Christ," *Ensign*, нов. 1984. год., стр. 8.

25. Исаија 29:4.

26. Исаија је предвидео да ће Бог учинити *чудесно и дивно дело* у последње дане (видети Књ. пророка Исаије 29:14). Те Исаијиније речи су одзвањале у ушима становника древне Америке: „А Господ ће опет покренути руку своју да и други пут обнови народ свој из њихова изгубљена и палог стања. Стога ће он почети изводити дела чудна и пречудна међу синовима људским." (2 Нефи 25:17) То чудесно дело подразумева и појаву Мормонове књиге и обнову јеванђеља. Исаија је често цитиран у

Мормоновој књизи. Проучавање ових цитата може бити дуго и напорно, али они се *не* понављају. Од 433 стиха Исаијина у Мормоновој књизи, 234 се разликују од својих библијских парњака.

27. Језекиљ 37:16-17.

28. Видети 1 Нефи 11:13-20; Алма 7:10.

29. Видети 3 Нефи 12:14.

30. Видети Мосија 3:7. Прича о Његовој патњи је из прве руке дата Његовом пророку у последњим данима (видети УИЗ 19:16-19).

31. Реч *васкрсење* се појављује у 40 стихова у верзији Библије King James; појављује се у 56 стихова у Мормоновој књизи. Видети и Jeffrey R. Holland, *Christ and the New Covenant: The Messianic Message of the Book of Mormon*, 1997. год., стр. 238-241.

32. Дела Апостолска 19:2. Видети Дела 2:38, учења Петрова у вези са потребом за даровима Светог Духа.

33. *History of the Church,* 5:499.

34. 1. Коринћанима 15:41.

35. УИЗ 76:96-98, видети и УИЗ 131:1.

36. УИЗ 88: 21-22.

37. Видети Мосија 16:10; Алма 42:23; Мормон 6:21.

38. Видети Посл. Римљанима 5:11.

39. Помирење: 28 пута; помирити или помирујућа, 8 пута; помирени: 3 пута. У неколико стихова реч *помирење* се појављује више пута (видети 2 Нефи 9:7; Алма 34:9; 42:23).

40. Откривење 14:6.

41. Видети УИЗ 27:5; 128:20.

42. Нови Завет се односи на „друге овце које имам које нису из овога тора, и оне ми ваља довести; и чуће глас мој, и биће једно стадо и један пастир" (Јев. по Јовану 10:16). То учење је разјашњено у Мормоновој књизи. Она сведочи о васкрслом Господу који се обраћа људима древне Америке. Ту је Господ рекао: „Кажем вам да сте ви они о којима рекох: Имам и других оваца које нису из овог овчињака. И њих треба да доведем, и глас ће мој чути, и постаће једно стадо , један пастир" (3 Нефи 15:21). Ограничен извештај о Павловом знању о крштењу за мртве појављује се у Новом завету (видети 1. Коринћанима 15:29). Та божанска доктрина је објашњена једино у Светим писмима обнове (видети УИЗ 124:29-30, 41; 128:1, 11-12, 16-18; 138:47-48).

43. 3 Нефи 9:15-16, 18, 20-22.

44. Видети 3 Нефи 9:14; УИЗ 30:8.

Састанак свештенства

Подизање лествице
Старешина Л. Том Пери,
из Већа дванаесторице апостола

Будите уверени да лако испуњавате минимум стандарда потребних за мисионарску службу и да константно подижете лествицу.

Имао сам привилегију да прошлог месеца присуствујем семинару са председницима мисија из Западне области Северне Америке. Међу присутним председницима мисија био је и мој син Ли. Био је позван да служи пре него што сам ја завршио своју дугогодишњу службу у председништву централно-европске области. Прошло је три године пре него што сам провео било какво време са својим сином, осим неколико кратких посета док сам пролазио кроз његову област на другим задацима.

После ручка за упознавање свих председника мисија и њихових супруга, Ли и ја, са нашим супругама, отишли смо до моје хотелске собе. Наш разговор, наравно, био је усредсређен на мисионарски рад. Ли је објаснио шта се десило са његовим мисионарима откако је председник Хинкли од нас затражио да подигнемо лествицу за квалификовање за мисионарску службу. Известио је о одређеном побољшању у припреми мисионара који стижу на мисију. Разговор нас је одвео до сећања на искуство које смо Ли и ја имали док је он похађао средњу школу.

Ли је био члан атлетског тима своје школе – у спринтерској дисциплини и скоку у вис. Током Олимпијских игара 1968. год., одржаних у Мексико Ситију, свет је постао заљубљен у мало познатог скакача у вис по имену Дик Фосбери. Он је експериментисао са новом техником скакања која је подразумевала спринт дијагонално према лествици, затим завој и прескок уназад преко лествице. Названа је Фосберијевим доскоком.

Попут многих других, Ли је био заинтригиран том новом техником, али све док нова школска година није почела није имао место да је испроба. Једне вечери сам дошао кући и пронашао га како вежба Фосберијев доскок у нашем подруму. Поставио је импровизоване сталке, причвршћене за столице, и прескакао преко дршке од метле постављене на столице, користећи лежај да ублажи пад. Било ми је сасвим јасно да лежај неће издржати под таквим третманом, тако да сам стопирао његово вежбање у затвореном простору. Уместо тога, позвао сам га да иде са мном у продавницу спортске опреме, где смо купили стиропор за подлогу, и сталке за скок у вис, како би своју активност могао да пресели напоље. Након експеримента са Фосберијевим доскоком, Ли је одлучио да се врати на технику коју је претходно користио. Све до краја лета, до саме јесени, он је и даље сатима вежбао скок у вис у нашем дворишту.

Једно вече, док сам се враћао кући са посла, затекао сам Лија како вежба свој прескок. Питао сам га: „На којој је висини лествица?"

Рекао је: „174 центиметра."

„Зашто толико високо?"

Одговорио је: „Мораш прескочити ту висину да би се квалификовао за државно првенство."

„Како напредујеш?” Питао сам.

„Могу да прескочим сваки пут. Без неуспеха.”

Мој одговор је био: „Хајде да подигнемо лествицу и видимо колико ћеш онда бити добар.”

Он је одговорио: „Онда можда не прескочим.”

Упитао сам га: „Ако не подигнеш лествицу како ћеш икад сазнати које су твоје могућности?”

И тако смо почели да померамо лествицу навише до 179 центиметара, потом 180 центиметара итд., како је напредовао. Ли је постао бољи у прескоку јер се није такмичио да прескочи само постављени минимум. Научио је да чак и када то значи не прескочити, желео је да настави да подиже лествицу како би постао најбољи у прескоку колико је то могуће.

Сећање на то искуство са својим сином подсетило ме је на поруку коју је старешина М. Расела Балард дао на састанку свештенства, на Генералној конференцији, у октобру 2002. год., у којој је позвао младе мушкарце Цркве да постану најбоља генерација мисионара. Најавио је да је та лествица, минимални стандард за мисионарску службу, подигнута. Упутио је младе мушкарце Ароновог свештенства да се још боље припреме како би остварили овај нови и виши минимални стандард. Такође је дао упутства очевима, бискупима и председницима о помоћи младим мушкарцима да се припреме да служе пуновремене мисије. (Видети „The Greatest Generation of Missionaries”, *Liahona,* нов. 2002. год., 46-49.)

У својим завршним напоменама на том истом састанку свештенства, председник Хинкли је прокоментарисао говор старешине Баларда. Рекао је: „Старешина Балард вам је говорио о мисионарима. Желим да потврдим оно што је рекао. Надам се да ће се наши млади мушкарци и наше младе жене издићи до изазова који је он поставио. Морамо подићи лествицу достојности и квалификованости оних који иду у свет као амбасадори Господа Исуса Христа” („To Men of the Priesthood,” *Liahona,* нов. 2002. год., стр. 57).

Ускоро након тога, у писму од 11. децембра 2002. год., Прво председништво је дало упутства црквеним вођама у вези са начелима прихватљивости за пуновремену мисионарску службу. Упутства су гласила: „Пуновремена мисионарска служба је привилегија оних који су позвани кроз надахнуће од председника Цркве. Бискупи и председници округа имају озбиљну одговорност да открију достојне, оспособљене чланове, који су духовно, физички и емоционално спремни за ову свету службу и који могу бити предложени без оклевања. Они појединци који нису у стању да одговоре на психичке, менталне и емоционалне захтеве пуновременог мисионарског рада, уз дужно уважавање се изузимају и не би требало да се предлажу. Могу бити позвани да служе у другим значајним позивима.”

Лествица је подигнута од стране вођа Цркве, и сада је минимални стандард за учествовање у мисионарском раду потпуна морална достојност, физичкоп здравље и

снага, интелектуални, социјални и емоционални напредак. На сваком такмичењу у скоку у вис постоји минимална висина од које почиње такмичење. Скакач у вис не може тражити да почне са најнижом висином. На исти начин, не треба да очекујете да се стандарди спусте да би могли да служите мисију. Ако желите да будете мисионар морате бити у стању да прескочите минималне стандарде.

Али, када једном досегнете те минималне стандарде, зар не би требало да покушате да подигнете лествицу? Постављам вам исто питање које сам поставио свом сину пре много година: „Ако не подигнете лествицу, како ћете сазнати које су ваше могућности?" Мој изазов вама је да признате да тај минимални стандард постоји, и да га морате досегнути како бисте служили пуновремену мисију. Али, немојте се ту зауставити. Ни најсјајнија генерација мисионара неће достићи свој пун потенцијал ако не настави да подиже лествицу.

Дозволите ми да понудим неколико предлога у вези са оним што сви ви можете урадити како бисте подигли лествицу чак и више, док се припремате за мисионарску службу. Минимални физички стандард за пуновремену мисионарску службу односи се на физичко здравље и снагу будућих мисионара. На пример, једно од питања у обрасцу за препоруку мисионара пита вас да ли можете радити 12-15 сати дневно, ходати 10-13 километара дневно, возити бицикл 16-24 км. дневно и свакодневно се пењати степеницама." Мисионарски рад је напоран и пуновремени мисионари морају бити у доброј физичкој кондицији да би служили. Подизање лествице за виши физички стандард може захтевати даље физичко напрезање.

Такође може садржати побољшање вашег физичког изгледа. Од мисионара се очекује да се облачи на одређени начин, да изгледа уредан и чист, што подразумева прикладно шишање, уредно бријање, ношење чисте беле кошуље, кравате и испегланог одела, све до добро угланцане обуће. Почните већ сада да се припремате за пуновремену мисију прихватајући изглед пуновременог мисионара.

Подигните лествицу на виши ниво у својој интелектуалној припреми. Озбиљно схватите своје школовање. Важно је да сте у стању да добро читате, говорите и пишете. Проширите своје знање о свету око вас читајући из добрих књига. Сазнајте како да учите. Затим, примените своје навике учења на проучавање јеванђеља Исуса Христа. Доследно и редовно читајте Мормонову књигу.

Немојте одбијати прилику да присуствујете часовима семинара и института. Учествујте и прихватите све што можете из Светих писама што се подучава на овим дивним религијско-образовним местима. Они ће вас припремити за изношење поруке о обновљеном јеванђељу онима које будете имали прилику да упознате. Учите из *Проповедај моје јеванђеље,* истичући основна учења којима подучава 3. поглавље. Сваки пут када се од вас тражи да говорите у Цркви или да подучавате лекцију за породично кућно вече, усмерите се на ова основна учења.

У Учењима и заветима 11:21, Господ нам говори: „Прво настој да добијеш реч моју, а тада ће се твој језик одрешити. Тада, ако зажелиш, имаћеш Духа мога, да, моћ Божју за уверавање људи." Предмисионарско доба је идеално време да се лествица подигне на виши ниво, док се умно припремате да примите светло и истину јеванђеља Исуса Христа.

Морате прихватити да је мисионарска служба емоционално захтевна. Изгубићете оне који су вам били подршка када напустите дом и пођете у свет. Многи поступци које сада користите да бисте се изборили са стресом – као што су време са пријатељима, изласци, видео игрице или слушање музике – нису дозвољени по правилима мисионарског понашања. Биће дана одбијања и разочарења. Сазнајте сада о својим емоционалним ограничењима и научите како да контролишете своје емоције под околностима са којима ћете се као мисионари сусретати. Тако чинећи, подижете лествицу на већу висину и, у ствари, утврђујете себе против емоционалних изазова током ваше мисионарске службе.

Мада председник Хинкли није помињао ово, будући мисионари такође морају бити спремни са друштвеним вештинама потребним за служење мисије. Млади људи се све више и више изолују од других играјући видео игрице, носећи слушалице и комуницирајући преко мобилног, електронске поште, текстуалних порука, итд. уместо личног контакта. Највећи део мисионарског посла укључује лични контакт са људима, и уколико не подигнете лествицу на виши ниво, при коришћењу својих друштвених вештина, открићете да сте неприпремљени. Дозволите ми да вам понудим једноставан предлог: нађите посао који укључује сарадњу са људима. За повећану мотивацију, поставите циљ да зарадите довољно новца од вашег посла, како бисте платили барем значајан део своје мисије. Обећавам велике благослове – друштвене, физичке, менталне, емоционалне и духовне благослове - сваком младом мушкарцу који плаћа значајан део своје мисије.

Лична достојност је минимални духовни стандард за служење мисије. То значи да сте достојни да на сваки начин држите и чувате свете храмске завете. Немојте себе дисквалификовати од благослова које добијају они који служе у овом веома посебном позиву чинећи преступе који ће вас учинити неподобним за службу.

Молимо вас да схватите да иако ваше подучавање као мисионара можете бити убедљиво, само Дух преобраћа. *Проповедај моје јеванђеље* пружа добар опис суштине мисионарског рада. У њему се каже: „Као овлашћени представник Исуса Христа можете подучавати људе моћу и влашћу да 'откупљење долази преко и кроз Светог Месију' и да нико 'не може боравити у присутности Божјој, доли кроз милосрђе и милост Светог Месије' (2. Нефи 2:6, 8)" ([2004. год.], стр. 2).

Подсећамо вас да коме се много даје од тога се много и тражи. Поново упућујемо позив потпуно духовно, физички и емоционално спремним младим мушкарцима да иступе спремни да постану мисионари у Цркви Исуса Христа. Будите уверени да са лакоћом савладавате минималне стандарде за служење као мисионари и да стално подижете лествицу. Припремите се да будете још успешнији у овом великом позиву.

Нека вас Бог благослови да ово буде ваша жеља, док напуштате овај састанак свештенства Генералне конференције и почињете да се припремате за славну службу, која је испред вас, као мисионара Господа Исуса Христа. У име Исуса Христа, амен.

Сада је тренутак

Старешина Доналд Л. Халстром,
из Седамдесеторице

Сада је време да се измиримо са Богом кроз милостиви процес промене који нам је дао Откупитељ.

Када је наше најстарије дете (сада отац троје деце и вечерас седи овде међу свештенством) имало 11 година, добио је задужење да заједно са осталим ученицима шестог разреда своје школе преда омиљени рецепт своје породице. Као свој допринос великом пролећном сајму, шести разред је припремао кувар који би био подељен целој заједници. Када је наставник најавио пројекат и рок за његово извршење недељу дана почев од петка, наш син Брет је одмах закључио да има доста времена да задатак обави касније, и престао је да мисли на њега. Почетком следеће недеље, када је наставник подсетио ученике да је крајњи рок петак, Брет је закључио да задатак лако може обавити у четвртак увече, а до тада се може бавити другим, лепшим стварима.

У петак ујутро, наставник је рекао ученицима да донесу своје рецепте пред разред. Бретово одуговлачење учинило је да заборави на задужење и био је неспреман. Усплахирен, окренуо се до друга који је седео у близини и признао му свој проблем. Трудећи се да помогне, друг из разреда је рекао: „Донео сам рецепт више. Ако желиш, можеш узет један од мојих рецепата.” Брет је брзо зграбио рецепт, написао своје име на њему и предао га, сматрајући да је избегао све последице везане за своју неприпремљеност.

Једно вече, неколико недеља касније, стигао сам кући са посла како бих се освежио пре одласка на своје вечерње црквене састанке. Неколико дана пре тога био сам позван за председника округа, пошто сам неколико година служио као бискуп. У нашој заједници били смо прилично познати као чланови Цркве који се труде да живе према начелима своје религије. „Треба да видиш нешто”, рекла је моја жена Дајана док сам улазио на врата. Пружила ми је повезану књигу са означеном страницом. Бацивши поглед на наслов *Омиљени рецепти школе Noelani – 1985. год.*, окренуо сам означену страницу и прочитао: „Омиљени рецепт породице Халстром – Колач са *Бакарди* румом.”

Многи од нас доводе себе у ситуације које су далеко више последичне него непријатне, због нашег одуговлачења да се у потпуности преобратимо у јеванђеље Исуса Христа. Ми знамо шта је исправно, али потпуно духовно укључење одлажемо због лењости, страха, рационалисања, или недостатка вере. Убеђујемо себе да „ћемо једнога дана то урадити”. Међутим, за многе „једнога дана” никада не долази, а чак и за друге који коначно направе промену, постоји ненадокнадив губитак у напредовању и несумњиво назадовање.

Као делимична самопроцена положаја нашег духовног одлагања, какав је наш став када присуствујемо црквеним састанцима? Да ли да учимо „пручавањем и вером” (УИЗ 88:118) што узрокује да делујемо у складу са оним што учимо? Или, имамо став „све сам то већ чуо”, који одмах блокира приступ Духа у наш ум и наше срце, и омогућава да одуговлачење постане основна црта нашег карактера.

О једном истакнутом раном истраживачу обновљене Цркве, који се заветовао да ће бити послушан свему што му Господ заповеди, речено је: „И он прими реч с весељем,

но сместа га Сотона напастова . . . бриге световне наведоше га да реч одбаци" (УИЗ 40:2). Супротност ономе што је Господња јасна изјава:
„Онај који прими закон мој и чини га, тај је ученик мој" (УИЗ 41:5).

Алма је са дубоким емоцијама објавио: „А сада, браћо моја, желим из дубине срца свога, да, са великом бригом чак до бола, да послушате речи моје и одбаците грехе своје, и не одгађате дан покајања свога" (Алма 13:27).

Амулек, Алмин пријатељ и сарадник у подучавању, проширио је ову поруку, прогласивши: „Јер гле, за људе је овај живот време припреме за сусрет с Богом. Да, гле, дан овог живота је дан за људе да изврше дела своја. „И ево, будући да имадосте толико сведочанстава, стога, преклињем вас да дан свога покајања не одгађате за крај" (Алма 34:32-33).

Када сам био у узрасту учитеља у Ароновом свештенству, чинило ми се да ме је сваке суботе месецима будила бука коју је мој отац правио сређујући двориште поред прозора моје спаваће собе. (Дуго ми је требало да схватим зашто је увек почињао под мојим прозором.) Пошто бих покушао да занемарим буку, устајао бих и прикључивао се оцу у недељној одговорности да му помогнем око одржавања нашег дворишта. Можда је због тога, што неколико јутара нисам устао веома брзо, или због сличних догађаја када су ми пре почетка рада била потребна његова стална охрабрења, једног дана мој отац сео са мном и показао ми велику фотографију слота, животиње познате по својој лењости. Затим је отворио Учење и завети и прочитао ми: „Јер гле, није право да ја у свему заповедам, јер онај кога треба на све нагонити, тај је *немаран*, а не вредан слуга, зато не прима никакве награде" (УИЗ 58:26; курзив додат). Од тога дана, тај лик и његова лекција били су драгоцене предности у мом животу.

Једно од ефикасних охрабрења председника Спенсера В. Кимбала било је сажето: „Уради то." То је касније проширио на „Уради то одмах", како би одлучно истакао потребу за обављањем ствари на време.

Такође, о овом далековидом начелу председник Кимбал је подучио да одуговлачење води до губитка узвишења. Рекао је: „Један од најозбиљнијих људских недостатака у свим узрастима је одуговлачење, неспремност да личне одговорности прихватимо одмах. . . Многи су дозволили себи да буду одвраћени и постали су зависници од менталне и духовне лењости и потере за световним задовољствима" (*Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* [2006. год.], 4-5).

Многи од нас желе једноставан пут – процес који неће захтевати озбиљан рад и жртву. Па, једном сам помислио да сам га пронашао. Возећи зеленом долином изнад града Хонолулуа, бацио сам поглед и био је ту – *Лака улица*! Пошто сам маштао о користима мог открића које мењају живот, узео сам свој фотоапарат да забележим тај блажен тренутак. Док сам гледао кроз објектив, међутим, мој фокус је буквално и фигуративно постао јасан. Велики жути знак вратио ме је у реалност – *Лака улица* је била слепа улица!

Одуговлачење се може чинити као лак начин, пошто тренутно уклања напор потребан да се постигне нешто вредно. Иронија је да одуговлачење временом производи тежак терет повезан са кривицом и празним недостатком задовољства. Временски, и што је важније, духовни циљеви не могу бити постигнути одуговлачењем.

Сада је тренутак да искажемо своју веру. *Сада је тренутак* да чинимо праведност. *Сада је тренутак* да учинимо све што је потребно да бисмо решили своје непожељне околности. *Сада је тренутак* да се измиримо са Богом кроз милостиви процес промене који нам је дао Откупитељ човечанства.

Обраћамо се:

• Свима онима који су примили сведочанство о истинитости јеванђеља и о Цркви Исуса Христа светаца последњих дана а нису крштени и потврђени.

• Свим носиоцима Ароновог и Мелхиседековогсвештенства који, било због преступа или зато што ништа не чине, живе у супротности са светом заклетвом и заветом (видети УИЗ 84:39).

• Свим даривaним члановима Цркве који тренутно нису достојни храмске препоруке.

• Свим члановима који су увређени поступцима других и на било који начин су одвојени од Цркве.

• Свима онима који живе двоструким животом и оптерећени су неразрешеним грехом.

Моје је сведочанство да се ви и сви ми можемо променити и то може бити сада. Можда неће бити лако, али наше жалости могу бити „прожете радошћу у Христу" (Алма 31:38). Сведочим тако у име Исуса Христа, амен.

Благо онима који су чистог срца
Старешина Л. Витни Клејтон,

из Седамдесеторице

Нека Господ благослови наше истинске напоре да будемо чисти у срцу и мисли, да „врлина [може да] краси [наше] мисли непрестано."

Шетајући плажом на Карибима једног сунчаног јутра пре доста година, моја супруга и ја видели смо неколико рибарских чамаца који су били насукани на песку. Када смо застали да погледамо чамце, научио сам нешто о риболову што никад нисам заборавио. Уместо да користе мрежице, узице, или куке, локални рибари су користили једноставне замке направљене од жичане мреже. Свака замка је била у облику кутије. Рибари су са сваке стране замке исекли вертикалне отворе око 20 центиметара дугачке а затим исечене жице савили према унутра, формирајући узане прорезе кроз које су рибе могле да уђу.

Вероватно можете да погодите како је замка функционисала. Рибари су замку са мамцем носили на пучину и спуштали је на дно. Када би риба величине порције пришла замци и осетила мамац, нашла би отвор са стране замке и упливала, једва се провлачећи између исечених жица. Затим, када би ухваћена риба покушала да исплива, открила би да је једна ствар угурати се мимо исечених жица у замку, али потпуно друга насупрот тих оштрих крајева испливати напоље – била је ухваћена. Када су се рибари вратили, извукли су замку из воде и ухваћена риба ускоро је постала свеж морски оброк.

У Старом завету постоји прича о некоме ко је упао у сличну замку. Тај човек је био цар Давид, и оно што се догодило представља једну од најтужнијих прича у Светим писмима.

„И догоди се . . . време кад цареви иду на војску, посла Давид Јоава и слуге своје с њим, и свега Израиља, те потираху синове Амонове. А Давид оста у Јерусалиму.

И, пред вече уста Давид из постеље своје, и ходајући по крову царског двора угледа с крова жену где се мије, а жена беше врло лепа на очи" (2. Самуилова 11:1-2).

Давид је сазнао да се жена зове Витсавеја. Њен муж, Урија, војник, био је одсутан борећи се против Амонаца са остатком војске, где је Давид, њихов цар, требало да буде. Давид је послао по Витсавеју да је доведу у палату. Починили су прељубу, она је остала трудна, а Давид је почео да се плаши да ће њихова прељуба бити откривена. Надајући се да ће сакрити свој грех, Давид је наредио да Урија буде враћен у Јерусалим. Урија се вратио, али је из принципа одбио да оде својој кући да посети Витсавеју. Давид је онда удесио да Урија буде убијен у бици (видети 2. Самуилова 11:3-17). Ова серија ужасних одлука, донела је смрт Урији, а беду Давиду, Витсавеји и коначно целом царству. Са великим разумевањем Библија каже: „Али не беше по вољи Господу шта учини Давид" (2. Самуилова 11:27).

Да ли видите како је Давид ухваћен у ову замку? Био је на крову своје палате и гледајући доле у суседно двориште видео је нешто што никад није требало да види. Био је то сотонин мамац. Скромност, честитост и здраво расуђивање захтевали су да се Давид одмах окрене и не гледа, али он то није учинио. Уместо тога, дозволио је свом уму да се препусти забрањеним маштањима, оним мислима које наводе на акцију и

стварима које погоршавају лоше и доводе до кобног. Давид је био ухваћен и за њега су последице биле вечне.

Постоји духовна клопка која се данас зове порнографија, и многи, намамљени њеним провокативним порукама улазе у ову смртоносну замку. Попут сваке замке, у њу је лако ући, али је тешко побећи. Неки рационализују да могу успутно гледати порнографију без подношења њених неповољних последица. У почетку кажу: „То није тако лоше", или „Кога је брига? Неће направити никакву разлику", или „Само сам радознао." Али греше. Господ је упозорио: „Ко год са пожудом погледа жену, пориче веру, и Духа нема. а не обрати ли се, нек буде искључен" (УИЗ 42:23). То је тачно оно што се догодило Давиду: погледао је Витсавеју, пожелео ју је и изгубио Духа. Колико другачији је могао бити Давидов живот само да је скренуо поглед.

Са губитком Духа, корисници порнографије такође губе перспективу и осећај расуђивања. Попут цара Давида, они се труде да сакрију свој грех, заборављајући да ништа није сакривено од Господа (видети 2. Нефи 27:27). Стварне последице почињу да се гомилају у виду губитка самопоштовања, односи с ближњима постају непријатни, бракови вену, а невине жртве почињу да се гомилају. Када схвате да их оно што гледају више не задовољава, експериментишу са екстремнијим сликама. Полако постају зависни, чак и ако то не знају или поричу, и попут Давидовог, њихово понашање се погоршава са опадањем њихових моралних стандарда.

Док се популарна култура широм света изопачује, прљавштина повећано прожима медије, забаву, рекламе и интернет. Али популарност у складу са нормама које преовладавају у свету је веома опасна скала за мерење тога шта је исправно или чак шта није опасно. Филм или телевизијска емисија могу бити добро познати и веома омиљени код гледалаца, а и поред тога приказивати ликове и понашање који су порнографски. Ако нешто у филму „није сувише лоше", то аутоматски значи да није ни сувише добро. Према томе, чињеница да други гледају филмове или отварају вебсајтове који нису прикладни, није изговор за нас. Животи носилаца свештенства треба да опонашају стандарде Спаситеља и Његове Цркве, не стандарде света.

Спаситељ је подучавао: „И благословени су сви чистог срца, јер ће Бога видети" (3. Нефи 12:8). Обећања јеванђеља су уздижућа и оплемењујућа, чак величајућа. Ми примамо та обећања заветима који условљавају да живимо своје животе у чистоћи и моралности. Када живимо исправно и настојимо да прочистимо своја срца, приближавамо се Богу и Духу. Стање нашег срца одређује колико доказа о Божанству видимо на свету сада, и квалификује нас за коначно остварење обећања да ће чисти „видети Бога." Потрага за чистоћом је наша. Тако је апостол Павле написао:

„Љубазни, сад смо деца Божја, и још се не показа шта ћемо бити. Знамо да ћемо, кад се покаже, бити као и он, јер ћемо га видети као што јесте

И сваки који ову наду има у њега, посвећује себе, као и он што је свет" (1. Јованова 3:2-3).

Ако сте већ ухваћени у замку порнографије, сада је време да се ослободите уз помоћ Спаситеља. Излаз постоји, али биће вам потребна Његова помоћ да бисте побегли. Ваш потпун опоравак зависиће од вашег потпуног покајања. Одмах идите своме бискупу. Тражите његово надахнуто вођство. Он ће вам помоћи да спроведете план покајања

који ће обновити ваше самопоштовање и вратити Духа у ваш живот. Исцељујућа моћ помирења Господа Исуса Христа допире до свих жалости, па и до ове. Ако се окренете Спаситељу свим својим срцем и следите савет свог бискупа, наћи ћете потребно исцељење. Спаситељ ће вам помоћи да нађете снагу да се одупрете искушењу и моћ да савладате зависност, као што је Морони подучавао:

„Дођите Христу и држите се сваког доброг дара, а злог се дара, нити ичег нечистог, не дотичете.

Да, дођите Христу, и будите усавршени у Њему, и одрекните се сваке безбожности. А одрекнете ли се сваке безбожности, и Бога љубите свом својом силом, умом и снагом, тада вам је довољна благодат Његова, како бисте благодаћу Његовом били савршени у Христу" (Морони 10:30, 32).

Нека Господ благослови наше искрене напоре да будемо чисти у срцу и души, да „врлина [може да] краси наше мисли непрестано" (УИЗ 121:45). Ја сведочим о откупљујућој љубави Спаситеља и прочишћавајућој моћи Његовог помирења, у име Исуса Христа, амен.

Данас је време

Старешина Валтер Ф. Гонзалес,
из председништва Седамдесеторице

Шта чинимо данас да бисмо у наше душе утиснули јеванђеоска начела која ће нас подупрети у време невоље?

Када је Председник Џејмс Е. Фауст обавестио моју жену и мене да ћемо бити премештени у Лиму, у Перу, нисмо могли ни да претпоставимо да ћемо 15. августа 2007. год., свега неколико дана по свом доласку, бити сведоци разорног земљотреса. Својом великом снагом је уништио више од 52 000 кућа. Још горе је то што је оставио за собом више од 500 погинулих. Њих деветоро били су чланови Цркве. Чланови из округа Иса и Писко и области Кањете и Ћинћа, били су највише погођени земљотресом.

Црква је моментално обезбедила помоћ за чланове и припаднике других верских заједница. Јутро после потреса, наши чланови из погођених области, примали су храну и одећу, а пре поднева, Црква је послала хуманитарну помоћ националној цивилној одбрани. Многи чланови који су остали без домова, нашли су скровиште у нашим састајалиштима. Упркос томе што је катастрофа била крајње неочекивана, организација свештенства је одлично функционисала у пружању помоћи унесрећенима.

Председници округа и области, заједно са бискупима су отишли да помогну својим члановима неколико минута после земљотреса. Вредно је нагласити стравичност ситуације у којој су се нашле ове свештеничке вође: била је ноћ; нестала је струја; разарање на сваком кораку; земља није престајала да се тресе. Ове дивне свештеничке вође збринуле су своје породице и закорачиле у тмину, међу људе који су јецали, окружени уништеним кућама. Наше вође су ишле по мраку и наредних дана, суочене са учесталим, јаким потресима и упозорењем на цунами.
Бискуп је рекао: „Готово без размишљања, кренуо сам у потрагу за својом браћом, сестрама и вођама."

Шта је мотивисало ове вође да иду да помогну другима, чак по цену сопствених живота? То је свакако била њихова велика вера у Спаситеља и Његову Цркву. То је било разумевање њихових позива као вођа у свештенству. То су била јеванђеоска начела утиснута у њиховим животима пре земљотреса, не током кризе, утиснута, не мастилом, већ ватром Духа, дубоко у њиховим срцим (видети 2. Коринћанима 3:3).

Могућност земљотреса тамо је увек била присутна. Када и како ће се десити, нико није знао. Када се десило, било је поражавајуће. Али, под вођством свештенства, суочили су се са изазовом. У многим случајевима, када чланови нису били у стању, Господ је обезбедио решење. Неки чланови спомињу људе у белом који су им спасили животе. Друге су пак усмеравали гласови. Године служења у Цркви биле су припрема за организовање и помагање другима.

Исто важи и за наше животе. Ми не знамо када и како ће да нас погоде земљотреси. Они вероватно неће бити у виду буквалног потреса земље, као онога у Перуу, већ потреси искушења, греха или искушења као што су незапосленост или озбиљна болест. Данас је време припреме за тренутке када такви потреси дођу. Данас је време

припреме, не током кризе. Шта чинимо данас да бисмо у наше душе утиснули јеванђеоска начела која ће нас подупрети у време невоље?

На пример, шта је Јосиф, који је био продат у Египту, засејао у своју душу, да би одговорио: „Па како би учинио тако грдно зло и Богу згријешио?" (Прва књига Мојсијева 39:9.), када је одолео притиску Петефријеве жене, да прекрши закон чедности? Шта је Нефи претходно развио у својој души, да би, суочен са заповешћу од Бога, могао да одговори: „Поћи ћу ја и учинити . . . јер знадем . . ." (1 Нефи 3:7.)

Ове велике вође су дозволиле Духу да уреже јеванђеоска начела у њихове душе. Ово се није десило преко ноћи. Потпуно излагање наших душа начелима праведности имаће пресудан утицај у нашој припреми за духовне потресе. Ово излагање може бити унапређено размишљањем и избацивањем лоших утицаја.

Вечна начела ће се укоренити у нама, када посветимо своје време, не само читању учења пророка и Светих писама, већ и размишљању о њима у духу молитве. Нефи је, на пример, издвојио време да седне и размишља. Чинећи то, био је изложен драгоценим истинама учења (видети 1. Нефи 11:1) Издвојимо време да учинимо оно што нам је Господ наложио: „Похраните ово у срцима својим и нек славље вечности остане у душама вашим" (УИЗ 43:34). У свету које захтева све више нашег времена, неопходно је да издвојимо време за размишљање у нашим домовима, да бисмо могли да разумемо божанску доктрину и њена начела. Као што је Спаситељ рекао: „Пођите, дакле, својим кућама и размишљајте о оному што рекох . . . да схватите и припремите своје умове за сутра" (3 Нефи 17:3).

Чинећи тако, наша изложеност доктрини и њеним начелима наставиће да расте, ако уз то помно слушамо Божју опомену о лошим утицајима. Вероватно ће бити људи који ће да врше притисак на нас да поступамо или размишљамо на начин који ће изазвати потресе који би нас ухватили неспремнима. Имајући ово на уму, Спаситељ нам је дао кључ који ће нам помоћи да се боље припремимо данас за долазеће, непредвидиве околности. Он је рекао: „И ако те рука твоја саблажњава, отсијеци је; и ако те брат твој увреди и не исповеди се и не покаје се, биће одбачен" (Превод Џозефа Смита, Јев. по Марку 9:40).

Срећом, Спаситељ је лично објаснио значење одсецања наше руке. Није у питању скрнављење сопственог тела, већ уклањање из наших садашњих живота оних утицаја који нас удаљавају од припреме за сутрашње потресе. Ако имам пријатеље који лоше утичу на мене, савет је јасан: „Јер боље ти је без брата у живот ући, него са братом ући у пакао" (Превод Џозефа Смита Јев. по Марку 9:41). Господ је применио ово исто начело када је упозорио Нефија да треба да се удаљи од своје браће која су опасно утицала на њега (видети 2. Нефи 5:5).

Из тога следи да се 'одсецање' односи, не само на пријатеље, већ на сваки лош утицај, као што су неприкладне телевизиске емисије, сајтови на интернету, филмови, литература, игрице или музика. Утискивање тог начела у наше душе, помоћи ће нам да се одупремо искушењу да подлегнемо било каквом лошем утицају.

Увећање наше изложености доктрини и њеним начелима учиниће нас носиоцима свештенства са дубоко усађеним јеванђеоским вредностима. Бићемо боље припремљени да се суочимо са подрхтавањима која ће доћи без упозорења, онда када

то најмање очекујемо. Као носиоци свештенства, осетићемо како Јеремијино обећање досеже до нас: „Јер ево Ја те постављам данас као тврд град и као ступ гвозден и као зидове мједене свој овој земљи” (Књ. пророка Јеремије 1:18).

Тада ћемо моћи да изразимо своју захвалност, као што је то учинила сестра Линда Крусадо у Иси. Након што је провела целу ноћ изложена земљотресу, написала је: „Следећег дана у зору, наш Небески Отац је показао своју љубав кроз топло сунце које је рано изашло, а када је пала ноћ, утешио нас је звезданим небом.”

Данас је време да будемо храбри и решимо да своју душу у потпуности изложимо учењима нашег Спаситеља. Ја знам да Он живи и да ће, када ми учинимо све што је у нашој моћи, извршити свој утицај. Сведочим тако у име Исуса Христа, амен.

Бог помаже верном носиоцу свештенства

Председник Хенри Б. Ајринг,
други саветник у Првом председништву

Порука може доћи у ваш ум речима или путем осећања, или на оба начина. Али то . . . ће вам пружити уверење и вођство у вези са оним шта треба да чините.

Вечерас су моје мисли заокупљене неким дечаком негде у свету. Он се пита да ли може учинити оно што се захтева од једног носиоца свештенства. Мене је то бринуло када сам имао око 13 или 14 година.
Одрастао сам у мисији где је постојао само један малени огранак који се састајао у мом дому. Затим се моја породица преселила у подручје где су постојала три округа, велика одељења и капеле, и Већа дечака који су, чинило ми се, знали много више од мене о томе који је задатак носилаца свештенства. У том одељењу спроводили су компликован начин послуживања причешћа. Био сам скоро сигуран да ћу направити неку грешку када на мене буде дошао ред да послужим или припремим причешће

Из страха и очаја, сећам се одласка напоље из капеле како бих био сам. Био сам забринут. Молио сам се за помоћ и неко уверење да нећу разочарати служећи Богу и Његовом свештенству.

Прошло је много година. Носим Мелхиседеково свештенство више од 50 година. Али последњих неколико дана молио сам истом молитвом за помоћ и за неко уверење да не разочарам у позиву који сам добио да служим у Првом председништву. Други ми изгледају много способнији за службу и много припремљенији. Али док сам се овог пута молио, мислим да сам могао да осетим одговор који ми је вероватно био давно послат ван капеле одељења Јејлкрест (Yalecrest). То је исти одговор који ви можете очекивати да примите када се суочите са позивом да служите у свештенству, који вам се чини да је изнад ваших способности.

Та порука може вам доћи на ум путем речи, или путем осећаја, или на оба начина. Али ће обухватити барем три ствари које ће вам дати уверење и вођство у вези са оним шта треба да чините – у том наизглед оптерећујућем позиву.

Прво, та сигурност доћи ће вам преко успомена које потичу из времена када вам је Небески Отац помогао у опасности и тешкоћама. То ми се догађало у последњих неколико дана.
Када сам био млад и још увек сам живео у Њу Џерсију, било је то када се велика група гневних људи окупила испред наше куће. Моја мајка је изашла напоље да их дочека, сама – ту гомилу људи који су ми деловали веома опасно. Нисам могао да чујем шта је рекла, али после неколико минута они су отишли у миру. Још увек се сећам тога да сам видео чудо.
Од када сам постао старији имам новију успомену на групу гневних људи са којима сам био позван од стране Првог председништва да се суочим, који су изненада и необјашњиво били дотакнути духом мира и помирења.
Другом приликом био сам послат да говорим вођама цркава у Сједињеним Државама и свештеницима тих цркава са којима сам се састао у Минеаполису како бисмо решили проблем конкуренције међу црквама.
Када сам стигао, открио сам да сам добио задужење да говорим. Моја тема је била: „Зашто је постојала потреба за обновом истините Цркве преко Џозефа Смита?"

У последњем тренутку заменио сам старешину Максвела.

Када сам ноћ пре састанака стигао у тај град и прегледао програм, позвао сам председника Хинклија. Рекао сам му да састанци треба да трају три дана, да има много говора које је треба дати у исто време, да окупљени могу изабрати којем од њих ће присуствовати. Рекао сам му да се плашим да ако кажем истину, мислим да нико неће доћи на мој следећи састанак – и да ћу се можда веома брзо вратити кући Замолио сам га да ми каже шта мисли да треба да учиним. Он је рекао: „Уради како ти мислиш да је најбоље."

Молио сам се целе ноћи. Негде у зору, био сам сигуран да оно што треба да кажем о обнови није: „То је оно што ми верујемо да се догодило Џозефу Смиту и зашто верујемо да се то догодило", него: „То је оно што се догодило Џозефу Смиту и то је разлог зашто је Господ то учинио." Током ноћи нисам примио уверење о исходу, само јасно упутство – само напред.

На моје чуђење, после мог говора, свештеници су се постројили за реплику. Сваки од њих, један за другим дошавши до мене, у суштини је рекао исто. Сваки од њих је негде током живота упознао неког члана Цркве, ком се дивио. Многи од њих рекли су да живе у заједници где је председник округа пружио помоћ не само својим члановима већ тој заједници у некој несрећи. Замолили су ме да пренесем њихове поздраве, њихову захвалност људима које не само да нисам познавао, већ није било шансе да ћу их икад срести. До краја тих тродневних састанака, све већа група људи је долазила да чује поруку о обнови јеванђеља и истините Цркве Исуса Христа, не зато што су поверовали у ту поруку, него зато што су видели доброту у животима људи - плодове те обнове

Док сам се тих неколико последњих ноћи молио, те и друге успомене, преплавиле су ме уверењем попут овог: „Зар се нисам увек бринуо о теби? Мисли о времену када сам те водио поред тихих вода. Сети се времена када сам ти поставио трпезу испред непријатеља твојих. Сети се и не бој се зла" (видети Псалам 23).

Дакле, да нови ђакони упамте - Он је увек бринуо о вама током вашег дестињства. Да нови председници већа упамте. Да се ви, очеви са децом која вам представљају проблем, сетите и не плашите се. Оно што је немогуће вама, могуће је уз Божју помоћ – у Његовој служби. И чак када сте били веома мали, и у годинама после тога, Он је својом моћу и својим Духом ишао испред вас и био вам с лева и с десна када сте ишли у Његовој служби (видети УИЗ 84:88). Можете примити уверење да ће вас Бог чувати ако се за то будете молили са вером. Знам то.

Други део поруке примићете док се будете молили са вером у суочавању са тешким задужењем какво сам ја добио веома рано у петак ујутро. Молио сам се као што ћете се ви молити у вези са поражавајућом недораслошћу. Одговор је био веома јасан и веома директан – и заиста укор док сам се молио. „Заборави на себе; почни да се молиш за људе којима ћеш служити." То чини чуда у вези са позивањем Духа, то могу да посведочим.
Али будите спремни да изгубите појам о времену док се молите. Осетићете љубав према људима којима треба да служите. Осетићете њихове потребе, њихове наде, њихова срца и чланова њихових породица. И док се молите, тај круг ће бити све шири, више него што то можете замислити, према људима можда не у вашем већу или вашој

породици него према онима које они воле широм света. Када заборавите на себе у молитви за круг других, ваша служба ће се увећати у вашем срцу. То неће променити само вашу службу већ и ваша срца. Разлог томе је што Отац и Његов Вољени Син, којима сте позвани да служите, знају и воле толико људи које ће ваша служба дотаћи, која ће се вама, међутим, чинити ограничена на неколико

Трећа и последња порука коју можете чекати када се молите за помоћ у тешким свештеничким задацима је овај – Добио сам и овај – крени на посао. Свештеничка моћ дата вам је да бисте благосиљали друге. И да бисте увек изабрали и радили нешто, обично нешто што је тешко урадити. Тако можете очекивати, уз уверење да ћете примити Божју помоћ и заповест да заборавите на себе, јасне подстицаје Светог Духа да идете и учините нешто што ће благословити нечији живот. То може бити очигледно као одлазак с молитвом у срцу у посету особи или породици или члану већа за које сте задужени да им служите. За оца то може бити да прекори једно од своје деце

Било да је то што радите да прекоревате или подучавате јеванђељу Исуса Христа, то ћете учинити боље ако се сетите какав ће то успех бити. Ви треба да помогнете Небеском Оцу и Његовом Сину Исусу Христу да омогуће вечни живот онима којима служите. Да бисте то учинили, Дух мора усадити сведочанство у њихова срца. И то сведочанство мора их навести да изаберу да држе заповести Божје, без обзира на могуће олује и искушења.

Имајући то на уму, Дух ће вас водити у подучавању и прекоравању, моћу свештенства. Држаћете се чистим, да бисте подучавали са Духом. Молићете се да вам дух каже када и како да прекорите, и како да покажете пораст љубави (видети УИЗ 121:43-44). Шта год да радите у својој свештеничкој служби, то може бити вођено и мерено тиме колико је могло да помогне и колико је помогло особи да прихвати сведочанство истине у свом животу и у свом срцу, у довољној мери да помирење делује и настави да делује.

Можете добити уверење у својој служби. Можете заборавити на себе и започети да се молите за друге и да волите оне којима служите. И можете бирати шта да радите и мерите успех на основу степена до којег је то изменило срца људима којима служите.

Али никада неће бити лако, ни вама, ни онима којима служите. Увек ће бити присутан бол у служби и у покајању, неопходан да донесе моћ помирења, да измени срца. То је у природи онога што сте позвани да радите. Помислите на Спаситеља, у чијој сте служби. У ком тренутку Његовог смртничког живота можете видети моменат када Му је било лако? Да ли је онда тражио лаке ствари од Својих ученика? Зашто би онда икада требало да буде лако у Његовој служби или Његовим ученицима.

Разлог за то је предложен у фрази „срце скрушено", о чему сте данас подучени веома добро. Писма понекад говоре о омекшаним срцима људи, али чешће речи које описују то стање које желимо за себе и за оне којима служимо су „срце скрушено." То нам може помоћи да прихватимо да наш позив да служимо и потреба за покајањем које тражимо неће бити лаки. И помаже нам да боље схватимо зашто сведочанство мора да уђе у срца наших људи. Вера за коју је Исус Христ помирио за њихове грехе треба да уђе у срце – скрушено срце.

Сада, вечерас, хајде да заједно одлучимо шта ћемо да радимо. Сви ми, без обзира на то које позиве имамо, суочавамо се са задацима који превазилазе наше личне моћи. Ја то чиним и ви то чините. То је истина која произилази из једноставне чињенице да је успех увести сведочанство у срца људи. Ми не можемо учинити да се то догоди. Ни Бог никог неће да тера на то. Стога, успех захтева од људи којима служимо да прихвате сведочанство Духа у своја срца. Дух је спреман. Али многи људи нису спремни да позову Духа. Наш задатак, који је у нашој моћи, је да позовемо Духа у наше животе, да би људи којима служимо желели да имају Духовни род у својим животима - родове које могу видети у нашим.

То ме доводи до неких предлога о томе шта можемо да одаберемо да радимо или да не радимо. Неке ствари које можемо да учинимо позивају Духа. Неке га терају да се повуче. То знате из сопственог искуства.

Ни један носилац свештенства који жели да успе неће бити немаран у вези са правцем у ком гледа. Одабир да се гледају слике које узрокују пожуду, натераће Духа да се повуче. Старешина Клејтон вас упозорава највише што може о опасностима интернета и медија у смислу порнографских слика које стављају испред нас. Али данас је непристојност толико честа да сваки живот захтева дисциплину - свесни избор да не тежимо гледању онога што може у нама створити осећања која би отерала Духа.

Иста пажња је потребна и у вези са оним што говоримо. Не можемо се надати да говоримо за Господа, ако нисмо пажљиви у нашем говору. Вулгарност и простота вређају Духа. Као што се и непристојност чини учесталијом, исто је и са вулгарним и увредљивим језиком. Раније бисмо само на одређеним местима и у одређеним групама могли чути како се Божје име узима узалуд, или чути вулгарне речи и неприкладан хумор. Сада изгледа да је то свуда и да је за многе друштвено прихватљиво, што раније није било.

Ви можете и морате одлучити да промените оно што говорите, чак и кад не можете да контролишете оно што други говоре. Али, знам из сопственог искуства да чак у таквој ужасној ситуацији можете да рачунате на Божју помоћ. Пре више година, био сам официр ваздухопловства и две године сам служио у канцеларији са једним поручником морнарице, војним поручником и остарелим командантом морнарице. Научили су да говоре, у рату и у миру, на начин који ме је вређао и знам да је то одбијало Светог Духа. Служио сам као мисионар подручја, трудећи се да увече нађем и подучавам људе под утицајем Светог Духа. Било је веома тешко. Био сам само поручник. Они су ми били надређени. Молио сам се за помоћ. Не знам како је Бог то учинио, али се временом њихово изражавање променило. Постепено је нестајала простота, а потом и вулгарност. Само када су пили алкохол то би се вратило, али се то дешавало у каснијим сатима, па сам ја могао да се извиним због мисионарског рада.

Можете имати оваква сећања да подрже вашу веру када вас живот постави на тешка места. Бог помаже верном носиоцу свештенства који одлучи да не види и не каже ништа што је зло, чак и у изопаченом свету. Неће бити лако, никада није ни било. Али може вам се испунити дато обећање, као што знам да може и за мене: „Нека врлина краси мисли твоје непрестано; тада ће поуздање твоје ојачати у присуству Божјем; а учење свештенства капљаће на душу твоју попут росе небеске” (УИЗ 121:45).

Сведочим да знам да ви и ја носимо свештенство од Бога и да ће нам ОН одговорити на наше молитве ради слатког уверења и помоћи ће нам да Му боље служимо. Обећавам вам и сведочим тако у име Исуса Христа, амен.

Царско свештенство
Председник Томас С. Монсон,
први саветник у Првом председништву

Времена се могу променити, околности се могу изменити, али обележја оданог носиоца Божјег свештенства су стална.

Браћо, док бацам поглед с једног на други крај овог величанственог здања, могу само да кажем да представљате надахњујући призор. Невероватно за размевање је да у стотинама капела широм света и други носиоци Божјег свештенства прате овај сателитски пренос. Различите су народности, и много је језика, али повезује нас заједничка нит. Поверено нам је свештенство ,и да делујемо у Божје име. Уживаоци смо светог поверења. Од нас се очекује много.

Ми који носимо Божје свештенство и поштујемо га, налазимо се међу онима који су одређени за ово посебно раздобље у историји. Апостол Петар описао нас је у другом поглављу Прве посланице Петрове, у деветом стиху: „А ви сте изабран род, царско свештенство, свети народ, народ добитка, да објавите добродетељи онога који вас дозва из таме к чудноме виделу своме."

Како се ви и ја можемо квалификовати да будемо достојни тог имена, „царско свештенство"? Које су карактеристике истинитог сина живог Бога? Вечерас желим да размотримо само неке од тих карактеристика.

Времена се могу променити, околности се могу изменити, али обележја оданог носиоца Божјег свештенства су стална.

Могу ли предложити да сви ми, први од свих, развијемо **обележје визије.** Један писац је рекао да се врата историје окрећу на малим шаркама, као и људски животи. Ако ту пословицу применимо на своје животе, могли бисмо рећи да смо ми резултат многих малих одлука. Уствари, ми смо производ наших избора. Морамо развити способност да се сећамо прошлости, да процењујемо садашњост, и да гледамо у будућност како бисмо остварили у својим животима оно што Господ жели да чинимо. Ви млади мушкарци, носиоци Ароновог свештенства, треба да имате способност да предвидите дан када ћете носити Мелхиседеково свештенство и да се онда припремате за ђаконе, за учитеље, за свештенике да бисте примили свето Мелхиседеково свештенство Божје. Имате одговорност да будете спремни да, када примите Мелхиседеково свештенство, одговорите на позив да служите као мисионари тако што ћете га прихватити а онда испунити. Толико се молим да сваки дечак и сваки мушкарац има то **обележје визије**.

Друго начело које желим да истакнем као карактеристику оданог носиоца Божјег свештенства, јесте **обележје напора**. Није довољно желети да се учини напор и *рећи* да ћемо учинити напор. Ми уствари морамо *учинити* напор. Он представља *чињење*, не само *размишљање* о постизању наших циљева. Ако стално одгађамо своје циљеве, никада их нећемо видети оствареним. Неко је то рекао овако: „Живите само за сутра, и данас ћете имати много празних јуче."

У јулу 1976. год., тркач Гари Бјорклунд је одлучио да се квалификује за трку на 10 хиљада метара за САД, за олимпијски тим за Олимпијске игре у Монтреалу. Међутим, на половини тешке кавалификационе трке, изгубио је своју леву патику. Шта бисмо ви

и ја учинили да се то десило нама? Претпостављам да је могао да одустане и стане. Могао је да криви своју лошу срећу и изгубљену прилику да учествује у највећој трци свог живота, али тај шампион атлетике није то учинио. Трчао је без патике. Знао је да ће морати да трчи брже него икад у свом животу. Знао је да његови противници сада имају предност коју нису имали на почетку трке. Трчао је преко те пошљунчане стазе са једном патиком на нози, стигавши на циљ трећи и квалификујући се за прилику да учествује у трци за златну медаљу. Његово лично време трчања било је најбоље које је икад забележио. Учинио је неопходан напор како би постигао свој циљ.

Као носиоцима свештенства, у нашем животу може доћи време када се спотичемо, када постајемо исцрпљени или уморни, или када доживљавамо разочарење или тугу. Када се то догоди, надам се да ћемо чак са већим напором хрлити према свом циљу.

Барем једанпут у животу свако од нас ће бити позван на положај у Цркви било као председник већа ђакона, секретар већа учитеља, саветник у свештенству, учитељ разреда, бискуп. Могао бих још набрајати, али схватили сте. Имао сам само 22 године када сам био позван за бискупа 67. одељења у Солт Лејк Ситију. Са 1080 чланова у одељењу, било је потребно много напора да би се предузеле мере да све функционише како треба, да се сваки члан одељења осећа укљученим и паженим. Мада је задужење било тешко, нисам дозволио да ме савлада. Кренуо сам на посао као и други, и учинио све што је било у мојој моћи да служим. Свако од нас може учинити исто, без обзира на позив или задужење.

Баш прошле године одлучио сам да видим колико је још кућа и стамбених зграда остало из периода између 1950. и 1955. год. када сам служио као бискуп у тој истој области. Полако сам возио обилазећи блокове који су некад чинили одељење. У свом трагању са изненађењем сам приметио да су од свих кућа и стамбених зграда у којима је живело 1080 чланова, остало још само три. У дворишту једне од тих кућа, израсла је трава а дрвеће је било неорезано, и открио сам да у њој нико не живи. Од друге две преостале куће, једна је била запечаћена и нико није живео у њој, а у другој се налазила нека врста скромне пословне канцеларије.

Паркирао сам свој ауто, искључио мотор и неко време поседео тамо. Могао сам у глави да замислим сваку кућу, сваки стан у згради, сваког члана који је живео ту. Мада кућа и зграда није било, успомене су још увек биле живе у вези са породицама које су живеле у свакој од њих. Помислио сам на речи писца Џејмса Берија, који је написао да нам је Бог дао успомене како бисмо јунске руже имали у децембру свог живота. Колико сам био захвалан за прилику да служим на том задатку. Такав задатак може бити благослов за сваког од нас ако у својим задацима уложимо своје највеће напоре.

Обележје напора захтева се од сваког носиоца свештенства.

Треће начело које желим да истакнем јесте **обележје вере**. Морамо имати веру у себе и веру у способност нашег Небеског Оца да нас благослови и води у нашим настојањима. Пре много година писац Псалама написао је дивну истину: „Боље је уздати се у Господа него ли ослањати се на човека. Боље је уздати се у Господа неголи се ослањати на кнезове."[3] Другим речима, ослонимо се на Господњу способност да нас води. Пријатељства, знамо, могу се променити и нестати, али Господ је сталан.

У свом комаду, *Краљ Хенрик Осми,* Шекспир је подучио ову истину преко кардинала Волсија – човека којије уживао велик углед и поносио се због свог пријатељства са краљем. Када се пријатељство окончало, кардинал је изгубио своју власт, што је резултирало губитком важности и угледа. Био је човек који је све стекао, а затим све изгубио. У жалости свога срца, свом слузи Кромвелу је рекао праву истину. Рекао је:

О Кромвеле, Кромвеле!
Да сам служио Богу своме са половином жара
којим сам служио краљу, не би ме у мојим годинама
голог препустио неопријатељима мојим.[4]

Имам поверења да ћемо имати **обележје вере** у сваком срцу овде присутном вечерас.

Својој листи додајем **обележје врлине**. Господ је указао да треба да пустимо да врлина краси мисли наше непрестано.[5]

Сећам се једног састанка свештенства одржаног у Саборној цркви у Солт Лејк Ситију када сам био носилац Ароновог свештенства. Председник Цркве говорио је свештенству, и изјавио је нешто што никада нисам заборавио. У суштини, рекао је да мушкарци који почине сексуални грех или друге грехе не чине то у трептају ока. Истакао је да нашим поступцима претходе мисли, и када починимо грех, то је зато што смо најпре размишљали о чињењу одређеног греха. Онда је председник изјавио да начин за избегавања греха јесте да држимо своје мисли чистима. Света писма кажу да смо ми оно што мислимо у својим срцима.[6] Морамо поседовати **обележје врлине**.

Ако желимо да будемо мисионари у царству нашег Небеског Оца, морамо имати право на пратњу Његовог Светог Духа и прецизно нам је речено да Његов Дух не пребива у нечистим и непосвећеним храмовима.

На крају, додаћу **обележје молитве**. Жеља да комуницирамо са Небеским Оцем обележје је оданог носиоца Божјег свештенства.
е
Кад упућујемо Господу своје породичне и личне молитве, чинимо то са вером и поверењем у Њега. Сетимо се савета апостола Павла Јеврејима: „Јер онај који хоће да дође к Богу, ваља да верује да има Бог и да плаћа онима који га траже."[7] Ако је неко од нас спор да послуша савет да се увек моли, сада је најбољи тренутак да се почне. Вилијам Каупер је изјавио: „Сотона задрхти када најслабијег свеца види на коленима."[8] Они који сматрају да молитва може значити физичку слабост треба да размисли о томе да човек никада није виши него када је на својим коленима.

Увек памтимо:

Молитва је искрена жеља душе,
Изречена или неисказана,
Кретање скривеног огња
Који пламти у грудима. . .

О Ти, преко кога Богу долазимо,
Животе, Истино, Путу!
Путем молитве ходао си;

Господе, научи нас да се молимо.[9]

Док негујемо **обележје молитве**, примаћемо благослове које Небески Отац има за нас.

На крају, имајмо *визију*. Уложимо *напор*. Будимо пример *вере* и *врлине* и нека *молитва* увек буде део нашег живота. Онда ћемо заиста бити царско свештенство. То би била моја молитва, моја лична молитва вечерас, и ја је изговарам из свег срца у име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Видети Meredith Willson and Franklin Lacey, *The Music Man* (1957. год.)

2. Видети компил. Laurence J. Peter, *Peter's Quotations: Ideas for Our Time* (1977. год.), стр. 335.

3. Псалам 118:8, 9.

4. 3. чин, 2. призор, редови 455-458.

5. УИЗ 121:45.

6. Видети Приче Соломунове 23:7.

7. Јеврејима посл. 11:6.

8. У компил. William Neil, *Concise Dictionary of Religious Quotations* (1974. год.), стр. 144.

9. „Prayer Is the Soul's Sincere Desire", *Химне,* бр. 145.

Спори на гнев
Председник Гордон Б. Хинкли

Нека вас Господ благослови и надахне да ходате без гнева.

Моја вољена браћо где год да се налазите, у овом Конференцијском центру или у црквеном холу далеко преко мора, како је дивно што ми можемо да говоримо у овом Конференцијском центру, а ви можете да чујете оно што говоримо у месту које је далеко као Кејптаун у Јужној Африци.

Вечерас сам одабрао да говорим о гневу. Разумем да је то помало необично, али сматрам да је у добар час.

Пословица из Старог завета каже: „Бољи је спор на гнев него јунак, и господар од свог срца бољи је него онај који узме град." (Приче Соломунове 16:32).

Када се наљутимо, упадамо у невољу. Друмска нервоза која се појављује на нашим аутопутевима омражени је израз гнева. Усуђујем се да кажем да је највећи број затвореника у нашим затворима тамо зато што су урадили нешто када су били гневни. У свом бесу, куну се, изгубили су самоконтролу, и следиле су ужасне ствари, чак и убиство. Након тренутака агресије следиле су године кајања.

Ова прича говори о Чарлсу В. Пенроузу. Био је обраћеник Цркве и служио је као мисионар у Енглеској неких 11 година. Када је био разрешен, продао је неке од својих ствари да плати пут до Сиона. Неки од светаца, посматрајући га, рекли су да је узимао црквено власништво.

То га је разљутило толико да је отишао у свој стан, сео, и написао ове стихове, који су вам познати (видети Karen Lynn Davidson, *Our Latter-day Hymns: The Stories and the Messages* [1988. год.], стр. 323.)

Негуј своја осећања, о, мој брате;
Тренирај своју топлу, импулсивну душу.
Не гуши своје емоције,
Него мудром гласу препусти контролу.
Негуј своја осећања;
У хладном, прибраном уму лежи моћ.
Страст уништава кулу разума,
Чини да најјаснија визија ослепи.

Негуј своја осећања,
Никада не упућуј осуду ни пријатељу ни непријатељу,
Мада плима оптужби
Попут поплаве истине може тећи.
Чуј одбрану пре одлуке
И зрак светлости може светлуцати,
Показујући ти каква се прљавштина скрива
Испод површине потока.
Негуј своја осећања, о, мој брате;
Тренирај своју топлу, импулсивну душу.

Не гуши своје емоције,
Него мудром гласу препусти контролу.
(*School Thy Feelings*, Химне, бр. 336)

Пре много година радио сам за једну од наших железница. Скретничар је једнога дана бесциљно тумарао по платформи. Затражио сам да помери локомотиву на други колосек. Експлодирао је. Бацио је своју капу на тротоар и почео да скаче по њој, псујући као пијани морнар. Стајао сам ту и смејао се његовом детињастом понашању. Приметивши мој смех, почео је да се смеје сопственој глупости. Затим се тихо попео на маневарку, одвезао је до празне локомотиве и померио на слободан колосек.

Сетио сам се стиха из Књиге проповедникове: „Не буди нагао у духу свом на гнев, јер гнев почива у недрима безумних" (Књига проповедникова 7:9).

Гнев је мајка пуног легла злих поступака.

Изрезао сам из јутарњих новина причу која је почела следећом изјавом:

„Више од половине Американаца који би могли прославити своју 25. годишњицу брака, од 2000. год. су разведени, раздвојени или удовци пре него што дођу до тог важног догађаја" (Sam Roberts, „Most U.S. Marriages Don't Get to Silver", *Deseret Morning News,* Sept. 20, 2007, p. A1).

Удовиштво је изван контроле обе стране, али развод и раздвајање нису.

Развод је веома често горак плод гнева. Мушкарац и жена су се заљубили, како кажу. Сваки је диван у очима оног другог. Не осећају романтичну привлачност ни за ког другог. Развукли су своје финансије како би купили дијамантски прстен. Венчали су се. Срећа је била кратког даха. Онда је мала неважна активност довела до критике. Мале пукотине претварају се у велике бујице оптужби. Растављају се, раздвајају, а затим са мржњом и горчином разводе.

То је циклус који се понавља увек из почетка у хиљадама случајева. Трагично је, и, као што сам рекао, у највећем броју случајева је горак плод гнева.

Размишљам о сопственом браку. Моја вечна сапутница преминула је пре три и по године. Али живели смо 67 година заједно. Не сећам се да сам се икада посвађао са њом. Путовала је са мном и говорила на сваком континенту, апелујући да примењујемо уздржаност, љубазност и љубав.

Кратак натпис, који је дошао до мене пре неколико година, садржао је следеће:

„Једном је један човек који је био оклеветан од стране новина дошао до Едварда Еверта и питао га шта да учини у вези са тим. Еверт је рекао Немој ништа! Половина људи који су купили новине никада нису видели чланак. Половина оних који су га видели, нису га прочитали. Половина оних који су га прочитали, нису га разумели. Половина оних који су га разумели, нису поверовали. Половина оних који су поверовали, нису уопште важни." („Sunny Side of the Street", нов. 1989. год.; такође видети Zig Zigler, *Staying Up, Up, Up in a Down, Down World* [2000. год.], стр. 174).

Толико много нас диже велику галаму у вези са стварима од малог значаја. Тако лако се вређамо. Срећан је онај човек који може игнорисати увредљиве примедбе другог и наставити својим путем.

Замерке, ако их оставимо да нас муче, могу постати озбиљне тешкоће. Попут болести могу заокупити сво наше време и пажњу. Ги де Мопасан је написао један интресантан чланак који то илуструје.

Тиче се Господина Хочекама, који је на пијачни дан отишао у град. Имао је проблема са реуматизмом, и док је посртао, успут је приметио комад канапа на земљи испред себе. Подигао га је и пажљиво ставио у џеп. Био је виђен од свог непријатеља, сарача, када је то учинио.

У исто време градоначелнику је пријављено да је изгубљена џепна књига у којој се налазио новац. Претпоставка је била да је оно што је Хочекам узео била џепна књига и он је оптужен за крађу. Жестоко је порицао оптужбу. Претрага његове одеће показала је само комад канапа, али оптужба против њега га је толико оптеретила да је постао обседнут њом. Где год да је ишао досађивао је људима причом о томе. Постао је такав гњаватор да су се жалили на њега. То му је донело болест. Његов ум је постајао све слабији и крајем децембра пао је у болесничку постељу.

Умро је почетком јануара, а у бунилу своје предсмртне агоније, износио је своју невиност, понављајући: „Мали комад канапа, мали комад канапа. Видите, ево га, господине градоначелниче" [Mister Mayor] (See „The Piece of String", http://www.online-literature.com/Maupassant/270/).

Прича говори да су извештачи интервјуисали једног човека на његов рођендан. Доживео је поодмакле године. Питали су га како му је то пошло за руком.

Одговорио је: „Када смо се моја супруга и ја венчали одлучили смо да, ако се некад посвађамо, једно од нас изађе из куће. Свој дуги живот приписујем чињеници да сам током читавог свог брачног живота удисао свеж ваздух."

У неким околностима гнев може бити оправдан. Света писма нам говоре да је Исус дошао до мењача новца од храма, говорећи: „Дом мој дом молитве нека се зове; а ви начинисте од њега пећину хајдучку" (Јев. по Матеју 21:12-13). Али чак и то је изговорено више као укор него као израз неконтролисаног гнева.

Сада, на крају, браћо моја, молим вас да контролишете своје понашање, да на своја лица набаците осмех који ће избрисати гнев. Користите речи љубави, мира, дивљења и поштовања. Ако тако будете чинили, ваши животи биће без жаљења. Ваши бракови и породични односи биће сачувани. Бићете много срећнији. Чинићете већа добра. Осетићете мир који ће бити чудесан.

Нека вас Гопод благослови и надахне да ходате без гнева, без икакве огорчености, већ да друге дотичете осећањима пријатељства, дивљења и љубави. То је моја понизна молитва, у име Исуса Христа, амен.

Недељни јутарњи састанак

О сетите се, сетите

ПредседникХенри Б. Ајринг,
други саветник у Првом председништву

„О сетите се, сетите”, често су преклињали пророци Мормонове књиге.[1] Намера ми је да вас подстакнем да откријете начине да препознате и имате на уму Божју доброту.

Захвалан сам хору за њихово учешће у јутрошњем преносу, које се односило на Спаситеља, и захвалан сам што видим да су речи једне од песама које су певали, „Ово је Христ”, биле речи које је написао председник Џејмс И. Фауст. Седајући до брата Њуела, нагнуо сам се према њему и питао: „Како су ваша деца?” Он је одговорио: „Док је председник Фауст седео на тој столици, увек је то питао.” Нисам изненађен, будући да је председник Фауст увек био савршен пример следбеника описаног у данашњем издању *Музике и усмене речи.* Увек сам осећао да желим, када одрастем, да будем попут председника Фауста. Можда још увек имам прилику.

Када су наша деца била веома мала, почео сам да записујем неке ствари о ономе шта се дешавало сваког дана. Испричаћу вам како је то почело. Вратио сам се касно кући са црквеног задатка. Била је ноћ. Мој таст, који је живео близу нас, изненадио ме је док сам се приближавао улазним вратима куће. Носио је товар цеви на раменима и ходао врло брзо, обучен у своју радну одећу. Знао сам да је градио систем за довод воде са извора који се налазио испод нас, до нашег имања.

Насмешио се, меко проговорио и потом ужурбано прошао покрај мене у мрак, како би наставио са својим послом. Направио сам неколико корака ка кући, размишљајући о томе шта је чинио за нас и чим сам стигао до врата, чуо сам у свом уму – не својим гласом - ове речи: „Не дајем вам ова искуства за вас саме. Запишите их.”

Ушао сам унутра. Нисам отишао у кревет. Мада сам био уморан, извадио сам неке папире и почео да пишем. И док сам то радио, разумео сам поруку коју сам чуо у својој глави. Требало је да бележим да би моја деца, једном у будућности, читала о томе како сам видео Божју руку у благосиљању наше породице. Деда није морао да ради оно што је радио за нас. Могао је да ангажује неког другог да то уради или да то уопште не уради. Али је служио нам, својој породици, на начин на који Христови ученици завета увек раде. Знао сам да је то истина. И стога сам писао, да би моја деца једног дана могла имати то сећање када им буде затребало.

Годинама сам свакога дана записивао неколико редака. Никада нисам пропустио ни један дан, без обзира на то колико сам био уморан или колико сам рано морао да устанем следећег дана. Пре него што бих почео да пишем, размишљао бих о овом питању: „Да ли сам данас видео Божју руку како се пружа да дотакне нас или нашу децу или породицу?” Док сам то радио, нешто је почело да се дешава. Када бих се осврнуо на тај дан, видео бих доказ о ономе што је Бог учинио за некога од нас, што нисам препознао у тренуцима презапослености тога дана. Када се то дешавало, а дешавало се често, схватио сам да је покушај да се сетим омогућио Богу да ми покаже шта је урадио.

Нешто више од захвалности је почело да се развија у мом срцу. Сведочанство је расло. Постао сам још сигурнији да наш Небески Отац чује и услишава молитве. Осетио сам више захвалности за омекшавање и прочишћавање људских срца које долази због

помирења Спаситеља Исуса Христа. Имао сам више поверења у то да Свети Дух може све ове ствари да доведе у наша сећања – чак и оно што нисмо приметили и на шта нисмо обратили пажњу када се десило.

Године су прошле. Моји дечаци су одрасли људи. Ту и тамо би ме неки од њих изненадио речима: „Тата, читао сам у свом примерку дневника о ономе када . . .", а онда би ми испричао о томе како му читање онога што се давно десило помаже да примети нешто што Бог чини за њега данас.

Оно што желим јесте да вас подстакнем да пронађете начин да препознате Божју доброту и да је се сетите. То ће градити наша сведочанства. Можда нећете водити дневник. Можда нећете, које год записе да имате, делити са онима које волите и којима служите. Али ћете и ви и они бити благословљени када се сетите шта је Бог учинио. Сетите се песме коју понекад певамо: „Преброј даре; именуј их један по један, чудићеш се шта све за те учини."[2]

Неће бити лако да се запамти. Када живимо како живимо, са велом преко наших очију, не можемо се сетити како је то било боравити са Небеским Оцем и Његовим вољеним Сином, Исусом Христом у предсмртничком животу; нити можемо нашим физичким очима или само разумом да видимо руку Божју у нашим животима. Да бисмо видели такве ствари, потребно је да имамо Светог Духа. А у изопаченом свету није лако бити достојан пратње Светог Духа.

Из тог разлога је заборављање Бога био тако упоран проблем Његове деце од почетка света. Помислите на Мојсијево време, када је Бог обезбедио ману и на чудесан и очигледни начин водио и штитио своју децу. Ипак, пророк је упозорио народ који је био тако благословен, као што су пророци увек и увек ће упозоравати: „Само пази на се и добро чувај душу своју, да не заборавиш онијех ствари које су виделе очи твоје, и да не изиду из срца твојега докле си год жив."[3]

А изазов да се запамти је увек био најтежи за оне који су благословени преко мере. Они који су верни Богу заштићени су и напредују. То долази као резултат служења Богу и држања Његових заповести. Али са тим благословима долази искушење да се заборави извор са ког потичу. Лако је почети осећати да благослови долазе захваљујући наши сопственим моћима, не од Бога који нас воли и од кога зависимо. Пророци су стално понављали ову жалбу:

„И тако нам је могуће запазити како су претворна и уз то непостојана срца синова људских. Да, могуће нам је видети како Господ у великој и бескрајној доброти својој благосиља и обасипа благостањем оне који се поуздају у Њега.

Да, могуће нам је видети како у исто време док он благосиља и обасипа благостањем народ свој, да, умножајући њиве његове, ситно и крупно благо његово, и злато и сребро, и свакојаке драгоцености сваке врсте, и умећа; штедећи им животе и избављајући их из руку непријатеља њихових да им не навештају ратове; да, укратко, чинећи све на добробит и срећу народа свога; да, то је време кад обично отврдну срца своја и заборављају на Господа Бога свога, и Свеце газе ногама – да, све то због лагодности своје и силно великог благостања."

И пророк наставља речима:

„Да, како се брзо узносе у охолости; да, како ли се брзо хвалишу, и чине све оно што је безакоње. А како су спори споменути се Господа Бога свога, и приклонити ухо саветима његовим, да, како спори за ходање стазама мудрости!”[4]

Нажалост, напредак није једини разлог због ког људи забораве Бога. Може нам бити тешко да Га се сетимо и када нам крене лоше у животу. Када се боримо, као многи што се боре, са теретом сиромаштва, или када нас надвладају наши непријатељи, или када се не излечимо од болести, непријатељ наших душа може послати своју злу поруку да нема Бога или да, ако постоји, не брине за нас. Затим Светом Духу може бити тешком да врати у наше сећање обиље благослова које нам је Господ давао од нашег детињства и у нашим тешкоћама.

Постоји једноставан лек за тешку болест заборављања Бога, Његових благослова и Његових порука упућених нама. Исус Христ је то обећао Својим ученицима када је био на корак од распећа, васкрсења и потом узнесења од њих, у слави, Своме Небеском Оцу. Били су забринути и хтели су да знају како ће истрајати када не буде више међу њима.

Ево тог обећања. Било им је испуњемо тада. Може бити испуњено и нама сада:

„Ово вам казах док сам с вама. А утешитељ, Дух свети, којега ће отац послати у име моје, он ће вас научити свему и напоменуће вам све што вам рекох.”[5]

Кључ за памћење тога, који доноси и задржава сведочанство, је примање Светог Духа као пратиоца. Свети Дух је тај који нам помаже да видимо шта је Бог учинио за нас. Свети Дух је тај који може да помогне онима којима служимо да виде шта је Бог учинио за њих.

Небески Отац нам је дао једноставан модел за примање Светог Духа, не само једном, већ стално, у хаосу нашег свакодневног живота. Модел се понавља у причесној молитви: Обећавамо да ћемо се увек спомињати Спаситеља. Обећавамо да ћемо преузети име Његово. Обећавамо да ћемо држати заповести. А нама је обећано да ће Дух Његов моћи да буде са нама ако то будемо чинили.[6] Ова обећања делују заједно на диван начин, да ојачају наша сведочанства и временом, кроз помирење, да измене нашу природу, док испуњавамо свој део обећања.

Свети Дух је тај који сведочи да је Исус Христ Вољени Син Небеског Оца, који нас воли и жели да имамо вечни живот са Њим у породицама. Још на самом почетку тог сведочанства, имамо жељу да Му служимо и да држимо Његове заповести. Када смо упорни у томе, примамо дарове Светог Духа који нам дају снагу у нашој служби. Тада јасније видимо руку Божју, тако јасно да се временом, не само сећамо Њега, већ развијамо љубав према Њему и, кроз моћ Помирења, постајемо више налик Њему.

Можда ћете питати: „Али како започиње овај процес код некога ко не зна ништа о Богу и тврди да се не сећа никаквих духовних искустава?” Сви су имали духовна искуства, која можда нису препознали. Свака особа, када дође на свет, прима Христов Дух. Како тај Дух делује описано је у Моронију:

„Јер, гле, Дух је Христов удељен свакому човеку да разликује добро од зла. Стога вам показујем пут до суда. Све, наиме, оно што позива да се чини добро и што подстиче да се у Христа верује, проистиче из моћи и дара Христовог. Стога савршеном спознајом препознајете да је то од Бога.

Али, што год подстиче човека да чини зло, и да не верује у Христа, и да га пориче, и да Богу не служи, знајте савршеном спознајом да је од ђавола. Тако, наиме, ђаво делује, не подстиче он ни једног човека да добро чини, не, ниједнога. Нити анђели његови то чине, нити они који му се подлажу. . .

Стога вас, браћо, заклињем истражујте помно у светлу Христовом да бисте разликовалис добро од зла. А прихватиш ли све што је добро, и не осудиш ли то, зацело ћеш бити Христово дете."[7]

Стога, чак и пре него што људи приме дар Духа Светога, када су потврђени за чланове Цркве, и чак пре него што им Свети Дух потврди истину пре крштења, имају духовна искуства. Дух Христов их је већ, од њиховог детињства, позивао да чине добро и упозоравао их је да буду против зла. Имају сећања на ова искуства, чак и ако нису препознали њихов извор. То сећање ће им се вратити када их мисионари или ми будемо подучавали речи Божјој и они је буду чули. Сетиће се осећања радости или туге када буду учени истинама јеванђеља. И то сећање на Духа Христовог омекшаће њихова срца, да дозволе Светом Духу да им сведочи. То ће да их води у држање заповести да желе да преузму Христово име. И када то учине, у водама крштења и када чују речи потврђења, „прими Духа Светога" од овлашћеног слуге Божјег, моћ да се увек сећају Бога ће се увећати.

Сведочим вам да су топла осећања која имате док слушате истине изговорене на овој конференцији од Светог Духа. Спаситељ који је обећао да ће Свети Дух доћи, је вољени, прослављени Син нашег Небеског Оца.

Вечерас, и сутра увече, можда ћете се молити и размишљати, питајући се: Да ли је Бог послао поруку намењену само мени? Да ли сам видео Његову руку у свом животу или животима своје деце? Учинићу то. А онда ћу наћи начин да сачувам сећање на тај дан, да ја и они које волим, треба да се сећамо колико нас Бог воли и колико нам је потребан. Сведочим да нас воли и благосиља, више него што је већина нас тога свесна. Знам да је то истина и радује ме што Га се сећам. У име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Мосија 2.41; Алма 37:13; Хеламан 5:9.

2. „Преброј даре", *Химне*, бр. 241.

3. Пета књига Мојсијева 4:9.

4. Хеламан 12:1-2, 5.

5. Јев. по Јовану 14:25-26.

6. Видети УИЗ 20:77, 79.

7. Морони 7:16-17, 19.

Живите са вером, не са страхом

Старешина Квентин Л. Кук,
из Већа дванаесторице апостола

Када изаберемо да следимо Христа са вером, уместо да изаверемо пут страха, благословени смо последицом која је у складу са нашим избором.
Драга браћо и сестре, придружујем вам се у изражавању љубави и подршке председнику Ајрингу и његовој породици. Позив да служим у Већу дванаесторице, председник Хинкли ми је уручио у четвртак, касно поподне. Није могуће изразити мноштво осећања која сам доживео од тада. Биле су ту бесане ноћи и пуно молитви. Међутим, мој дух је био охрабрен сазнањем да је председник Хинкли пророк и да ће се чланство Цркве молити за мене и моју породицу.

Било би недовољно рећи да сам се осећао веома недораслим. Када сам у априлу 1996. године позван у Врховну власт, такође сам се осећао недораслим том позиву. Старешина Нил А. Максвел ме је тада уверавао да је најважнија квалификација за све нас који служимо у Царству да се осећамо пријатно у изношењу сведочанства о Спаситељевом божанству. Тада ме је преплавио мир и остао је са мном јер волим Спаситеља и имао сам духовна искуства која ми омогућавају да сведочим за Њега. Радујем се због прилике да сведочим о Исусу Христу по целом свету (видети УИЗ 107:23), упркос своје непогодности.

У Учењу и заветима, у 68. одсеку, стиховима 5 и 6, читамо: „Гле, то је обећање Господње вама, о ви, слуге моје. Радујте се, стога, и не бојте се, јер ја, Господ, сам са вама, и стајаћу уз вас. А ви ћете сведочити за мене, то јест, Исуса Христа, да сам ја Син Бога живога, да бејах, да јесам и да ћу доћи."

Тражим пратњу Светог Духа док вам говорим овог недељног јутра.

Осећање које ме је преплавило примањем овог позив јесте да морамо живети са вером, а не са страхом. У 2. Посл. Тимотеју, Павле помиње веру Тимотејеве баке Лоиде и његове мајке Евникије. Павле пише:

„Јер нам Бог не даде духа страха, него силе, љубави и разборитости" (2. Посл. Тимотеју 1:7).

У мом личном случају, изражавам своје поштовање за претке који су сада са друге стране вела који су дали све што се од њих тражило како би изградили Божје Царство на земљи.

Захвалан сам што сам целог свог живота био окружен онима који воле Спаситеља. Срце ми је пуно захвалности за моју породицу. Моја супруга, Мери, радост је мог живота. Њена духовна снага, праведан пример, осећај за хумор и подршка пуна љубави, благосиљали су ме целог живота. Наших троје деце и њихови супружници, извор су великог личног задовољства и уз наших деветоро унучади велик су благослов за нас. Њихова вера и молитве и њихови добри животи, велика су утеха за мене и Мери.

Када се сетим своје младости у Логану у Јути, (фабулозна Cache Valley старешине Перија) схватам колико сам био срећан што сам одгајан у доброј породици – што сам

имао праведну мајку, која је била пуна вере и оца пуног љубави, старијег брата који је за мене изузетан пример, пријатељ и саветник, и млађу сестру пуну љубави и подршке. Колико сам срећан такође за талентоване и посвећене црквене вође, учитеље, тренере и пријатеље, који су за мене били дивни примери.

Као младић, имао сам прилику да служим у британској мисији, која је била у зачетку, и одредила је ток мог живота. Утицај храброг председника мисије један је од великих чуда обновљеног јеванђеља. Пре неколико недеља, примио сам честитку за рођендан на адресу црквеног Седишта, од жене којој сам помогао у подучавању у Глочестеру, у Енглеској, пре много година. Изгубио сам контакт са њом. Обавестила ме је да су она и њен муж веома активни чланови, да имају шесторо деце и 20 унучади, сви рођени у завету. То је можда најлепша рођенданска честитка коју сам икад примио.

Мери и ја смо отишли из Јуте како бих ја могао да студирам право у Поло Алту у Калифорнији. Планирали смо да се вратимо у Јуту пошто дипломирам, али нас је Дух упутио да останемо у Калифорнији. Живели смо у Калифорнији 33 године и подигли породицу тамо. Обоје смо имали много прилика за служење. Волимо разноврсност чланова и њихову преданост јеванђељу Исуса Христа. Бићу вечно захвалан за дивне свеце последњих дана у Калифорнији који су имали толико позитиван утицај у мом животу.

Последњих 11 1/2 година службе у Седамдесеторици заиста су биле вредне. Док напуштам веће, желим да моја сабраћа знају за моју љубав и захвалност за њихову посвећеност и оданост Црству Божјем на земљи – за њихову верност и добра дела. Желим да знају за моју радост што сам служио са њима.

Свим својим срцем волим браћу коју смо подржали као пророке, видеоце и откровитеље. Трудио сам се да часно служим и олакшам њихове одговорности на сваки начин на који сам могао. Захвалан сам за Прво председништво и Веће дванаесторице, за њихове животе доброте и примера, њихово стрпљење, њихово подучавање, њихову љубазност, њихову оданост нашем Небеском Оцу и Његовом Сину, Исусу Христу и Његовом обновљеном јеванђељу. Захвалан сам што је Бог позвао Џозефа Смита да буде пророк кроз кога је пунина јеванђеља обновљена на земљи.

Моје искуство у Врховној власти испунило је моје срце захвалношћу за веру и доброту светаца последњих дана широм света. Служили смо две године на Филипинима. У априлу 1961. године, председник Хинкли, тада у Већу дванаесторице, послао је прве мисионаре у Манилу. На Филипинима је тада постојао само један Филипинац носилац свештенства. Данас имају скоро 600 хиљада чланова. Њихови животи нису лаки, и недостаје им пуно материјалних ствари, али они воле Спаситеља. Јеванђеље има огроман утицај у побољшању њихових живота. Какав је благослов био служити међу њима.

Такође смо три године служили на пацифичким острвима. Значајно је да скоро 25% свих Полинежана у свету су чланови Цркве. Њихова вера и духовност су легендарни. Сестра Кук и ја били смо једном приликом на Вавау на тонганским острвима. Говорио сам о слеђењу пророка на генералном састанку окружне конференције. На ручку после конференције, седео сам до једног истакнутог старијег патријарха. Он је наговестио колико је захвалан што је чуо шта Пророк подучава. Испричао ми је следећу причу.

Вавау, релативно мало острво, обично има довољно кише, али ту повремено владају тешке суше. Острво има дуге затоне или заливе, скоро попут уских пролаза, који се спирално шире унутар острва испод стрмих брежуљака. Када због суше село остане без воде, постоји само један начин на који се може доћи до ње и преживети. Ту свежу воду вековима су налазили путујући доле кроз стеновите формације унутар планина и долазећи до неколико места у мору.

Тонганци би сели у своје мале чамце са једним мудрим старешином који би стајао на једном крају чамца тражећи право место. Јаки младићи у чамцу били би спремни да посудама захвате у морску воду. Када би стигли до одговарајућег места, мудри човек би обе руке подигао према небу. То је био знак. Јаки младићи са чамца заронили би што дубље могу и напунили посуде свежом изворском водом. Тај стари патријарх упоредио је овај спасоносни обичај са живим водама јеванђеља Исуса Христа, а мудрог човека са Божјим пророком овде на земљи. Он је напоменуо да је та вода чиста, свежа и у условима суше, спасоносна. Али није је било лако наћи. Није била видљива за необучене очи. Овај патријарх желео је да зна све што пророк подучава.

Живимо у несигурно време. Свету је очајнички потребна свежа изворска вода, а то је јеванђеље Исуса Христа. Док доносимо одлуке треба да напрегнуто слушамо пророка. Моји лични неформални записи указују на то да је председник Хинкли стално истицао веру у Исуса Христа. После тога је истицао јачање породица и одржавање породичних религиозних обичаја у дому. Стално нам је говорио да као будемо живели по неком начелу добићемо сведочанство о истинитости тог начела које ће заузврат увећати нашу веру.

Знам да су многи од вас забринути за одгајање деце током овог тешког времена и за повећање њихове вере. Када смо моја жена и ја оснивали нашу породицу у области залива Сан Франциско, и ми смо имали исту бригу. У критично време, чланови нашег округа били су саветовани од стране старешине Харолда Б. Лија, у то време члана Дванаесторице, да ћемо подизати своје породице у праведности ако будемо:

1. Следили пророка.
2. Створили Сион у својим срцима и домовима.
3. Били светло онима међу којима живимо, и
4. Усредсређивали се на обреде и начела подучавана у храму. (видети УИЗ 115:5; Харолд Б. Ли, „Your Light to Be a Standard unto the Nations", *Ensign,* авг. 1973. год., 3-4.)

Када следимо тај савет, наша вера се повећава а наши страхови се смањују. Верујем да можемо подизати праведну децу било где у свету ако се она у дому уче религиозним начелима.

Област где чланови могу живети са вером а не са страхом наш је мисионарски напор. Пре мог позива у Седам председника, 1. августа ове године, 6 година сам служио у Одељењу за мисионаре, последње три године као извршни директор под старешином М. Раселом Балардом, који је служио као председник Мисионарског извршног савета.

Неки председници мисије обавестили су нас да се многи дивни чланови крију пред својим суседима и колегама на послу. Они не дозвољавају људима да сазнају ко су они и у шта верују. Потребно нам је много више чланова укључених у дељење поруке о обнови. Образложење тога налазимо у 14. стиху у 10. поглавља Посл. Римљанима:

„Како ће дакле призвати кога (говорећи о Спаситељу) не вероваше? А како ће церовати кога не чуше? А како ће чути без проповедника?”

15. стих садржи дивну поруку која упућује на Исаију:

„Како су красне ноге оних који доносе глас за мир, који доносе глас за добро” (такође видети Исаија 52:7).

Примећује се да чланови треба да покрену своје ноге и пусте да „доносе глас” ако желе да приме тај благослов.

Проповедај моје јеванђеље: Водич за мисионарску службу, први пут је представљен у октобру 2004. године. Председник Хинкли је започео тај напор када је позвао мисионаре да науче доктрину и да подучавају начела Духом. Сваки члан Првог председништва и Већа дванаесторице учествовао је у значајној мери. Старешина Балард и ја осећали смо да су уставе небеске отворене и да се Господње надахнуће излило како би тај важан извор био објављен. Чланови Цркве добили су преко 1.5 милиона примерака приручника *Проповедај моје јеванђеље*. То је дивна основа, а мисионари су моћни, духовни учитељи. Међутим , ако желимо да постигнемо оно што је председник Хинкли тражио, чланови који живе са вером а не са страхом, треба да деле јеванђеље са својим пријатељима и колегама.

У својим личним позивима треба да имамо веру и да не будемо страшљиви.

Наша ћерка, Кетрин, служи као председница Школице у свом одељењу у Солт Лејк Ситију. Моја супруга и ја посетили смо њено одељење прошле недеље да бисмо посматрали представљање дечјег причесног састанка: „Следићу Га с вером.” Био сам дирнут до суза слушајући децу како цитирају стихове и приче уз песме које су усредсређене на веру у Исуса Христа.

После састанка питао сам је о њеном позиву. Рекла ми је да је у почетку тај позив оптерећивао. Провела је много времена решавајући проблеме. Онда је председништво одлучило да истакне љубав, веру и молитву. Изненада су јој духовни утисци дошли у ум у вези са сваким појединим дететом или породицом. Тензију је заменила љубав. Она ми каже да док делују у складу са подсицајима Духа, Школица одражава побожност и мир, и одвија се истинско јеванђеоско учење.

Наша вера у Исуса Христа подржава нас на раскрсницама нашег животног путовања. То је прво начело јеванђеља. Без ње бисмо окретали своје точкове на раскрсници, трошећи своје драгоцено време али не стигавши нигде. Христ нам је упутио позив да Га следимо, да му предамо свој терет и да Он носи наш јарам „јер јарам [Његов] је благ и бреме [Његово] је лако” (Јев. по Матеју 11:30).

Нема другог имена под Небом под којим би човек могао бити спашен. Ми морамо преузети Његово име, и примити Његов лик на свом лицу, тако кад Он дође, да Му будемо сличнији. Када изаберемо да следимо Христа са вером, уместо да изаверемо пут страха, благословени смо последицом која је у складу са нашим избором. Одлучимо да будемо самоуверени на животним раскрсницама и искажимо веру у Исуса Христа. Моја молитва је да живимо са вером, а не са страхом. Износим своје

сведочанство о Богу, који је наш Небески Отац и Његовом Сину, Исусу Христу који је помирио за наше грехе, у име Исуса Христа, амен.

Не остављајте за сутра оно што можете урадити данас
Старешина Клаудио Р. М. Коста,
из председништва Седамдесеторице

Сада је време за извршавање наших, од Бога датих, дужности у вези са породицом.

23. септембра 1995. године, Прво председништво и Веће дванаесторице апостола представили су Цркви и свету документ под називом „Породица: Проглас свету." Цитирам пасус који каже: „Муж и жена имају свету одговорност да се воле и брину једно о другом и о својој деци."[1] Живимо у данима и времену у ком је овај савет заиста веома важан. Многи родитељи кажу да немају времена за своје породице. Вртоглави темпо живота у савременом свету и превише посла смањују родитељску пажњу у вези са оним што је најважније: посветити време и себе породици.
Господ нас је подучавао да сваки мушкарац има одговорност да обезбеди своју породицу,[2] а за то је потребно много времена. Али, то не значи само снабдети кућу храном и другим стварима које су потребне или пожељне. Морамо, такође, имати времена за подучавање наше породице. Шта би требало да подучавамо?

Наш Отац нас је подучавао да су родитељи обавезни да своју децу подучавају јеванђељу.[3] Пророк Лехи добро је схватио своју дужност у подучавању своје деце. Нефи је изјавио да је подучаван „сваком знању свога оца."[4]

Господ нас је упутио како да се старамо о својим породицама, када нам је рекао преко својих пророка у прогласу свету: „Родитељи имају свету дужност да одгајају своју децу у љубави и праведности, да обезбеде њихове физичке и духовне потребе, да их подучавају да воле и служе једни друге, да одржавају заповести Божје и да буду закону лојални грађани, где год да живе."[5]

Знамо да нас је Бог вековима подучавао како да заштитимо и бринемо о нашим породицама. Такође знамо и можемо видети да непријатељ напада породицу. Сада је време да искористимо сва та учења. Сада је време да обавимо наше од Бога дате дужности у вези с породицом.

Председник Џејмс Е. Фауст нам је дао три кључне ствари које можемо урадити да бисмо заштитили своје породице:

1. Породична молитва: Родитељи морају подучавати своју децу да су Божја деца, и да је, стога, потребно да му се свакодневно моле.

2. Породично кућно вече: Како нас је председник Фауст подучавао, породично кућно вече намењено је свима нама без обзира у ком смо животном добу. Време понедељком увече мора бити слободно од свих осталих активности које нас могу спречити да се окупимо као породица.

3. Лично и породично проучавање Писама: Потребно је да помогнемо својој деци да ојачају своју веру и сведочанство кроз ову основну навику.[6]

Док будемо следили мудар савет председника Фауста, штитићемо чланове породице од напада Сотоне, као и јачати њихову веру и сведочанство у Господа Исуса Христа.

У прогласу о породици такође сазнајемо да „Божанском промисли очеви председавају над својом породицом у љубави и праведности и одговорни су за обезбеђивање животних потреба и заштиту својих породица. Мајке су превасходно одговорне за негу своје деце. У тим светим дужностима очеви и мајке су обавезни да помажу једно другом као равноправни партнери."[7]
Дом је место у ком породица учи и примењује јеванђеоска начела. За подучавање и усмеравање породице потребна је велика љубав. Брижни очеви и мајке подучаваће своју децу да у свом дому исказују поштовање према Богу. Када тај однос служења и духа испуни дом, он се проширује на живот сваког члана породице. То ће их припремити да учине сваку жртву која је потребна како би се вратили у Божје присуство и остали заједно као породица сву вечност.

Проглас о породици нам помаже да у великој мери схватимо на коју љубав Спаситељ мисли када нам је рекао да морамо волети једни друге.[8] Дао нам је узвишени пример љубави када је изјавио: „Од ове љубави нико веће нема, да ко душу своју положи за пријатеље своје."[9] Касније се измирио за све наше грехе, и коначно дао свој живот за све нас.

Ми можемо положити своје животе за оне које волимо не тако што ћемо физички умрети за њих, него тако што ћемо живети за њих, посвећујући им своје време, бити увек присутни у њиховим животима, служити им, бити учтиви, срдачни и показивати искрену љубав према члановима наше породице и свим људима, како је Спаситељ подучавао.

Не знамо шта би нам се могло догодити сутра, и зато је данас време да почнете показивати своју љубав малим поступцима као што су загрљај и „волим те" вашем супружнику и деци, и онима око вас. Недавно сам прочитао један чланак који изражава нужност тога да не остављамо за сутра оно што можемо да урадимо данас. У јулу ове године Бразил се суочио са најразорнијом авионском несрећом у својој историји. Погинуло је 199 људи, укључујући путнике, персонал у авиону, чланове посаде и остале који су били на месту када се несрећа догодила. Кажу да је поменути текст био постављен на огласну таблу те ваздухопловне компаније од стране супруга једне стјуардесе која је страдала у несрећи. Насловљен је „Када сутра никада не би дошло", и заснован је на песми Норме Корнет Марек.

Када бих знао да ће то бити последњи пут посматрао бих те како спаваш,
загрлио бих те чвршће, молио бих Бога да те заштити.
Када бих знао да ће то бити последњи пут да те гледам док излазиш на врата,
загрлио бих те и пољубио, и позвао бих те да се вратиш да те још једном загрлим и пољубим.

Када бих знао да је ово последњи пут да чујем твој глас у молитви,
Снимио бих сваки покрет, поглед, сваки осмех, сваку твоју реч,
Како бих касније могао да те гледам и слушам из дана у дан.

Када бих знао да је ово последњи пут,
Провео бих још неки минут или два да ти кажем „волим те" уместо да мислим како ти то већ знаш.

Када бих знао да је ово наш последњи пут, наш последњи тренутак,

био бих поред тебе, проводећи дан с тобом уместо да помислим
„Па, сигуран сам да ће се појавити друге прилике, тако да могу пропустити овај дан."

Свакако да ће доћи дан да се поправе ствари,
И имаћемо другу прилику да ствари урадимо исправно.
О, наравно да ћемо имати још један дан да кажемо „Волим те."
И наравно да ће бити још једна прилика да кажемо једно другом „Могу ли некако помоћи?"

Али у мом случају, нема прилике!
Ниси овде са мном, и данас је последњи дан који имамо - наш опроштај.
Зато бих волео да кажем колико те волим.
И надам се да то никада нећеш заборавити.

Сутра ником није обећано, ни младом ни старом.
Данас је можда твоја последња прилика да чврсто стиснеш руку ономе кога волиш и покажеш му све што осећаш.

Ако чекаш сутра, зашто да то не урадиш данас?
Јер ако сутра никада не дође, сигурно ћеш жалити остатак свог живота

Што ниси одвојио време за осмех, разговор, загрљај, пољубац,
Јер си био сувише заузет да тој особи даш оно што се на крају испоставило као њена последња жеља.

Зато, чврсто загрли оног кога волиш, своје пријатеље, своју породицу,
и шапни им на уво колико их волиш и желиш их у својој близини.
Користи своје време да кажеш:
„Жао ми је"
„Молим те"
„Опрости ми"
„Хвала",
или чак:
„Није то ништа"
„У реду је."

Јер, ако сутра никад не дође, нећеш морати да жалиш данас.
Прошлост се не враћа а будућност можда неће доћи![10]

Искажимо данас своју љубав према супружнику и деци, и нашој браћи и сестрама. Ја знам да Бог живи. Знам да је Исус јесте Христ, наш Спаситељ и Откупитељ. Знам да је Џозеф Смит пророк Господњи, и да је Гордон Б. Хинкли живи Божји пророк на овој земљи. У име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. *Liahona*, окт. 2004. год., стр. 49.

2. Видети УИЗ 75:28.

3. Видети УИЗ 68:25.

4. 1. Нефи 1:1.

5. *Liahona,* окт. 2004. год., стр. 49.

6. Видети „Challenges Facing the Family”, *Састанак опште обуке вођства,* 10. јан., 2004. год., 2-3.

7. *Liahona,* окт. 2004. год., стр. 49.

8. Јев. по Јовану 13:34.

9. Јев. по Јовану 15:13.

10. Видети www.heartwhispers.net; штампано уз одобрење.

Мајке које знају

Џули Б. Бек,
Врховна председница Потпорног друштва

У материнству леже вечни утицај и моћ.

У Мормоновој књизи читамо о 2000 примерних младића који су били веома храбри, одважни и снажни. „Да, беху они мушкарци истине и разборитости јер беху поучавани да држе заповести Божје и усправно ходају пред Њим" (Алма 53:21). Они су рекли: „Мајке наше то знају" (Алма 56:48). Ја верујем да су мајке капетана Моронија, Мосије, Мормона и других великих вођа такође знале.

Одговорности које мајке имају данас никад нису захтевале већи опрез. Више него икад у историји света, потребне су нам мајке које знају. Деца се рађају у свету у коме „рат није с крвљу и с телом, већ са поглаварима и властима, и с управитељима таме овог света, с духовима пакости испод неба" (Ефесцима 6:12). Када мајке знају ко су оне, ко је Бог, и склопиле су завете са Њим, имаће велику моћ и утицај добра на своју децу.

Мајке које знају рађају децу

Мајке које знају желе да рађају децу. Мада у многим културама света деца „постају мање важна",[2] у јеванђеоској култури ми и даље верујемо у рађање деце. Пророци, видеоци и откровитељи, подржани на овој конференцији, објавили су да је „Божја заповест Његовој деци да се множе и напуне земљу и даље на снази".[3] Председник Езра Тафт Бенсон подучавао је да млади парови не треба да одлажу рађање деце и да су „у вечној перспективи, деца – не имовина, не положај, не престиж – наши највећи драгуљи".[4]

Верне Божје ћерке желе децу. У Светим писмима читамо о Еви (Мојсије 4:26), Сари (видети 1. Књ. Мојсијева 17:16), Ревеки (видети 1. Књ. Мојсијева 24:60), и Марији (видети1. Нефи 11:13-20), које су биле предодређене да буду мајке пре него што су им деца била рођена. Неким женама није дата одговорност да у смртности рађају децу, али баш као што се Ана из Старог завета ватрено молила за своје дете (видети 1. Књ. Самуилова 1:11), значај који жене придају материнству у овом животу и особине материнства које стекну овде, устаће са њима у време васкрсења (видети УИЗ 130:18). Женама које желе тај благослов и у овом животу теже ка њему, обећано је да ће га примити за сву вечност, а вечност је много, много дужа од смртности. У материнству леже вечни утицај и моћ.

Мајке које знају поштују свете обреде и завете

Мајке које знају поштују свете обреде и завете. Присуствовала сам састанцима причешћа у неким од најсиромашнијих места на свету, где су мајке биле обучене са великом пажњом, у својој најбољој одећи, упркос томе што су километрима ходале прашњавим улицама и користиле истрошен јавни превоз. Ћерке доводе у чистим и испегланим хаљинама са савршено очешљаном косом; њихови синови носе беле кошуље и кравате и имају мисионарске фризуре. Ове мајке знају да иду на састанак причешћа где се обнављају завети. Ове мајке су склопиле и поштују храмске завете. Оне знају да ако своју децу не усмеравају ка храму, не усмеравају их према жељеним вечним циљевима. Ове мајке имају утицај и моћ.

Мајке које знају су неговатељице

Мајке које знају су неговатељице. То је њихово посебно задужење и улога у оквиру плана среће.[5] Неговати значи гајити нешто, бринути за то и помагати му да расте. Стога, мајке које знају стварају климу за духовни и физички раст у својим домовима. Још једна реч за неговање јесте брига о домаћинству. Брига о домаћинству обухвата кување, прање одеће и судова и одржавање куће уредном. Дом је место где жене имају највећу моћ и утицај; стога светице последњих дана треба да буду најбоље домаћице на свету. Заједнички рад са децом у домаћинству ствара прилике за подучавање и обликовање особина које деца треба да имитирају. Мајке које негују су пуне знања, али сво образовање које жене добију не користи им ништа ако немају вештину да створе дом у коме влада атмосфера која погодује духовном расту. Раст се најбоље одвија у „дому реда" и своје домове жене треба да уреде по узору на дом Господњи (видети УИЗ 109). Неговање подразумева организацију, стрпљење, љубав и рад. Помагање раста које се одвија кроз неговање заиста је моћна и утицајна улога поверена женама.

Мајке које знају су вође

Мајке које знају су вође. Као равноправне партнерке својим мужевима, оне воде велику и вечну организацију. Ове мајке планирају будућност своје организације. Оне планирају за мисије, храмске бракове и образовање. Оне планирају молитве, проучавање Светих писама и породично кућно вече. Мајке које знају обликују децу у будуће вође и главни су примери тога какве вође треба да буду. Оне не напуштају свој план подлегањем притиску друштва и родитељству на светован начин. Ове мудре мајке које знају, избирљиве су у вези са својим сопственим активностима и ангажовањем како би очувале своју ограничену снагу ради максималног увећања свог утицаја тамо где је то најважније.

Мајке које знају су учитељице

Мајке које знају су увек учитељице. Пошто нису бебиситерке, увек су на дужности. Један добро подучен пријатељ рекао ми је да у цркви није научио ништа што већ није научио код куће. Његови родитељи су породично проучавање Светих писама, породично кућно вече, време оброка и друга окупљања користили за подучавање. Размислите о моћи будуће мисионарске силе кад би мајке своје домове сматрале припремним центром за обуку мисионара. Тада би учења јеванђеља која се подучавају у ЦОМ-у била понављање а не откривење. То је утицај, то је моћ.

Мајке које знају мање раде

Мајке које знају мање раде. Оне мање дозвољавају оно што неће уродити добрим плодом за вечност. Оне дозвољавају мање медија у својим домовима, мање забаве, мање активности које њену децу одвлаче од куће. Мајке које знају спремне су да живе са мање и троше мање световних добара како би више времена проводиле са својом децом – да чешће једу заједно, више раде заједно, више читају заједно, чешће причају, смеју се, певају и показују примером. Ове мајке пажљиво бирају и не труде се да чине и имају све. Њихов циљ је да припреме и одгаје младу генерацију која ће јеванђеље Исуса Христа пренети целом свету. Њихов циљ је да припреме будуће очеве и мајке који ће бити градитељи Господњег царства у следећих 50 година. То је утицај, то је моћ.

Ко ће припремити ову праведну генерацију синова и кћери? Светице последњих дана ће то учинити - жене које познају и воле Господа и сведоче о Њему, жене које су јаке и непоколебљиве и које у време тешкоћа и обесхрабрења не одустају.. Нас води надахнут пророк Божји који је жене Цркве позвао да се „чврсто и непоколебљиво залажу за оно што је исправно и прикладно у оквиру Господњег плана".[6] Замолио нас је да „почнемо у сопственим домовима"[7] да подучавамо децу путевима истине. Светице последњих дана треба да буду најбоље на свету у подржавању, неговању и заштити породица. Попуно сам уверена да ће све наше жене то учинити и бити познате као мајке које „знају" (Алма 56:48). У име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Видети Гордон Б. Хинкли, „Standing Strong and Immovable", *Састанак опште обуке вођства*, 10. јан. 2004. год., стр. 21.

2. Џејмс Е. Фауст, „Challenges Facing the Family", *Састанак опште обуке вођства*, 10. јан. 2004. год., стр. 2.

3. *Породица: Проглас свету, Liahona,* окт. 2004. год., стр. 49.

4. *To the Mothers in Zion*, (памфет, 1987. год.), стр. 3.

5. Видети „The Family: A Proclamation to the World".

6. Гордон Б. Хинкли, *Састанак опште обуке вођства*, 10. јан. 2004. год., стр. 20.

7. Гордон Б. Хинкли, *Састанак опште обуке вођства*, 10. 2004. год., стр. 20.

Мале и једноставне ствари

Старешина Кристофел Голден млађи,
из Седамдесеторице

Открijмо нову божанску моћ свакодневне молитве, ефектан утицај Мормонове књиге, и истинску посвећеност током узимања причешћа.

Сви који свакодневно буду живели по јеванђељу Исуса Христа и издрже до краја добиће вечни живот. То је Господње обећање.[1] У својој суштини, јеванђеље је једноставно, лако за разумевање, и прилагођено способностима најслабијих.[2] Алма, пророк из Мормонове књиге, прикладно је приметио: „Ево, можеш ти сматрати да је то лудост моја, али, . . . кроз мало и једноставно остварује се велико, а . . . помоћу незнатног Господ постиђује мудре и остварује спасење многих душа."[3]

Недавно сам био привилегован да посматрам тај процес у животу једног брата по имену Стен, који је био мање активан отприлике 45 година. Водио је добар живот и подржавао је и своју жену и сина у њиховим активностима као верних чланова у Цркви. Ипак, због личних разлога одабрао је да остане ван црквених активности. Међутим, сваког месеца дочекивао је кућне учитеље.

Током фебруара 2006. године, Стен је примио нове кућне учитеље. Њихова прва посета била је сасвим пријатна, мада Стен није показивао стварно интересовање за јеванђеље нити за било шта што се на неки начин односило на духовне ствари. Њихова следећа посета учинила је мало да би изменила њихова почетна запажања, иако је Стен био мало топлији и исказао више пријатељства. Међутим, током њихове треће посете, запажена видљива промена на Стеновом лицу и у понашању. На њихово крајње изненађење, чак пре него што су могли да представе своју поруку, Стен их је прекинуо бројним промишљеним питањима. Током следећих дискусија такође је потанко испричао своје искуство током последњег месеца, у ком су он и његова жена започели са читањем Мормонове књиге, по једно поглавље дневно.

Старешина Брус Р. Меконки, јасно је описао ову врсту поновног буђења Стеновог искуства. „Ево, човек који добије примерак ове благословене књиге, почиње да је чита и наставља . . . све док се, не прочитавши је целу, његова изгладнела душа не испуни хлебом живота. Он је не може одложити или занемарити њена учења. То је као да воде живота теку неплодним пустињама његове душе, савладавајући неплодан, празан осећај који га је претходно удаљио од његовог Бога."[4]

Кућни учитељи су се подсетили на невероватну моћ Мормонове књиге, и како је утицај Духа Господњег веома стваран када се окренемо њеним светим страницама. Они су, такође, потпуније схватили изјаву пророка Џозефа Смита „ . . . да је Мормонова књига најтачнија од свих књига на земљи . . . и да ће човек доћи ближе Богу ослањајући се на њене поуке, више него било које друге књиге."[5]

Стенова жеђ за учењем и поновно откривање обновљеног јеванђеља ускоро су проширили његово читање на више од једног поглавља дневно, праћено проучавањем из дубине душе и са искреном молитвом.
Оне који су понекад забринути због тога да ли ће Господ чути њихове молитве, Спаситељ подсећа: „Који је међу вама отац у кога ако син заиште хлеба да му да камен? Или ако заиште рибе да му да место рибе змију? . . .

Кад дакле ви, зли будући, умете добре даре давати деци својој, колико ће више отац небески дати Духа светога онима који ишту у њега?"[6]

Наш вољени пророк, председник Гордон Б. Хинкли је, такође, саветовао: „Не можете то урадити сами . . . Потребно је да помогнете Господу, а величанствена ствар је што имате прилику да се молите, са очекивањем да ће се ваше молитве чути и бити услишене . . . Он стоји спреман да помогне."[7]

Током августа 2006. године Стен се усудио да се уз своју увек верну супругу појави на причесном састанку – први пут у 45 година. Ту је, понизног срца, испуњеног молитвом, слушао једноставне причесне молитве младих свештеника. Осећајући се недостојним и наслућујући велику дубину и намере овог најсветијег обреда, неколико недеља одбијао је искрено и с болом узимање хлеба или воде.

Председник Џозеф Филдинг Смит је, у дирљивом сведочанству пре много година, рекао: „Према мом суду, причесни састанак је најсветији, најузвишенији од свих састанака Цркве. Када се осврнем на окупљање Спаситеља и његових апостола те незаборавне ноћи када је представио причест, . . . срце ми је испуњено дивљењем а и осећам се гануто. То окупљање сматрам једним од најсвечанијих и најдивнијих још од почетка времена."[8]

Стен је наставио да проучава, да се моли, долази у цркву и прима прикладне савете и охрабрење од својих кућних учитеља. Затим је дошао дан када је, с радошћу, осетио да је спреман да пружи руку и благује од драгоценог причешћа. Када достојно, промишљено и одано узимамо свето причешће, омогућено на је да будемо учесници у „божанској природи,"[9] због помирења Исуса Христа и моћи Светог Духа.

Пошто се Стен вратио активности у Цркви, примио је позив и, неколико месеци касније, био зарећен у старешину. У јулу 2007. године, Стен и његова жена клекли су једно наспрам другог за олтаром у кући Господњој и влашћу и вечним законом Божјим венчали се за време и сву вечност.[10]

Браћо и сестре, молим се да откријемо нову божанску моћ свакодневне молитве и уверљивог утицаја Мормонове књиге и Светих писама. Недељом, када узимамо причешће, чинимо то у духу истинске посвећености оном који је давалац свих ствари.[11]

Након наших најбољих и веома ограничених напора, и због Господње неизмерне доброте, „велике ће се ствари догодити," преко „малих и једноставних."

На крају, у вези са ови светим стварима, додајем своје лично сведочанство и уверење. У име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Видети 3. Нефи 27:13-18; УИЗ 14:7.

2. Видети Јев. по Матеју 11:28-30; Јаков 4:14; Алма 37:44; УИЗ 133:57-58.

3. Алма 37:6-7.

4. *A New Witness For The Articles Of Faith* (1985. год.), стр. 414.

5. *History of the Church,* 4:461.

6. Јев. по Луци 11:11, 13 – видети превод Џозефа Смита у фусноти 13*a*..

7. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997. год.), стр. 468.

8. Из Conference Report, окт. 1929. год., стр. 60-61.

9. 2. Петрова посланица 1:3-4; такође видети 3. Нефи 18:1-14.

10. Видети Јев. по Матеју 19:3-6; УИЗ 131:1–4.

11. Видети Морони 6.

Чисте руке и безазлено срце

Старешина Дејвид А. Беднар,
из Већа дванаесторице апостола

Наша сврха у вези са духовним животом јесте да превладамо и грех и жељу да грешимо, и мрљу и тиранију греха.

За детињство ме везују драге успомене о мајци како ми чита приче из Мормонове књиге. Знала је како да приче из Светих писама оживи у мојој младалачкој машти, и ја нисам сумњао да моја мајка има сведочанство о истинитости тог светог записа. Посебно се сећам њеног описа Спаситељеве посете америчком континенту после Његовог васкрсења, и Његовог подучавања народа у земљи Изобиље. Кроз једноставну доследност њеног примера и сведочанства, моја мајка је у мени запалила први пламен вере у Спаситеља и Његову Цркву последњих дана. Лично сам сазнао да је Мормонова књига још једно сведочанство о Исусу Христу и да у потпуности садржи Његово вечно јеванђеље (видети УИЗ 27:5).

Данас желим да поделим са вама један од мојих најомиљенијих догађаја у Мормоновој књизи, Спаситељево појављивање у Новом свету и да поразговарам о Његовим упутствима мноштву у вези са посвећујућом моћу Светог Духа. Молим се да Дух води и мене и вас.

Спаситељева служба у новом свету

Током тродневне Спаситељеве службе у новом свету, Он је подучавао своје учење, овластио своје ученике да извршавају свештеничке обреде, исцељивао је болесне, молио се за људе, и с љубављу благосиљао децу. Како се Спаситељево време са људима приближавало крају, Он је прецизно сажео основна начела свог Јеванђеља.

Рекао је: „Ево, ово је заповест: Покајте се сви крајеви земаљски и дођите к мени и крстите се у име моје, да се посветите примањем Светог Духа, како бисте неукаљани стали пред мене у последњи дан" (3. Нефи 27:20).

Основна начела која је Учитељ подвукао у овом стиху важна су да их разумемо и применимо у свом животу. Прво је било покајање, „препуштање срца и воље Господу, и напуштање греха" (Библијски речник, „Покајање", стр. 760). Када на прикладан начин тражимо и примимо духовни дар вере у Откупитеља, тада се окрећемо заслугама, милости и благодати Светог Месије и ослањамо се на њих (видети 2. Нефи 2:8). Покајање је сладак плод који долази од вере у Спаситеља и обухвата окретање према Господу и удаљавање од греха.

Затим је васкрсли Господ објаснио важност тога да Му дођемо. Мноштво које се окупило код храма буквално је било позвано да прилази Спаситељу „један по један" (3. Нефи 11:15) да додирну ожиљке клинова на Учитељевим шакама и стопалима и да својим рукама дотакну Његову слабину. Свака појединa особа која је имала то искуство „са сигурношћу знадоше и посведочише да је то Он" (стих 15), управо Исус Христ који је дошао.

Спаситељ је такође подучавао народ да Му дођу преко светих завета, и подсетио их је да су „деца завета" (3. Нефи 20:26). Нагласио је вечну важност крсних обреда (видети

3. Нефи 11:19-39) и примања Светог Духа (видети 3. Нефи 11:35-36; 12:6; 18:36-38). На сличан начин ви и ја опоменути смо да се окренемо Христу и учимо од Њега и да Му дођемо преко завета и обреда Његовог обновљеног јеванђеља. Ако будемо тако чинили, коначно ћемо Га упознати (видети Јев. по Јовану17:3), „у време од њега одређено и на начин његов, и у складу с вољом његовом" (УИЗ 88:68), као и људи у земљи Изобиље.

Покајање и долазак Христу преко завета и обреда спасења представљају предуслове и припрему за посвећење примањем Светог Духа и да неукаљани стојимо пред Богом у последњи дан. Сада желим да нашу пажњу усредсредим на то да посвећујући утицај Светог Духа можемо осећати у нашем животу.

Наше духовно путовање

Капија крштења води до тесног и узаног пута и до одредишта где се напушта природни човек и постаје светац кроз помирење Христа Господа (видети Мосија 3:19). Сврха нашег смртничког путовања није само да видимо призоре на земљи или да свој део времена потрошимо на себичне тежње; уместо тога треба да „новим животом живимо" (Римљанима 6:4), да бисмо препуштањем наших срца Богу били посвећени (видети Хеламан 3:35), и да бисмо стекли „ум Христов" (1. Коринћанима 2:16).

Заповеђено нам је и поучени смо да живимо тако да се наша пала природа мења путем посвећујуће моћи Светог Духа. Председник Марион Џ. Ромни подучавао је да крштење огњем Светог Духа „преобраћа [нас] од телесног према духовном. Оно чисти, исцељује, и прочишћава душу. Вера у Господа Исуса Христа, покајање и крштење водом, све су уводи и предуслови за крштење огњем, али оно је завршница. Да бисмо примили крштење огњем потребно је да нам одећа буде опрана помирбеном крвљу Исуса Христа" (*Learning for the Eternities,* комп. George J. Romney [1977. год.], стр. 133; такође видети 3. Нефи 27:19-20)

Стога, пошто смо поново рођени и тежимо да увек имамо Његовог Духа са собом, Свети Дух посвећује и пречишћава наше душе као огњем (видети 2. Нефи 31:13-14, 17). На крају треба неукаљани да станемо пред Бога.

Јеванђеље Исуса Христа обухвата много више од избегавања, превладавања и очишћења од греха и лоших утицаја у нашем животу; оно такође суштински захтева чињење добра, постајање добрима и бољима. Покајање од наших греха и тражење опроштаја духовно су неопходни, и то увек морамо чинити. Али опроштај греха није једини или чак крајњи циљ јеванђеља. Срца промењена Светим Духом као што је да „више немамо склоност да зло чинимо, већ да непрестано добро чинимо" (Мосија 5:2), као народ цара Венијамина, одговорност је коју смо прихватили заветом. Та моћна промена није просто резултат напорног рада или развијање веће личне дисциплине. Пре је последица фундаменталне промене у нашим жељама, нашим мотивима и нашој природи омогућена кроз помирење Христа Господа. Наш духовни циљ је да превладамо и грех и жељу да грешимо, и љагу и тиранију греха.

Током векова пророци су наглашавали двоструке захтеве: (1) избегавање и превладавање лошег и (2) чињење добра и постајање бољим. Размотрите проницљива питања која је поставио псалмиста:

„Ко ће изаћи на гору Господњу? И ко ће остати на свету месту његову?

У кога су чисте руке и срце безазлено, ко не изриче имена његова узалуд и не куне се лажно" (Псалми 24:3-4).

Браћо и сестре, могуће је да имамо чисте руке али не и безазлено срце Обратите пажњу, молим вас, на то да су чисте руке и безазлено срце захтеви за уздизање на гору Господњу да боравимо на Његовом светом месту.

Препоручио бих вам да се руке чисте процесом напуштања природног човека и превладавањем греха и злих утицаја у нашем животу преко Спаситељевог помирења. Срце се прочишћава док примамо Његову оснажујућу моћ да чинимо добро и постајемо бољи. Све наше достојне жеље и добра дела, колико код да су важни, никад не могу произвести чисте руке и безазлено срце. Оно што нам може обезбедити и *прочишћавајућу* и *откупљујућу моћ* које нам помажу да превладамо грех и *оснажујућу моћ* која нам помаже да постанемо бољи него што бисмо икад могли бити ослањајући се само на сопствену снагу, јесте помирење Исуса Христа. Бесконачно помирење намењено је и грешнику и свецу у сваком од нас.

У Мормоновој књизи проналазима, у виду заповести, учења цара Венијамина у вези са мисијом и помирењем Исуса Христа. Једноставно учење које је он подучавао учинило је да заједница падне на земљу јер их је обузео страх од Господа. „И беху видели себе у свом сопственом телесном стању, и то мањим од праха земаљског. И сви гласно завапише једним гласом, говорећи: О смилуј се, и примени помирбену крв Христову како бисмо примили опроштај греха својих и да срца наша могу бити очишћена, јер верујемо у Исуса Христа, Сина Божјег, који створи небо и земљу и све друго, који ће сићи међу децу човечју" (Мосија 4:2; курзив додат).

У овом стиху поново налазимо двоструки благослов и праштања греха, које препоручује чисте руке, и трансформацију наше природе, коју означава безазлено срце.

Кад је цар Венијамин завршио са својим подучавањем, поновио је важност та два основна аспекта духовног развоја.

„А сад, ради оног што вам говорах – то јест, *ради добијања опроста греха ваших из дана у дан*, да *можете ходати недужни пред Богом* – ја бих да уделите од иметка свога сиромашнима" (Мосија 4:26; курзив додат).

Наша искрена жеља треба да буде и чисте руке и безазлено срце - и опроштај греха из дана у дан *и* да будемо недужни пред Богом. Само чисте руке неће бити довољне када станемо пред Њега који је чист, и који је као „безазлено и чисто јагње" (1. Петрова 1:19), драговољно пролио своју драгоцену крв за нас.

Редак по редак

Неки који буду чули или прочитали ову поруку, могу помислити да духовни напредак који описујем није достижан у њиховом животу. Можемо веровати да се ове истине односе на друге али не на нас.

Ми нећемо достићи савршенство у овом животу, али можемо и треба да хитамо напред са вером у Христа тесним и узаним путем, и свој напредак према нашем вечном одредишту учинимо постојаним. Господњи модел за духовни развој је „редак по редак, пропис за прописом, мало овде мало онде” (2. Нефи 28:30). Мала, постојана, растућа духовна побољшања, кораци су које Господ жели да предузмемо. Припрема да недужни ходамо пред Богом један је од основних циљева смртности и тежњи у животу; она не даје резултате спорадичним изливима интезивне духовне активности.

Ја сведочим да ће нас Спаситељ ојачати и помоћи нам да стално напредујемо. Пример у Мормоновој књизи оних „много, веома много” (Алма 13:12) у древној Цркви који су били чисти и без мрље пред Богом, представљају за мене извор охрабрења и утехе. Сматрам да су ти чланови древне Цркве били обични мушкарци и жене баш као ви и ја. Ти појединци гледали су на грех са гнушањем и „очистише се и уђоше у покој Господа Бога свога” (стих 12). И та начела и овај процес духовног напретка односе се на сваког од нас подједнако и увек.

Моронијев последњи позив

Захтев да напустимо природног човека и постанемо свеци, да избегнемо и савладамо лоше и да чинимо добро и постанемо добри, да имамо чисте руке и безазлено срце, тема је која се понавља кроз Мормонову књигу. Уствари, Моронијев последњи позив на крају књиге представља сажетак те теме.

„Да, дођите Христу, и будите усавршени у Њему, и одрекните се сваке безбожности. А одрекнете ли се сваке безбожности, и Бога љубите свом својом силом, умом и снагом, тада вам је довољна благодат Његова, како бисте благодаћу Његовом били савршени у Христу . . .
И опет, ако сте благодаћу Божјом савршени у Христу и не поричете моћ Његову, тада сте благодаћу Божјом посвећени у Христу, проливањем крви Христове која је у завету Очевом за *опрост греха ваших*, како бисте *постали свети, без мрље*” (Морони 10:32-33; курзив додат).

Хајде да се ви и ја покајемо са искреношћу срца и заиста приђемо Христу. Молим се да кроз Спаситељево помирење имамо и чисте руке и безазлено срце, да можемо постати свети, без мрље. Сведочим да је Исус Христ Син вечног Оца и наш Спаситељ.
Он, који је без мрље, откупљује нас од греха и јача нас да чинимо добро и да постанемо бољи.Сведочим тако у свето име Исуса Христа, амен.

Камен одваљен од планине
Председник Гордон Б. Хинкли

Господ испуњава своје обећање да ће Његово јеванђеље бити као камен без руку одваљен од планине.

Данас, моја браћо и сестре, живимо са једним интересантним феноменом. Солиста често пева исту песму. Оркестар понавља исту музику. Али од говорника се очекује да увек говори о нечем новом сваки пут кад говори. Ја ћу јутрос прекршити тај обичај и у извесној мери поновити оно што сам говорио другом приликом.

Црква је постала једна велика породица расејана широм земље. Сада има преко 13 милиона чланова у 176 земаља и области. Догађају се чудесне и дивне ствари. Господ испуњава своје обећање да ће Његово јеванђеље бити као камен одваљен од планине, без руку, који ће се котрљати и испунити целу земљу, као што је Данило видео у визији (видети Књ. пророка Данила 2:31-45; УИЗ 65:2). Велико чудо одвија се право пред нашим очима.

Вратићу вас 184 година уназад у 1823. годину. Био је септембар, ноћ између 21 и 22 септембра, да будем прецизан.

Дечак Џозеф Смит молио се те ноћи пре одласка на спавање. Молио је Господа за опроштај због своје неозбиљности. Тада се догодила чудесна ствар. Он каже:

„Док тако зазивах Бога, опазих како се у мојој соби појављује светло које јачаше и јачаше док соба не поста светлија него о подневу, кад се одједном крај моје постеље појави особа . . .

Он ме зовну именом и рече ми да је гласник послан из присуства Божјег . . . те да се зове Морони; да ми је извести дело од Бог намењено; и да ће моје име сматрати и добрим и злим у свим народима, племенима и језицима” (Џозеф Смит -Историја 1:30, 33).

Дечак мора да је био запањен оним што је чуо. У очима оних који су га познавали, он је једноставно био сиромашан, необразован дечак са фарме. Није био имућан. Његови суседи били су у истом положају. Његови родитељи били су фармери који су се борили за опстанак. Област у којој су живели била је сеоска и углавном непозната. Они су били једноставни, обични људи који су се трудили да преживе напорно радећи.

А ипак, анђео Божји рекао је да ће Џозефово „име сматрати и добрим и злим у свим народима, племенима и језицима”. Како је то могуће? Тај опис односи се на цео свет.

Сада, гледајући 177 година уназад на организовање Цркве, дивимо се ономе што се већ догодило. Када је Црква организована 1830. године, било је само 6 чланова, чашица верника, сви из једног сасвим непознатог села. Данас, постали смо четврта од пет највећих цркава у Северној Америци, са заједницама у сваком већем граду. Окрузи Сиона данас цветају у свакој држави у Сједињеним Државама, у свакој провинцији у Канади, у свакој држави Мексика, у свакој нацији Средње Америке и широм Јужне Америке.

У заједницама широм британских острва и Европе, током година, хиљаде људи се прикључило Цркви. Ово дело досеже балтичке народе и доле преко Бугарске и Албаније, и друге области тог дела света. Досеже простране области Русије. Досеже до Монголије преко земаља Азије до пацифичких острва, Аустралије, Новог Зеланда, и унутар Индије и Индонезије. Цвета у многим афричким земљама.

Наше генералне конференције преносе се сателитом и другим средствима на 92 различита језика.

А то је само почетак. Овај рад ће наставити да расте и напредује и креће земљом. Тако мора бити како би се испунило обећање које је Морони дао Џозефу.

Овај рад је јединствен и диван. Фундаментално је различит од сваког другог тела религиозне доктрине коју познајем.

Када је Исус живео на земљи, рекао је: „Ово је живот вечни да познају тебе јединога истинитога Бога, и кога си послао Исуса Христа" (Јев. по Јовану 17:3).

Џозеф је, када је имао 14 година, имао искуство са том славном визијом која је била различита од свих других забележених искустава иједног човека. У ниједном другом времену немамо икакав запис да су се Бог, наш Вечни Отац и Његов Љубљени Син, уздигнут Господ, појавили заједно на земљи.

У време када Јован крстио Исуса у реци Јордану, чуо се Божји глас, али Он није био виђен. На Гори Преображења поново се чуо Божји глас али нема записа о Његовом појављивању. Стефан је видео Господа здесна Оцу, али Они му се нису обратили или га подучили.

После свог васкрсења, Исус се појавио пред Нефијцима на западној полулопти. Глас Свемогућег чуо се три пута, представљајући уздигнутог Христа, али Отац се није појавио.

Колико је заиста изузетна била та визија 1820. године када се Џозеф молио у шумарку а пред њим су се појавили и Отац и Син. Један од њих му се обратио, позвавши га по имену, и показујући на другог, рекао: „Ово је Син мој љубљени." Слушај Га!" (Џозеф Смит – Историја 1:17).

Ништа попут тога се никада раније није догодило. Поставља се питње зашто је толико важно то што су се и Отац и Син појавили. Мислим да се то десило због тога што су Они започели раздобље пунине времена, последње и коначно раздобље јеванђеља, када би у једно били сакупљени елементи свих претходних раздобља. То је требало да буде последње поглавље у дугој хроници Божјег поступања са мушкарцима и женама на земљи.

После Спаситељеве смрти, Црква коју је Он успоставио постепено се кретала према отпадништву. Испуниле су се речи Исаије који је рекао: „Јер се земља оскврни под становницима својим, јер преступише законе, изменише уредбе, раскидоше завет вечни" (Исаија 24:5).

Схватајући важност познавања праве Божје природе, људи су се трудили да открију начин да Га дефинишу. Учени свештеници су се међусобно препирали. Када је Константин у четвртом веку постао хришћанин, сазвао је велики скуп тих учених људи с надом да могу донети закључак у вези са разумевањем праве природе Божанства. Све што су постигли био је компромис у погледу на различите тачке. Резултат је био Никејски декрет од 325. године нове ере. Овај и наредни декрети од тада за већину хришћана постали су декларација доктрине у вези са природом Божанства.
Све сам их прочитао безброј пута. Не могу да их разумем. Мислим да ни други не могу да их разумеју. Сигуран сам да је и Господ знао да их многи неће раумети. И тако, 1820. године, у тој неупоредивој визији, Отац и Син указали су се дечаку Џозефу. Обратили су му се речима које су се могле чути, и он је говорио Њима. Могли су да виде. Могли су да говоре. Могли су да чују. Били су личности. Били су материјални. Нису били измишљена бића. Били су бића са телима од меса. И од тог искуства дошло је наше јединствено и истинско разумевање природе Божанства.

Није ни чудо што је Џозеф 1842. године, када је написао чланке вере под бројем један изјавио: „Верујемо у Бога, вечног Оца, и у Његовог Сина, Исуса Христа, и у Светог Духа” (Чланци вере 1:1).

Као што сви ви добро знате, кроз године следи стварни „облак сведока”, као што је Павле пророчки описао (видети Јеврејима 12:1).

Прво је дошао Морони са плочама са којих је преведена Мормонова књига. Како је то било јединствено и изузетно. Џозефова прича о златним плочама је била фантастична. Било је тешко поверовати а лако оспорити. Да ли је он то могао написати својом сопственом способношћу? Она је овде, да је свако види, дотакне, прочита. Сваки покушај да се објасни њено порекло, другачије од оног које је је он дао, пада у воду. Он је био веома необразован, а ипак, за врло кратко време, изнео је превод који у штампаној форми има више од 500 страница.
Павле проглашава да „у устима два или три сведока остаће свака реч” (2. Коринћанима 13:1).

Библија је опстајала вековима. То је дивна и драгоцена књига. Сада постоји други сведок који објављује Христово божанство. Мормонова књига је једина књига икад објављена, за коју знам да у себи носи обећање да ће ономе ко је буде читао са молитвом и питао у молитви у вези са тим, моћу Светог Духа бити откривено сазнање да је истинита (видети Морони 10:4).

Од свог првог издања у сеоској штампарији у Палмири, у држави Њујорк, штампано је више од 133 милиона примерака. Преведена је на 105 језика. Недавно је била проглашена једном од 20 најутицајнијих књига икад објављених у Северној Америци.

Недавно је прво издање продато за $105,000. Али ово најефтиније џепно издање је вредно за читаоца који воли њене речи и поруку.

Током свих ових година критичари су се трудили да је објасне. Говорили су против ње. Подвргавали су је руглу. Али она је све то надживела, и њен утицај данас је већи него икад у њеној историји.

Ова серија догађаја иде уз обнову свештенства, дарованог преко васкрслих бића која су га поседовала када је Спаситељ ходао земљом. Догодило се то 1829. године, када је Џозеф имао само 23 године.

После примања свештенства, Црква је организована 6. априла 1830. године, када је Џозеф био младић са непуних 25 година. Понављам, та организација је јединствена и разликује се од оних у традиционалном хришћанству. У потпуности функционише путем свештеничке службе. Карактерише је добровољна служба. Како је расла и ширила се изван граница, хиљаде и хиљаде верних и способних мушкараца усмеравало је њене напоре.

Данас стојим у чуду због тих чудесних ствари које је Бог открио свом постављеном пророку, док је био још млад и сасвим непознат. Сам језик тих откривења је изван способности разумевања чак човека огромне учености.

Учени људи који нису наше вере, који неће да прихвате нашу јединствену доктрину, збуњени су великим напретком овог дела, које додирује срца људи широм земље. Све то дугујемо пророку Џозефу, видеоцу и откровитељу, апостолу Господа Исуса Христа, који је био предодређен да се појави у овој генерацији као средство у рукама Свемогућег обнављајући на земљи оно чему је Спаситељ подучавао када је ходао друмовима Палестине.

Ја вам данас потврђујем своје сведочанство о позиву Џозефа Смита, о његовим делима, о печаћењу његовог сведочанства сопственом крвљу као мученика за вечну истину. Свако од вас може сведочити о истој ствари. Ви и ја се суочавамо са одлучним питањем прихватања истине о првој визији и ономе што је следило после ње. Пуноважност ове Цркве базира се на стварности Прве визије. Ако је то истина, а ја сведочим да јесте, онда је дело у које смо укључени најважније дело на земљи.

Остављам са вама своје сведочанство о истинитости ових ствари, и призивам благослове неба на вас. Нека се уставе небеске отворе и благослови излију на вас као што је Господ обећао. Никада не заборавите да је то било Његово обећање, и да Он има моћ и способност да види његово испуњење. Тако се молим и остављам вам свој благослов и љубав, у свето име нашег Откупитеља, управо Господа Исуса Христа, амен.

Недељни поподневни састанак

Лична објава: Учења и примери пророка

Старешина Роберт Д. Хејлс,
из Већа дванаесторице апостола

Лично откривење је начин да лично сазнамо најважније истине о нашем постојању.

Док започињемо завршни састанак ове историјске конференције, придружујем вам се у изражавању захвалности за привилегију да подржимо председника Хенрија Б. Ајринга за саветника у Првом председништву, старешину Квентина Л. Кука у Веће дванаесторице апостола, и старешину Валтера Ф. Гонзалеса у седам председника Седамдесеторице. Нудим им своју љубав и подршку и сведочим да су позвани од Бога преко живог пророка, председника Гордона Б. Хинклија, „у складу с духом објаве и пророштва."[1]
Догађаји из ова претходна два дана, уче нас о потреби за објавом у раду за Господа и за личном објавом у нашим животима. Лична објава је начин на који непосредно сазнајемо најважније истине о нашем постојању: живој стварности Бога, нашег Вечног Оца и Његовог Сина, Исуса Христа; истинитости обновљеног јеванђеља; и Божјој сврси и Његовим смерницама за нас.

Доста онога што знам о личној објави, научио сам из примера древних и савремених пророка. Овог поподнева желео бих да поделим неколико таквих примера и молим се да сваког од нас надахну да тражимо благослове личне објаве у својим животима.

Као млади представник региона, био сам задужен да помажем старешини Мариону Џ. Ромнију у реорганизовању округа. Током дуге, тихе вожње до конференције, наш разговор је скренуо на духовни аспект нашег задатка. Старешина Ромни ме је учио о томе како нас Господ благосиља објавом. „Роберте", рекао је: „Научио сам да када смо на Господњем задатку, имамо Његове благослове да обавимо све што се тражи од нас." Старешина Ромни је даље објаснио да ћемо стићи у удаљени град, клекнути у молитви, интервјуисати носиоце свештенства, поново клекнути у молитви, а Свети Дух ће нам објавити коју је особу Господ одабрао да буде нови председник округа. Обећао ми је да ће то бити једно од великих духовних искустава у мом животу, и било је тако.

Сваког од нас наш Небески Отац је послао на земљу да би заслужио вечни живот: „А ово је живот вечни да познају тебе јединога истинога Бога, и кога си послао Исуса Христа."[2] Како можемо лично да упознамо Оца и Сина? Кроз личну објаву. Лична објава је начин на који нам Небески Отац помаже да упознамо Њега и Његовог Сина, учимо јеванђеље и живимо по њему, издржимо до краја у праведности и заслужимо вечни живот – да се вратим у Њихово присуство.

Можете се запитати: „Како тражимо личну објаву?" Павле је саветовао свеце да се ослањају на Духа, уместо на мудрост света.[3] Да бисмо примили Духа, почињемо молитвом. Председник Лоренцо Сноу је проучавао јеванђеље неколико година, пре него што се придружио Цркви. Али није примио сведочанство све до две или три недеље после крштења, када се повукао да се насамо помоли. „Дух Божји се спустио на мене", рекао је. „О, какву радост и срећу сам осетио, (јер) тада сам примио савршену спознају да Бог живи, да Исус Христ јесте Син Божји и о обнови светог свештенства и пунини јеванђеља."[4]

Научио сам да нам молитва обезбеђује чврст темељ за личну објаву. Али потребно је више. Док сам још био представник региона имао сам прилику да учим од једног другог апостола, старешине Бојд К. Пекера. Били смо задужени да реорганизујемо један округ и започели смо заједничком молитвом на коленима. Након што смо интервјуисали свештеничке вође и помолили се, старешина Пекер је предложио да се заједно прошетамо око зграде. Док смо шетали показао нам је животни принцип потраге за личном објавом - принцип којем је Господ подучио Оливера Каудерија: „Но, гле, . . . мораш ти проучити то у памети својој."[5] Размишљали смо о свом задатку, међусобно се саветовали и ослушкивали глас Духа. Када смо се вратили, помолили смо се и наставили да учимо, и тада смо били спремни да примимо објаву.

Објава долази у Господње време, што често значи да морамо да наставимо да растемо у вери, чак и ако нисмо примили све одговоре које смо прижељкивали. Као врховна власт, био сам задужен да помогнем у реорганизацији председништва округа, под управом старешине Езре Тафт Бенсона. Након молитве, интервјуа, учења и поновне молитве, старешина Бенсон ме је упитао да ли знам ко ће бити нови председник. Рекао сам да још увек нисам примио то надахнуће. Дуго ме је посматрао и одговорио да га ни он није примио. Ипак, били смо надахнути да замолимо тројицу достојних носилаца свештенства да говоре на недељном поподневном састанку конференције. Пар тренутака касније, када је трећи говорник започео говор, Дух ме је навео да он треба да буде нови председник округа. Погледао сам председника Бенсона и видео сузе како му теку низ лице. Обојица смо примили објаву, али само зато што смо наставили да тражимо вољу нашег Небеског Оца, док смо напредовали у вери.

На почетку моје црквене службе, старешина Харолд Б. Ли је одржао ову лекцију, када смо дошли да организујемо нови округ у подручју где смо живели. Старешина Ли ме је упитао, као скоро подржаног бискупа, да ли бих му се придружио на конференцији за штампу. Тамо је један дрчни млади новинар изазвао старешину Лија. Рекао му је: „Ви себе називате пророком. Када сте последњи пут имали објаву и на шта се она односила?" Старешина Ли је застао, погледао право у њега и раздрагано одговорио: „Било је то јуче поподне, око три сата. Молили смо се о томе ко би требало да буде позван за новог председника округа и објављено нам је ко би то требало да буде." Осећања новинара су се променила. Никада нећу заборавити Духа који је ушао у ту собу док је Старешина Ли поделио своје моћно сведочанство о објави коју могу примити они који са вером траже вољу Господњу.

Као верна деца, омладина, родитељи, учитељи и вође, можемо примити личну објаву много чешће него што смо тога свесни. Што више личних објава примимо и прихватимо, више ће расти наша сведочанства. Као бискуп, моје сведочанство је расло сваки пут када сам примио објаву да продужим позиве члановима округа. То сведочанство је било ојачано сваки пут када сам био сведок тога како су Врховне власти и службеници, чланови Већа седамдесеторице у областима и председници округа били позивани или добијали нове задатке. Важније је то што сам ојачан личним откривењем које примам у својој улози Божјега сина, мужа и оца. Толико сам захвалан за вођство и усмерења Духа у нашем дому, док тражимо смернице у породичним питањима.

За све нас, наше личне објаве су одраз модела објава које су примили пророци, како је наведено у Светим писмима. Адам и Ева су призвали име Господње и примили су личну објаву, укључујући сазнање о Спаситељу.[6] Енох, Аврам и Мојсије су бринули о

добробити свога народа и примили су дивне објаве забележене у Драгоценом бисеру.[7] Лична објава дошла је Илији кроз тихи и танак глас.[8] Данилу је објава дошла у сну.[9] Петрова лична објава му је дала сведочанство да Исус јесте Христ.[10] Лехи и Нефи су примили објаве о Спаситељу и о плану спасења и практично, сви пророци из Библије и Мормонове књиге примили су објаве да трпе, подучавају, јачају и теше себе и свој народ.[1] После много молитви у храму, Председник Спенсер В. Кимбал је примио објаву о свештенству.[12] Након молитве о пружању храмских обреда већем броју чланова Цркве, председник Хинкли је примио објаву о изградњи мањих храмова.[13]

Пророци примају личне објаве да им помогну у њиховим животима и у управљању земаљским пословима Цркве. Наша одговорност је да тражимо личне објаве за нас саме и за одговорности које нам је Господ дао.

Ових протеклих недеља председник Хинкли је тражио објаву о позивима који ће бити објављени на овој конференцији. Пре око месец дана, на нашем састанку Првог председништва и Већа дванаесторице, четвртком у храму, слушао сам председника Хинклија како даје једноставну, искрену молитву за духовно вођство. Одговор на његову дирљиву молитву представљен је свима нама.

Да ли видимо модел објава у животима пророка? Да ли су нити тог модела проткане и кроз наше животе?

Знамо да се тај модел заснива на Помирењу.[14] Благослове Помирења примамо када се покајемо за своје грехе и држимо заповести. Када смо се крстили заветовали смо се да ћемо то чинити, и тај завет обнављамо сваке недеље када узимамо причешће. Док напредујемо у праведности, оспособљавамо се да кажемо са Самуилом: „Говори (Господе), чује слуга твој."[15] И Господ је одговорио: „А благо вашијем очима што виде, и ушима вашијем што чују."[16]

Као и пророци, и ми се припремамо за примање личне објаве, проучавајући Света писма, постећи, молећи се и изграђујући веру. Вера је кључ. Сетите се Џозефове припреме за прву визију: „Ако ли коме од вас недостаје премудрости, нека иште у Бога, али нека иште с вером, не сумњајући ништа."[17] Непољуљаном вером учимо за нас саме да „вером се, наиме, чине чудеса."[18]

Углавном, та чуда неће бити у виду физичких испољавања Божје моћи - раздвајања Црвеног мора, подизања из мртвих, рушења затворских зидина или појављивања Божјих гласника. Према плану, многа чуда су *духовно* испољавање Божје моћи - нежна милост благонаклоно дата кроз утиске, идеје, осећај сигурности, решења проблема, снагу да се суочимо са изазовима и утеху да поднесемо разочарења и тугу.

Ова чуда нам долазе када одолевамо ономе што Света писма зову искушавањем наше вере.[19] Понекад је такво искушење време потребно да бисмо примили одговор. Када је председник Дејвид О. Мекеј био младић, који је чувао стоку, тражио је сведочанство, али му оно није објављено све до много година касније када је служио мисију у Шкотској. Рекао је: „Била је то манифестација за коју сам се као сумњичави младић молио у тајности на брду и на ливади. То је за мене било уверење да се на искрену молитву добије одговор 'некад, негде.' "[20]

Одговор може бити „Не сада - буди стрпљив и чекај."

Сведочим да ће, било на брду или на ливади, у шумарку или у соби, сада или негде у вечности, Спаситељеве речи упућене свима нама бити испуњене: „Иштите, и даће вам се; тражите, и наћи ћете; куцајте, и отвориће вам се."[21] Мада нам је заповеђено да ***не*** тражимо знаке, заповеђено нам је ***да*** „тражимо . . ревно најбоље дарове."[22] Ови дарови укључују Светог Духа и личну објаву. Та објава ће доћи „редак по редак, уредба за уредбом," како је Спаситељ рекао, и „јер оному који прима даћу (Господ) још."[23]

Када после ове конференције кренемо даље, позивам свакога од нас да тражи више и прима више Духа од Бога. Спаситељ се молио да Његови ученици у Новом свету приме тог Духа. Онда се, као пример свима нама, отишао је од својих ученика и у молитви се захвалио Небеском Оцу што га је послао на њих.[24] Хајде да следимо Његов пример и молимо се за Духа Божјег, изражавајући захвалност за његове благослове у нашим животима.

Дајем своје посебно сведочанство да Исус Христ живи и води Своју Цркву кроз живог пророка, Председника Гордона Б. Хинклија. Ја знам - *знам* - да Председник Хинкли води Цркву путем објаве. По речима Алме: ,,Гле, кажем вам, Свети Дух Божји ме с тим (стварима) упозна. Гле, постих ја и молих многе дане . . . А сад знам сам од себе да је то истинито. Јер Господ Бог ми очитова то . . . а то је дух објаве који је у мени."[25]

Да свако од нас може да прими Духа, има благослове личне објаве и да лично зна да су ове ствари истините, моја је молитва из срца, у име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Алма 8: 24.

2. Јев. по Јовану 17:3.

3. Видети 1. Посл. Коринћанима 2:11-16.

4. Цитирано из Елиза Р. Сноу Смит, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, (1884. год.), стр. 8.

5. УИЗ 9:8.

6. Видети Мојсије 5:4-11.

7. Видети 1. Књ. Мојсијева 18:23-33; 2. Књ. Мојсијева 3:1-3; 32:31-33; Мојсије 1:1-2, 24; 6:26-37; 7:2-4; Аврам 1:1-2, 15-19.

8. Видети 1. Књ. о царевима 19:11-12.

9. Видети Књ. пророка Данила 2:16-20.

10. Видети Јев. по Матеју 16:15-17.

11. Видети 1. Нефи 2:16; 11:1-2; за додатне примере видети Мосија 3:1-4; Алма 43:23; Хеламан 7-8; 10:2-4; 3. Нефи 1:10-13; Мормон 8:34-35; Етер 3:1-6, 13-14,25

12. Видети „Letter of the First Presidency Regarding Revelation on the Priesthood", *Tambuli,* јул 1978. год., стр. 31; „Revelation on Priesthood Accepted, Church Officers Sustained", *Ensign,* нов. 1978. год., стр. 16.

13. Видети „Some Thoughts on Temples, Retention of Converts, and Missionary Service", *Ensign*, новембар 1997., стр. 49.

14. Видети Дела апост. 9; Мосија 27; Алма 36.

15. 1. Књ Самуилова 3:10.

16. Јев. по Матеју 13:16.

17. Јаковљева саборна посланица 1:5-6.

18. Морони 7:37.

19. Етер 12:6.

20. Цитирано из Francis M. Gibbons - David O. *McKay: Apostle to the World, Prophet of God,* 1986., стр. 50.

21. Јев. по Матеју 7:7; Јев. по Луци 11:9; видети и 3. Нефи 14:7.

22. УИЗ 46:8.

23. 2 Нефи 28:30.

24. Видети 3 Нефи 19:19-23.

25. Алма 5:46.

Истина, темељ исправних одлука

Старешина Ричард Г. Скот,
из Већа дванаесторице апостола

Знање о истини од мале је вредности уколико је не примењујемо у доношењу исправних одлука.

Пошто је истина једини значајан темељ на ком можемо доносити мудре одлуке, како се онда може установити шта је заиста истинито? Све више људи сматра да доношење мудрих одлука постаје све теже и теже, због велике повезаности света у ком живимо. Наша свест константно је бомбардована бескрајном количином савета и реклама. То се чини преко збуњујућег низа медија, интернета и других средстава. На дату тему можемо примити мноштво снажно исказаних, пажљиво уобличених порука са решењима. Али често два од тих решења могу бити у потпуној супротности. Није ни чудо што су многи збуњени и нису сигурни како да доносе исправне одлуке.

Ствари се даље компликују тако што други покушавају да нас убеде да наше одлуке морају бити друштвено прихватљиве и политички исправне. Нека размишљања о том приступу откриће колико је то погрешно. Пошто се друштвене и политичке структуре у широкој мери разликују широм света, и могу се драматично изменити током времена, лудост коришћења ове методе при доношењу избора је очигледна.

Постоје два начина да се открије истина – оба корисна, уколико следимо законе који је потврђују. Први је научна метода. Може захтевати анализе података да би се теорија потврдила или други начин, успостављање ваљаног начела кроз експеримент. Научна метода је драгоцени начин тражења истине. Међутим, има два ограничења. Прво, никада не можемо бити сигурни да смо открили потпуну истину, иако јој се често приближавамо. Друго, понекад, без обзира колико озбиљно примењујемо ту методу, можемо добити погрешан одговор.

Најбољи начин за проналажење истине јесте да једноставно одемо до Извора сваке истине и питамо, или одговоримо на надахнуће.[1] За успех су неопходна два чиниоца: први, непоколебљива вера у Извор сваке истине. Други, спремност да држимо Божје заповести како бисмо имали сталну духовну комуникацију са Њим. Старешина Роберт Д. Хеилс нам је управо говорио о том личном откривењу и како га стећи.

Научни приступ[2]

Ша смо из научног приступа у откривању истине научили? Илустроваћу примером. Без обзира колико се трудио, нисам ни у најмањој мери у стању да разумем степен, дубину и чаробну величину онога што је наш свети Небески Отац, Елохим, дозволио да буде откривено том научном методом. Када бисмо били у стању да одемо у свемир нашу земљу бисмо најпре видели онако како су је видели астронаути. Удаљавањем бисмо имали чаробан поглед на Сунце и планете које круже око њега. Оне би се појављивале као мали прстен објеката унутар огромне панораме блиставих звезда. Када бисмо наставили то спољашње путовање, имали бисмо небески поглед на спиралу нашег Млечног пута са преко 100 милијарди звезда које ротирају унутар кружне путање, чије орбите су контролисане гравитацијом око концентрисане централне зоне. Изван тога могли бисмо да видимо групу галаксија под називом Девичанско сазвежђе, од кога је, неки сматрају, Млечни пут удаљен око 50 милиона светлосних година. Осим тога,

срећемо се са галаксијама за које се процењује да су удаљене 10 милијарди светлосних година, које је Хаблов свемирски телескоп фотографисао. Та огромна удаљеност исказује се констатацијом да светлост путује 1.1 милијарду километара на час. Чак и из те невероватне перспективе не би било ни најмањег доказа да смо се приближили крају дела која је створио Бог Отац.

Поред тако надахнутог страхопоштовања као што је невероватан поглед који небо пружа, постоји још један разлог подједнако кадар да поткрепи немерљиве могућности нашег Оца на Небу. Окренемо ли се у супротном смеру да бисмо истражили састав материје могли бисмо у крупном плану видети двоструку спиралу молекула ДНА. То је невероватна дуплирана молекуларна структура која контролише структуру нашег физичког тела. Даље истраживање довело би нас до нивоа атома, састављеног од протона, неутрона и електрона за које смо чули.

Продремо ли дубље у мистерију најосновнијег састава творевине, долазимо до границе нашег тренутног разумевања. У последњих 70 година научено је много о саставу материје. Стандардни модел основних честица и узајамно деловање су се развили. Он је заснован на експерименту који је установио постојање основних честица означених као кваркови и лептони. Овај модел објашњава обрасце спајања и цепања језгра у материји, али још не даје задовољавајуће објашњење за силе гравитације. Такође, неки сматрају да чак и снажнији инструменти од оних који су коришћени за стицање наших садашњих сазнања о материји, могу открити додатне основне честице. Стога, има још много тога створеног од стране Небеског Оца што треба схватити научном методом.

Можемо видети да је научна метода донела невероватно ширење нашег разумевања, пошто је Господ надахнуо надарене људе који можда нису схватили ко, нити из ког разлога је створио те ствари. Многи од њих можда чак ни не препознају такво надахнуће нити верују да њихови доприноси потичу од Бога. Недавно сам био утешен када је председник Хенри Б. Ајринг поделио једно искуство које је његов надарени отац имао на састанку са другим истакнутим научницима. Упитао их је да ли њихова истраживања указују на постојање супериорног интелигентног организатора. Сви су потврдили своје убеђење да таква интелигенција постоји.

Ограничено какво јесте, наше схватање креација нашег Небеског Оца указује да је то углавном празан простор. Чак и оне ствари које сматрамо јаким, чврстим, озбиљним, када се посматрају са огромним увећањем на небесима или у ситним честицама, углавном су празан простор који Бог, наш Отац, савршено контролише и користи за своју узвишену намеру.

Приближавање откривене истине

Ша смо кроз откривење научили о истини?

Вековима раније Бог Отац је дозволио некима од својих пророка да оком Светог Духа савршено виде Његове бескрајне креације Такође је објаснио зашто их је створио. „Јер гле, то је дело моје и слава моја – остваривати бесмртност и живот вечни за човека."[3] Енох је би један од тих пророка. Видео је Бога небеса како плаче када је видео како су моћ и утицај Сотоне многе на земљи окренули ка злу.

Енох је изјавио:

„Како ли то ти можеш плакати кад видим да си свет и од све вечности до све вечности? И кад би било могуће да човек преброји . . . милионе земаља попут ове, не би то био ни почетак броја стварања твојих. А завесе су твоје још увек навучене, па ипак . . . ти си праведан, ти си милосрдан и добар заувек . . . А до престола твога ништа друго није доли мир, праведност и истина. А милосрђе ће проћи пред лицем твојим, и нема му краја. Како, дакле, можеш плакати? Рече Господ Еноху: Погледај ту браћу своју. Она су дело руку мојих, и ја им спознају дадох . . . и . . . дадох човеку опредељивање његово . . . И заповед дадох, да љубе један другог, те да се одлуче за мене, Оца свога, али гле, они су без љубави и мрзе своју крв."[4]

Добро је Бог Отац рекао Мојсију: „Безбројне светове створих. И створих их у сврху своју, а створих их по Сину који је Јединорођенац мој . . . Много је светова . . . и безбројни су они за човека. Али је код мене све избројано, јер су они моји и ја их знам."[5]

Познавање истине је од мале вредности уколико је не применимо у доношењу исправних одлука. Замислите на тренутак човека, веома гојазног, како прилази излогу пекаре. На уму су му ове мисли: Доктор ти је рекао да то више не једеш. Није добро за тебе. Само ти тренутно задовољава апетит. Остатак дана осећаћеш се непријатно због тога. Одлучио си да то више не једеш. Али затим чује себе како каже: „Узећу две плетенице са бадемом и две од оних чоколадних крофни." Још једном неће шкодити. Урадићу то још само једном и биће то последњи пут."

Вера и карактер

Процес откривања истине понекад захтева огроман напор удружен са искреном вером у Нашег Оца и Његовог прослављеног Сина. Божја намерава је да искује ваш карактер. Достојан карактер оснажиће вашу способност да послушно одговорите на усмеравање Духа док доносите важне одлуке. Праведан карактер је оно што постајете. Важније од оног што поседујете, јесте оно што сте научили или које сте циљеве остварили. Он вам допушта да будете од поверења. Праведан карактер обезбеђује темељ духовне снаге. Он вам омогућава да у време тешкоћа и провере исправно донесете тешке, крајње значајне одлуке, чак и када оне изгледају претешке. Сведочим да ни Сотона ни било која друга моћ не могу ослабити или уништити ваш карактер који се побољшава. Само ви то можете учинити кроз непослушност. Разумите и примените ово важно начело на свој живот: Примена ваше вере изграђује карактер. Утврђен карактер шири ваше могућности да бисте искусили већу веру. Тако се ваше самопоуздање при доношењу исправних одлука увећава. А циклус јачања се наставља. Што се ваш карактер више утврђује, омогућава вам да више примењујете моћ вере за још јачи карактер.

Наш Отац и Његов Син

Због тога што има толико стари које разумемо тако мало и нисмо ни близу њиховог потпуног разумевања, колико захвални морамо бити што је тај Бог, недокучивих могућности, наш Отац. Он је брижан, пун разумевања, милостив, стрпљив Отац. Створио нас је као своју децу. Односи се према нама као вољеним синовима и кћерима. Чини да се осећамо вољенима, цењенима, Њему драгоценима и драгима. Дао нам је свој план милости[6] и омогућио нам, када смо послушни, да доносимо исправне одлуке. Преко свог Светог Сина обезбедио нам је средства за живот, раст, развој се и место на путу на ком ћемо бити под Његовим вечним вођством и утицајем.

Волим нашег Небеског Оца више него што то могу исказати. У пуној понизности, свечано износим сведочанство да тај стваралачки Господар, неупоредивих могућности јесте наш милостиви свети Отац. Његов Љубљени Син, положио је свој живот у потпуној послушности свом Оцу, како би раскинуо окове смрти и постао наш Господар, наш Откупитељ, наш Спаситељ. Мада не схватам у потпуности Њихове могућности, разумем помало Њихову моћ да интензивно искажу своју љубав. Понизно износим свечано сведочанство да Они живе и воле нас. У име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Видети Јаков 4:8.

2. За више информација видети *McGraw-Hill Concise Encyclopedia of Physics*, (2005. год.); Philip Morrison and others, *Powers of Ten* (1982. год.); www.particleadventure.org; and www.atlasoftheuniverse.com.

3. Мојсије 1:39.

4. Мојсије 7:29-33.

5. Мојсије 1:33, 35.

6. Видети Алма 42:31.

Храњени благом речју Божјом

Данијел К. Цад,
први саветник у врховном председништву Недељне школе

Од суштинске је важности да негујемо оне које подучавамо и водимо, усредсређујући се на основна учења, начела, и примене истакнуте у Светим писмим и речима наших пророка последњих дана.

Као младић радио сам са својим оцем и браћом на узгајању стоке и коња на нашем ранчу у јужној Јути и северној Аризони. Отац нас је научио да када желимо да ухватимо неког од наших коња да га јашемо, све што је требало да урадимо било је да ставимо пуну шаку жита у кофу и да је тресемо неколико секунди. Није било битно да ли су коњи у обору или на великом пољу, дојурили би да једу жито. Тада смо, док су јели, могли нежно да им ставимо узде преко главе. Увек сам био запањен како је тако једноставан процес тако добро функционисао.

У неким приликама, када нисмо желели да издвојимо време да узмемо жито из амбара, ставили бисмо земљу у кофу и протресли је, у покушају да насамаримо коње као би помислили да имамо жито за њих. Када би открили нашу превару, неки коњи би остали, али други би одјурили, и било је скоро немогуће ухватити их. Често је требало неколико дана да се њихово поверење поврати. Научили смо да када издвојимо време да наше коње редовно хранимо житом, било је много лакше радити са њима и пружити им већу негу и додатну снагу која им је била потребна.

Иако је прошло много година од дана које сам проводио на ранчу, искуство које сам управо описао, помогло ми је док сам размишљао о следећим питањима: Шта ми, као учитељи и вође у Цркви, можемо учинити да бисмо обезбедили бољу доктриналну и духовну храну за оне којима служимо? Старешина Џефри Р. Холанд је подучио: „Већина људи не долази у Цркву само због пар нових чињеница о јеванђељу или да виде старе пријатеље, мада је све ово важно. Они долазе у потрази за духовним искуством. Желе мир. Желе да оснаже своју веру и да обнове своју наду. Укратко, желе, да буду храњени добром речју Божјом, да буду ојачани небеским моћима. Они од нас који су позвани да говоре, подучавају или воде, имају обавезу да помогну да се ово добије на најбољи могући начин.”[1]

Спаситељ и Његове слуге нису нас само учили о важности помагања другима хранећи их благом речју Божјом (видети Морони 6:4), они су такође обезбедили инспирисано усмеравање у вези са начином на који се подучавање и вођство могу најбоље остварити. Одсек 50 у УИЗ је један од многих записа који пружају такав вредан савет. Након сагледавања брига које су постојале у неким раним огранцима Цркве, Спаситељ је подучио групу вођа у вези са решавањем проблема са којима су се суочавали. Његово подучавање је започело постављањем битног питања: „Ја, дакле, Господ, постављам вама ово питање - зашто сте ви рећени?” (УИЗ 50:13). Познати Господњи одговор следи у четрнаестом стиху: „Да проповедате јеванђеље моје Духом, то јест Бранитељем који вам је послан да учи истину.” Одговори на проблеме са којима су се Свеци суочавали 1831. год., исти су за изазове са којима се суочавамо данас – морамо да подучавамо јеванђеље Исуса Христа моћу Духа Светога.

Одсек 50 обухвата неколико основних кључева за негу оних које учимо и које водимо. Први кључ је садржан у Спаситељевој опомени „да проповедате јеванђеље *моје*” (УИЗ

50:14; курзив дотат). Света писма јасно подучавају да јеванђеље које треба да проповедамо није мудрост света (видети Мосија 24:7), већ „наук Христов" (2. Нефи 31:21). Док јеванђеље Исуса Христа садржи сву истину, нису све истине једнаке вредности.[2] Спаситељ јасно подучава да је *Његово* јеванђеље пре свега Његова *помирбена жртва.* Његово јеванђеље је и позивница за примање благослова Помирења кроз веру у Христа, покајање, крштење, примање Духа Светога и истрајност у вери до краја.[3]
Као што сам као младић научио да је за наше коње жито примамљивије од кофе земље, тако сам научио да је жито храњивије од сена, а сено храњивије од сламе, и да је могуће хранити коња, али га не *нахранити.* Као учитељи и вође, неопходно је да негујемо оне које подучавамо и водимо, фокусирајући се на основна учења, начела и примену онога што је истакнуто у Светим писмима и речима наших пророка последњих дана, уместо да трошимо драгоцено време на теме и изворе од мање важности. Као учитељ научио сам да је дискусија на часу, фокусирана на Помирење Исуса Христа, бесконачно значајнија од дискусије на теме као што је тачна локација древног града Зарахемле на дањашњој мапи. Као вођа, научио сам да су састанци вођа значајнији ако је наш приоритет *удружени* напор да изградимо веру у Христа и ојачамо породице, а не само *усаглашен* календар.

Господње речи у 50. одсеку садрже упозорење да ако учимо *на неки други начин*, од оног који је Бог наложио, *није од Бога* (видети УИЗ 50:18). Господ је учио оне који служе у Цркви да подучавају „не говорећи ништа друго доли оно што пророци и апостоли записаше и што их подучи Бранитељ по молитви вере" (УИЗ 52:9). Да ли ово значи да следити Спаситељеву опомену *проповедај моје јеванђеље* захтева да сваки час који држимо и састанци које водимо буду сведени на учења о вери и покајању? Председник Хенри Б. Ајринг је одговорио на слично питање: „Наравно да не. Али значи да учитељ и они који учествују морају увек да имају жељу да дозову Духа Господњег у срца чланова у просторији да би призвали веру и одлучност за покајање и прочишћење."[4]

Други кључ који даје сигурност онима који подучавају и воде да би „хранили благом речју Божјом" (Морони 6:4) налази се и у Спаситељевом упутству „да проповедате јеванђеље моје *Духом, то јест Бранитељем који вам је послан да учи истину*" (УИЗ 50:14, курзив додат). Не само да нас Спаситељеве речи упућују да следимо Духа док се припремамо и док подучавамо, Он нас такође учи да *је Дух најефикаснији учитељ у свакој датој ситуацији.*
Председник Џозеф Филдинг Смит је учио: „Дух Божји који се обраћа духу човечијем има моћ да усади истину са већом ефикасношћу и разумевањем него што истина може бити усађена личним контактом, чак и са небеским бићима."[5]

Пре неколико месеци сам присуствовао састанку за обуку, где је говорио велик број њих из Врховних власти. Након коментарисања одличних упутстава која су дата, старешина Дејвид А. Беднар је поставио следеће питање: „Шта учимо, а да није речено?" Онда је објаснио да осим примања савета датих од оних који су говорили и оних који ће тек говорити, требало би, такође, с пажљиво да слушамо и бележимо неизговорене утиске који потичу од Светог Духа. Следећа изјава нашег вољеног пророка, председника Гордона Б. Хинклија даје додатни савет у вези са учењима Духа: „Ми морамо . . . да наведемо наше учитеље да говоре из срца, а не из својих књига, да поделе своју љубав према Господу и његовом драгоценом раду и то ће некако упалити пламен у срцима оних које подучавају."[6]

Господње речи у 50. одсеку УИЗ такође дају надахнут стандард по коме свако од нас може да процени ефикасност нашег подучавања, вођства и учења. У стиху 22 читамо: „Стога, онај који проповеда и онај који прима разумеју један другога и обојица се узајамно потичу и радују."

Моја драга браћо и сестре, свим својим срцем се молим да ће свако од нас водити велику бригу о храњењу оних које подучавамо и оних које водимо, снажећи их хлебом живота и живом водом који се налазе у обновљеном јеванђељу. У име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. „A Teacher Come from God," Ensign, мај 1998. год., стр. 26.

2. Видети Езра Тафт Бенсон „A new Witness for Christ," *Ensign,* новембар 1984. год., стр. 6.

3. Видети УИЗ 33:11-12; 39:6; 76:40-42; 3. Нефи 27:13-22.

4. „A Priesthood Quorum," *Liahona*, новембар 2006. год., стр. 43-44. 2006.

5. *Doctrines of Salvation*, комп. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954-1956), 1:47–48.

6. *Teachings of Gordon B. Hinckley,* (1997. год.), стр. 619-620.

Божанска моћ испољава се у Божјим храмовима
Старешина Октавијано Тенорио,
из Већа седамдесеторице

Божанска моћ се показује свим људима . . . који склопе свете завете са нашим Небеским Оцем.

Моја драга браћо и сестре, једна од ствари на којима сам највише захвалан свом Небеском Оцу, јете прилика коју са имао да 15 година будем записничар у храму у Мексико Ситију. На овом светом месту, као и у свим храмовима, моћу свештенства обављају се обреди за живе и за мртве. Године 1832., пророк Џозеф Смит је примио објаву о свештенству:

„А то веће свештенство послужује јеванђеље и држи кључ тајни царства и то кључ спознаје Бога.

Стога се у уредби његовој очитује моћ Божанска" (УИЗ 84:19-20).

У храму сам имао дивна искуства која то потврђују.

Године 1993., након што сам служио као председник мисије Мексико Туксла Гутјерез, путовао сам са породицом у посету својим родитељима који су живели у северном Мексику. Током пута смо причали о радости која долази од служења Господу и промени коју смо видели у људима који су прихватили јеванђеље, за три године које смо провели на мисији. Разговарали смо о људима који су били кршени, потврђени и примили су свештенство, и онима за које смо знали су ушли у храм и били запечаћени као вечне породице. Мој најмлађи син ми је поставио питање, које ме је подстакло на размишљање: „Тата, да ли си запечаћен са својим родитељима?" Рекао сам му да, пошто је мој отац годинама био неактиван, он и моја мајка нису били запечаћени у храму. Смислио сам план који би му помогао да постане активан. Укључивао је моју децу, па сам им објаснио како бисмо га спровели. Сваке недеље мој отац би рано устајао, како би моју маму и сестру одвео у цркву, онда би се вратио кући, сачекао да се служба заврши, па отишао назад по њих. Зато сам задужио своју децу да иду са њим и да му кажу: „Деда, хоћеш ли да нам учиниш услугу?" Знао сам да ће да им одговори: „Шта год желите, унучићи моји." Онда би га упитали да ли би ишао у цркву са њима и остао са њима да би чуо њихова сведочанства. Била је то прва недеља у месецу. Знао сам да ће мој отац да пронађе било какав изговор да не иде, па сам планирао да уђем у собу како бих помогао деци да га убеде. Ускоро је дошао тренутак да се план спроведе у дело. Моја ћерка Сузана је пришла мом оцу да га упита за услугу. Наравно, мој отац рекао да би за њих учинио све што може. Онда је уследила позивница да пође у цркву, и баш као што смо претпоставили, имао је изговор: „Не могу, јер се чак нисам ни истуширао." Тада смо, моја жена и ја, скривени иза врата, викнули: „Чекаћемо те!" Када смо схватили да се још није одлучио, моја жена и ја смо ушли у собу и заједно са својом децом почели да инсистирамо: „Туширање! Туширање!" Онда се догодило оно што смо очекивали. Мој отац је пошао са нама, остао је на служби, слушао је сведочанства моје деце, срце му се омекшало и од те недеље надаље, никад није пропустио да оде у цркву.
После више месеци, имао је 78 година, он и моја мајка су се запечатили и ми, његова деца, смо се запечатили са њима.

Знам да, захваљујући божанској моћи, исказаној у храмским обредима, могу да поново будем са својим родитељима, за сву вечност, чак и после смрти.

Често не разумемо у потпуности значење храмских обреда, све док не искусимо недаће и прођемо кроз искуства која би, да не знамо за план спасења, била изузетно тужна за нас.

Када смо моја жена и ја били у браку годину и по дана, била је на путу да се први пут породи. Одлучили смо да порођај буде у колонији Чиуауа, где се она родила. Тада сам радио у Мексико Ситију и решили смо да она буде у колонији до месец дана пред порођај. Планирао сам да јој се касније придружим. Дошло је време за порођај. Примио сам позив од таста. Биле су то добре вести: „Октавијано, твоја жена се породила и сада имаш предивну ћеркицу." Тада сам, пресрећан, објавио ово мојим пријатељима и пословним партнерима, који су ми заузврат тражили чоколаду да прославе рођење моје малене. Следећег дана, делио сам чоколаде на четири спрата наше пословне зграде. Када сам стигао на други спрат, примио сам још један позив од мог таста. Овога пута вести су биле другачије: „Октавијано, твоја жена је добро, али твоја ћерка је умрла. Сахрана ће бити данас, ти не можеш да стигнеш. Шта ћеш да радиш?" Тражио сам да причам са Росом, својом женом и онда сам је упитао да ли је добро. Рекла је да је добро, докле год сам и ја добро. Онда смо разговарали о плану спасења, сећајући се овог стиха:

„И ја уз то спазих да се сва деца која умру пре него ли приспеју к доби урачунљивости спашавају у небеском краљевству на небу" (УИЗ 137:10).

Питао сам је: „Да ли верујеш у то?" Одговорила је: „Да, верујем." Онда сам рекао: „У том случају би требало да будемо срећни. Волим те и ако се слажеш, узећу годишњи одмор за две недеље, провешћу неко време са тобом, па ћемо заједно да се вратимо у Мексико Сити." Знали смо да ћемо једног дана поново бити са својом ћерком, јер смо се кроз моћ свештенства запечатили у храму. Завршили смо телефонски разговор и ја сам наставио да делим чоколаде у мојој пословној згради.

Када је видео шта радим, један од мојих колега се изненадио и упитао ме како то могу да радим након тако страшних вести. Одговорио сам: „Ако имаш три сата, могу да ти објасним зашто нисам превише тужан и томе шта знам о ономе што следи после смрти." Тренутно није имао три сата, али јесте касније. На крају смо разговарали четири сата. Прихватио је јеванђеље и крстио се у цркви заједно са мајком и братом, након што је одслушао дискусије.

Знам да ћу захваљујући божанској моћи исказаној у храмским обредима, сада моћи да упознам своју ћерку. Загрлићу је и бићемо са њом за сву вечност, баш као што смо сада са своја три жива детета.

Радују ме речи Малахијине:

„Ево, ја ћу вам послати Илију пророка пре него дође велики и страшни дан Господњи.

И он ће обратити срце отаца к синовима, и срце синова к оцима њиховијем, да не дођем и затрем земљу" (Књ. пророка Малахије 4:5-6).

Ово свештенство омогућава да породице буду вечне. Дозвољава ми као сину, да окренем своје срце ка свом оцу који је умро прошле године и да будем миран, у нади да ћу га преко Спаситеља поново видети. Ово свештенство ми омогућава, као оцу, да окренем своје срце ка своја два детета која су умрла као бебе и да будем миран, у нади да ћу их преко Спаситеља знати и они ће знати да сам ја био њихов земаљски отац, када погледам у њихове очи и кажем им да их волим. Свештенство ми је омогућило да видим, у светости храма, како се божанска моћ манифестује свим људима, који се након што поверују у Христа, покају за своје грехе и понизно потраже срећу, дођу у храм да склопе свете завете са нашим Небеским Оцем и приме Његове свете обреде, који свежу на земљи, као што свежу на небу.

Волим храмски рад. Знам да Бог живи, да је Исус Христ мој Спаситељ и да је председник Гордон Б. Хинкли истински пророк. У име Исуса Христа, амен.

Пошто учинимо све што можемо

Старешина Клаудио Д. Зивик
из Седамдесеторице

Чуо сам да нико никада није умро док је говорио на генералној конференцији. Ако се то данас деси, искрено се извињавам.

Док сам био на одслужењу обавезног војног рока у Аргентини, читао сам књигу аутора, чијег се имена не сећам, који је написао:

„Одлучио сам да не будем обичан човек; имам право да будем неко ко није обичан, ако то могу."

Бити неко ко није обичан, значи бити успешан, јединствен и истакнут.
Та фраза остала ми је записана у глави и срцу. Мислио сам, и сада мислим, да смо ми, као чланови Цркве Исуса Христа светаца последњих дана, изабрали да не будемо обични мушкарци и жене. Последње речи 'ако могу', натерале су ме да размислим о томе како није довољно проћи кроз процес крштења и потврђења, него морамо да испунимо и поштујемо обавезу коју смо тог незаборавног дана преузели од Господа.

Нефи је свог сина Јакова подучвао речима:

„Стога су људи слободни по телу. И све им је дато што је корисно за човека. И слободни су да одаберу слободу и вечни живот, по великом Посреднику свих људи, или да одаберу ропство и смрт, по ропству и моћи ђаволовој. Јер, он настоји да сви људи буду бедни као што је он сам" (2. Нефи 2:27).

Без сумње, слобода и вечни живот су оно за чиме трагамо. На саму помисао на смрт и засужњење ђаволово, задрхтимо.

Нефи нас је јасно подучио шта да радимо. Рекао је: „. . . јер знамо да се по благодати спашавамо, пошто учинимо све што можемо" (2. Нефи 25:23).

Верујем да прва ствар коју треба да имамо на уму у „чињењу свега што можемо", јесте да се покајемо за наше грехе. Ако останемо у својим гресима никада нећемо моћи да достигнемо свој божански потенцијал.

За дан мог крштења, када сам имао осам година, везују ме драге успомене. Било је обављено у огранку Линиерс, првој капели Цркве изграђеној у Јужној Америци. После свог крштења, док сам се са породицом враћао кући, мој најстарији брат је почео да се рве са мном, као што је често чинио. Узвикнуо сам: „Не додируј ме, ја не смем да грешим!" Како су дани пролазили, схватао сам да не могу остати безгрешан до краја живота.

Тешко је подносити патње које су нам наметнуте, али стварно мучење у животу представља трпљење због последица наших личних недостатака и греха које намећемо сами себи.

Постоји само један начин да се ослободимо те патње. То је искрено покајање. Схватио сам да ако могу да покажем Господу срце скрушено и дух раскајан, осећање побожне

жалости због својих греха, понизност, кајање због својих грешака, да Он, кроз своју чудесну помирбену жртву, може да избрише те грехе и не сећа их се више.

Аргентински песник, Хозе Хернадез, у својој познатој књизи *Martín Fierro*, је написао:

„Човек губи много ствари
Које касније може наћи.
Међутим, морам вас научити
И добро је да запамтите
Ако се стид изгуби
Никада га нећете пронаћи."

(*El regreso de Martín Fierro*, глава 32., стих на стр. 213, Уводник TOR S.R.L. Ауторско право заштићено у складу са аргентинским законима.)

Ако не доживимо побожну жалост, која долази због наших греха или неправедних поступака, биће немогуће да останемо на путу „истакнутих људи".

Још једно важно начело ког треба да се сетимо у чињењу „свега што можемо", јесте да тражимо и развијамо могућности које нам живот по јеванђељу константно нуди, и да признамо да нам је све што имамо дао Господ. Он је одговоран за све што је добро у нашем животу.

Још једна ствар која мора бити наша стална одговорност да бисмо чинили „све што можемо", јесте да срећу због јеванђеља делимо са целим човечанством.

Пре неког времена примио сам писмо од брата Рафаела Переза Киснероса из Галиције у Шпанији, које говори о његовом обраћењу. У једном делу писма речено је следеће:

„Нисам имао појма шта је сврха живота или шта породица заиста представља. Када сам коначно дозволио мисионарима да дођу у мој дом, рекао сам им: 'Предајте ми своју поруку, али упозоравам вас да ме ништа неће натерати да променим религију.' Том приликом су моја деца и моја супруга слушали пажљиво. Осећао сам се да не припадам тој групи. Осећао сам се уплашеним и без размишљана сам отишао у спаваћу собу. Затворио сам врата и почео да се молим из дубине душе као што се никад пре нисам молио: 'Оче, ако је истина да су ови младићи твоји ученици и да су дошли да нам помогну, молим те обзнани ми то.' У истом том тренутку почео сам да плачем као мало дете. Сузе су ме облиле и осетио сам срећу какву никада пре нисам искусио. Био сам обавијен сфером пуном радости и среће која је продирала у моју душу. Схвато сам да Бог одговара на моје молитве.

Цела моја породица се крстила и ми смо били благословени печаћењем у швјцарском храму, што ме је учинило најсрећнијим човеком на свету."

Мислим да нас ова прича може подстаћи да „учинимо све што можемо" да бисмо делили благослове радости који долазе од живота по јеванђељу среће.

Последњи утисак који желим да поделим је да „све што можемо" треба да чинимо све до краја наше смртничке пробе. Без сумње имамо живе примере попут председника

Гордона Б. Хинклија и многих других мушкараца и жена, који и даље верно служе у годинама које други могу сматрати непогодним.

Када сам служио као председник мисије Билбао у Шпанији, био сам импресиониран квалитетом чланова и мисионара које сам упознао, који су унапређивали ово дело великом способношћу и љубављу, као многи верни чланови Цркве у другим деловима света. Свима њима изражавам своје искрено поштовање и дивљење.

Господ је рекао да Он „ужива да почасти оне који Му служе у праведности и истини до свршетка. Велика ће бити плата њихова и вечна ће бити слава њихова” (УИЗ 76:5-6).

Увек имајмо у својим мислима и срцима Нефијеве речи: „Пробуди се душо моја! Не малакши више због греха . . . душа моја ће се радовати у Теби, Боже мој, и стено спасења мога” (2. Нефи 4:28, 30).

Моја понизна молитва је да нас Господ може благословити да чинимо све што можемо, на овом „необичном” путу који смо изабрали, за који сведочим да је истинит. У име Исуса Христа, амен.

Знати да знамо
Старешина Даглас Л. Калистер,
из Седамдесеторице

Сведочанство других може подстаћи и неговати жељу за вером и сведочанством, али на крају, сваки појединац мора лично сазнати.

Пре много година један човек је био оптужен за озбиљан злочин. Оптужба је представила три сведока, од којих је сваки видео извршиоца злочина. Затим је одбрана представила три сведока, од којих ни један није видео његово извршење. Необразована порота била је збуњена. Заснован на броју сведока, доказ је, чини се, поделио пороту. Човек је био ослобођен. Наравно, није било битно што безбројни милиони никада нису видели злочин. Био је потребан само један сведок.

У генијалности јеванђеоског плана на крају мора да постоји један сведок, али тај сведок морате да будете ви. Сведочанства других могу покренути и неговати жељу за вером и сведочанством, али на крају, сваки појединац мора сазнати лично. Нико не може трајно обитавати на посуђеној светлости.

Обновљено јеванђеље није истинитије данас него онда када је усамљени дечак изашао из светог шумарка 1820. године. Истина никада није зависила од броја оних који су је пригрлили. Када је Џозеф напустио шумарак, на земљи је постојао само један човек који је знао истину о Богу Оцу и Његовом Сину, Исусу Христу. Неопходно је, међутим, да свако лично сазна и то горуће сведочанство понесе у идући живот.

Када је 23-годишњи Хебер Ј. Грант био устоличен као председник округа Туеле, рекао је свецима да верује да је јеванђеље истинито. Председник Џозеф Ф. Смит, саветник у Првом председништву, је питао: „Хебере, рекао си да свим својим срцем верујеш да је јеванђеље истинито, али ниси изнео своје сведочанство да знаш да је истинито. Зар не знаш у потпуности да је јеванђеље истинито?"

Хебер је одговорио: „Не знам." Џозеф Ф. Смит се онда обратио Џону Тејлору, председнику Цркве, и рекао: „Ја нисам за то да радимо оно што смо урадили јутрос. Мислим да нико ко нема савршено и трајно сазнање о божанској природи овог дела, не би требало да председава округом."

Председник Тејлор је одговорио: „Џозефе, Џозефе, Џозефе, Хебер зна исто тако добро као и ти. Једино што он не зна јесте да то зна."

Током неколико недеља то сведочанство се испунило и млади Хебер Ј. Грант лио је сузе захвалности за савршено, постојано и потпуно сведочанство које је дошло у његов живот.[1]

Дивна је то ствар знати - и знати да знате - и да та светлост није позајмљена од другог.

Пре много година председавао сам мисијом смештеном на средњем западу. Једног дана, уз помоћ наших мисионара, разговрао сам са једним уваженим представником друге хришћанске вере. Та блага душа говорила је о сопственој религијској историји и доктрини, понављајући на крају познате речи: „Благодаћу се спасавате. Сваки човек и жена морају исказати веру у Христа како би постали спасена бића."

Међу присутнима је био и један нов мисионар. Њему су друге религије биле потпуно непознате. Морао је да постави питање: „Али, господине, шта се дешава са малом бебом која умре пре него што је довољно стара да разуме и искаже веру у Христа?” Учени човек је сагнуо главу, погледао у под и рекао: „Мора да постоји изузетак. Мора да постоји излаз. Мора да постоји начин; али не постоји.”

Мисионар ме је погледао и са сузама у очима рекао: „Човече! Председниче, ми заиста имамо истину, зар не!”

Тренутак када схватите да имате сведочанство, када знате да знате - је сладак и величанствен. То сведочанство, ако се негује, почиваће на вама као плашт. Када угледамо светло, обузети смо њиме. Светло разумевања пали се изнутра.

Једном сам разговарао са једним добрим младићем који није био наше вере, иако је више од годину дана присуствовао већем броју наших богослужења. Питао сам га зашто се не прикључи Цркви. Одговорио је: „Зато што не знам да ли је истинита. Мислим да вероватно јесте истинита, али не могу стајати и сведочити као ви: ‘Ја у ствари знам да је истинита.’ ” Питао сам га: „Јеси ли прочитао Мормонову књигу?” Одговорио је да је читао. Питао сам га да ли се молио у вези са књигом. Одговорио је: „Поменуо сам то у својим молитвама.” Свом пријатељу сам рекао да докле год нехајно чита и моли се никад неће сазнати, ни за вечност. Али када би одвојио време за пост и молитву, истина би горела у у његовом срцу и он би знао да зна. Ништа ми више није рекао, али је својој жени следећег јутра рекао да ће постити. Наредне суботе се крстио. Ако желите да сазнате да знате да знате, морате платити цену. И ту цену морате платити само ви. За вршење обреда постоје заступници, али нико за стицање сведочанства.

Алма је о свом обраћењу говорио овим дивним речима: „Постио сам и молио се многе дане како бих сазнао за себе ове ствари. А сада знам да су оне истините; јер Господ ми их показа (Алма 5:46).”

Када се деси сведочанство постоји горућа тежња онога који га поседује да то сведочанство подели са другима. Када је Бригам Јанг изашао из вода крштења, рекао је: „Дух Господњи био је на мени и осећао сам се као да ће се кости унутар мене сатрти ако не кажем људима. Први говор који сам икада изнео трајао је преко сат времена. Отворио сам своја уста и Господ их је испунио.”[2] Као што ватра неће горети док се пламен не појави, сведочанство не може опстати уколико се не искаже.

Бригам Јанг је касније рекао за Орсона Прата: „Када би брата Орсона исецкали на комаде, сваки део би узвикивао 'Мормонизам [је] истинит.”[3] Отац Лехи хвалио је свог племенитог сина, Нефија, следећим речима: „Али, гле, то није био он него Дух Господњи који је био у њему, који је отворио уста његова да говори те их није могао затворити” (2. Нефи 1:27).

Прилика и одговорност за изношење сведочанства најпре се успоставља у породици. Наша деца би требало да запамте сјај у нашим очима, звук звона у њиховим ушима и осећања у њиховим срцима док нашој најдрагоценијој публици износимо сведочанство да је Исус заиста Божји Син, и да је Џозеф био Његов пророк. Наше потомство мора знати да ми знамо, јер им то често говоримо.

Вође ране Цркве платиле су велику цену да би утемељиле ово раздобље. Можда ћемо их срести у следећем животу и слушати њихово сведочанство. Када будемо позвани да сведочимо, шта ћемо рећи? У наредном животу постојаће духовна одојчад и духовни дивови. Вечност је дуг период да бисмо живели без светла, посебно ако наши супружници и наши потомци такође живе у тами, јер није било светла унутар нас и других, стога, ни њихове лампе нису могле сијати.

Свакога јутра и вечери требало би да се спустимо на своја колена, молећи се Господу да никада не изгубимо своју веру, своје сведочанство или своју врлину. Мора постојати само један сведок, али то морате бити ви сами.

Ја имам сведочанство. Оно тежи да буде исказано. Сведочим да се моћ живога Бога налази у овој Цркви. Ја знам оно што знам и моје сведочанство је истинито. У име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Видети Хебер Ј. Грант, *Gospel Standards*, комп. G. Homer Durham (1941. год.), стр. 191-193.

2. Из *Deseret News,* 3. авг., 1870. год., стр. 306.

3. President Brigham Young's Office Journal, 1. окт, 1860. год., Brigham Young Office Files, Црквена архива, Црква Исуса Христа светаца последњих дана; интерпункција и капитализација модернизовани.

Служба

Старешина Стивен И. Сноу,
из председништва Седамдесеторице

Тражите начине да благословите животе других преко наизглед једноставних дела служења.

Председник Дејвид О. Мекеј једном је цитирао Абрахама Линколна речима: „Све што јесам и и чему се надам да ћу постати дугујем својој анђеоској мајци."[1]
Ове речи добро описују моја осећања према мајци. Виола Џин Гоутс Сноу, Џини за све који су је знали, рођена је 1929. год. и умрла мало после свог 60-ог рођендана, 1989. год. Учила ме је и охрабривала. Заиста ме је убедила да могу да постигнем све што пожелим. Такође ме је и дисциплиновала. Као што моји синови кажу за своју мајку: „Била је посредник на путовањима кривице." Мама је била дивна мајка, велики узор и ретко прође дан да не помислим на њу, и недостаје ми.
Неколико година пре него што је преминула дијагностиковали су јој рак, болест са којом се храбро борила. Као породица научили смо, веровали или не, да је рак болест љубави. Пружа прилике да се побољшају односи, да се каже збогом и изрази љубав.
Неколико недеља пре смрти моје мајке, посетили смо породичну собу куће у којој сам одрастао. Мама је имала префињен укус и волела је лепе ствари.
Такође је чезнула да путује, али је наша породица имала скромна примања и ови снови се нису сасвим остварили. Знајући то, питао сам је да ли жали за нечим. Апсолутно сам очекивао да чујем да је одувек желела већу, лепшу кућу; или можда да видим израз туге и разочарења што никада није путовала. Размишљала је о мом питању неколико тренутака и једноставно одговорила: „Волела бих да сам више служила."
Био сам шокиран њеним одговором. Моја мајка је увек прихватала црквене позиве. Служила је као председница Потпорног друштва у округу, учитељица у Недељној школи, кућна учитељица и учитељица у Школици.
Као деца, често смо односили пецива, џем и домаће конзервирано воће комшијама и члановима округа. Када сам је подсетио на све ово, била је непоколебљива. „Могла сам да учиним више," било је све што је рекла.
Моја мајка је живела узорним и испуњеним животом. Чланови породице и пријатељи су је волели. Много је постигла у животу, што је често било тешко и прекидано због болести.
Упркос свему томе, њена највећа жалост је била што није довољно служила. Сада не сумњам да је земаљска жртва моје мајке прихваћена од Господа и да ју је Он са добродошлицом примио. Али зашто јој је то окупирало ум неколико дана пре смрти?
Шта је служење и зашто је оно толико важно у јеванђељу Исуса Христа?
Најпре, заповеђено нам је да служимо једни другима.
Прва заповест је да волимо Бога.
„А друга је као и ова: љуби ближњега својега као самога себе."[2]

Своју љубав показујемо када помажемо и служимо једни другима.

Председник Гордон Б. Хинкли је рекао: „Ниједан човек не може бити истински светац последњих дана, који је лош комшија и који не пружа руку сарадње и не помаже другима.У самој природи јеванђеља је да то чинимо. Моја браћо и сестре, не можемо да живимо сами за себе."[3]
Спаситељ је подучавао своје ученике овом важном начелу у Матеју:

„Господе! кад те видесмо гладна, и нахранисмо те? или жедна, и напојисмо те? Кад ли те видесмо госта, и примисмо те? или гола, и оденусмо те? Кад ли те видесмо болесна или у тамници, и дођосмо теби?
И одговарајући цар рећи ће им: заиста вам кажем: кад учинисте једноме од ове најмање моје браће, мени учинисте."[4]
Ову службу треба пружати несебично, без размишљања о личној користи или награди. Треба да је дајемо онда када је потребна, а не када нам је згодно.
Прилике за служење често нису очигледне, пошто је у природи човека да се брине за своје жеље и потребе. Морамо одолети таквим тежњама и тражити прилике за служење. Када посећујемо болесне, оне којима су умрли ближњи или оне сломљеног срца, није довољно само рећи: „Позови ме, ако постоји нешто што могу да учиним." Боље би било да тражите начине да благословите животе других кроз наизглед једноставна дела служења. Боље радити ствари које ће имати мање ефекта, него не радити ништа.
Као друго, као чланови Цркве имамо обавезу да прихватимо позиве да служимо у изградњи Божјег царства на земљи.
Док служимо у различитим позивима, благосиљамо животе других. У мисионарском раду животи људи се мењају кад уче о јеванђељу Исуса Христа и приме сведочанство о његовој истинитости.
Кроз свети рад у храму благосиљамо животе оних који су живели пре нас. У јеванђеоској служби имамо привилегију да подучавамо друге, да јачамо омладину и да благосиљамо животе мале деце док уче о једноставним истинама јеванђеља.
У црквеној служби учимо да дајемо себе и да помажемо другима. Председник Спенсер В. Кимбал, велики пример службе, је рекао: „Бог нас примећује и бди над нама. Али обично кроз другог смртника излази у сусрет нашим потребама.
Стога, од животног је значаја да служимо једни другима у царству"[5] Ипак, одговорност у служењу у Цркви нас не ослобађа наших одговорности у служењу члановима породице и нашим комшијама. Председник Кимбал је упозорио: „Нико од нас не би смео да буде толико заузет својим формалним црквеним задацима да не остави места за тиху хришћанску службу својим ближњима."[6]
На крају, имамо одговорност да служимо у својој заједници. Треба да радимо на унапређењу нашег комшилука, наших школа, већих и мањих градова. Одајем хвалу онима међу нама, који без обзира на своја политичка убеђења, раде са нашим локалним, државним и националним владама да би унапредили наше животе.
Исто тако, похваљујем оне који добровољно издвајају своје време и средства да би подржали заједницу и милосрђе, што благосиља животе других и чини свет бољим местом за живот. Мој деда ме је подучио док сам био мали: „Наше служење друштву је станарина коју плаћамо за наше место на земљи."
Служба захтева несебичност, дељење и давање. Моја жена и ја смо научили вредну лекцију током нашег служења у Африци. Били смо задужени за конференцију подручја и Јинђи у Уганди. Рано ујутро, у суботу, пре него што је започео наш састанак, искористили смо прилику да обиђемо нову капелу у области.
Када смо стигли у зграду дочекао нас је дечак стар три или четири године. Дошао је до Цркве да види шта се дешава. Дирнута његовим широким осмехом, сестра Сноу је извадила из своје торбе слаткиш и дала му. Био је одушевљен.
Провели смо неколико минута у обиласку капеле, пре изласка напоље. Сусрели смо се са преко дванаесторо насмејане деце, од којих су сви желели да упознају нову даму са слаткишима.
Филис је заболело срце када је дала дечаку последњу бомбону. Разочарано је наговестила деци да нема више. Мали дечак који нас је први дочекао, вратио је тада

слаткиш сестри Сноу и сугерирао јој да га отвори. Учинила је то тешког срца, очекивајући да дечак стави бомбону у своја уста на очиглед свих својих другара који му завиде.
Уместо тога, на наше велико изненађење, отишао је до сваког свог пријатеља који је исплазио свој језик и дао му да једном полиже бомбону. Дечак је наставио да кружи, повремено и сам лижући бомбону, све док је више није било.
Сада, некоме може да засмета нехигијенски аспект овог геста, али нико не може да порекне добар пример овог малог дечака. Несебичност, дељење и давање су основни за службу. Дечак је добро научио ту лекцију.
Моја је нада и молитва да сви можемо више да служимо. Ако не успемо да служимо, нећемо успети да примимо пунину привилегија и благослова обновљеног јеванђеља. У име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. *Pathways to Happiness*, комп. Llewelyn R. McKay (1957. год.), стр. 183.

2. Јев. по Матеју 22:39.

3. „Latter-day Prophets Speak: Service", *Ensign,* септембар 2007. год., стр 49.

4. Јев. по Матеју 25: 37-40.

5. *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball*, (2006. год.), стр. 82.

6. *Teachings: Spencer W. Kimball*, стр. 82.

Добро, боље, најбоље

Старешина Далин Х. Оукс,
из Већа дванаесторице апостола

Морамо занемарити неке добре ствари како бисмо изабрали друге које су боље или најбоље јер развијају веру у Господа Исуса Христа и јачају наше породице.
Од већине нас очекује се много више него што заиста можемо урадити. Као храниоци породица, као родитељи, као црквени радници и чланови суочавамо се са многим изборима у вези са оним што ћемо учинити са својим временом и другим изворима.

I.
Требало би да почнемо признавши истину која каже да само зато што је нешто *добро* није довољан разлог да то урадимо. Број добрих ствари које можемо урадити далеко надмашује време које имамо за њихово обављање. Неке ствари су више него добре, и то су ствари које би требало да имају приоритет у нашим животима.

Исус је подучавао то начело у Мартином дому. Док се она „беше забунила како ће га дочекати" (Лука 10:40), њена сестра Марија „седе код ногу Исусових и слушаше беседу његову" (стих 39). Када се Марта пожалила како ју је њена сестра оставила да сама служи, Исус је похвалио Марту за оно што је радила (стих 41), 41), али је подучио да је „само једно потребно. Али је Марија добар део изабрала, који се неће узети од ње" (стих 42). Било је похвално за Марту што је „бринула и трудила за много" (стих 41), али је учење јеванђеља од Врховног Учитеља било „потребније." Света писма садрже друга учења о стварима које су више благословене од других (видети Дела апостолска 20:35; Алма 32:14-15).

Искуство из детињства навело ме је на идеју да су неки избори добри али су други бољи. Две године сам живео на фарми. Ретко смо одлазили у град. Наша куповина за Божић обављана је у Сирсу, преко Робак каталога. Проводио сам сате зурећи у његове странице. За сеоске породице тога времена странице каталога су биле попут шопинг центра или интернета у наше време.

Нешто у вези са неком изложеном робом у каталогу урезало се у мој ум. Постојала су три степена квалитета: Добро, боље, најбоље. На пример, на неким мушким ципелама стајала је ознака *добре* (1.84 $), на некима *боље* (2.98 $) а на некима *најбоље* (3.45 $).1

Када разматрамо различите изборе треба да имамо на уму да није довољно да нешто буде *добро*. Други избори су *бољи*, а неки су ипак *најбољи*. Чак и када је одређен избор скупљи, његова далеко већа вредност може га учинити најбољим избором од свих.

Размотрите како користимо своје време у изборима које доносимо док гледамо телевизију, играмо видео игрице, сурфујемо на интернету или читамо књиге или часописе. Наравно да је *добро* посматрати корисну забаву или стећи занимљиву информацију. Али није све од те врсте вредно оног дела нашег живота који дајемо да бисмо то стекли. Неке ствари су боље, а неке су најбоље. Када нам је Господ рекао да тражимо знање, рекао је: „Истражујте речи мудрости из *најбољих* књига" (УИЗ 88:118: курзив додат).

II.

Неки од наших најзначајнијих избора тичу се породичних активности. Многи храниоци породица забринути су што им њихова занимања остављају премало времена за њихове породице. Не постоји једноставна формула за ту борбу приоритета. Међутим, никада нисам познавао човека који се осврнуо на свој радни век и рекао: „Једноставно нисам посветио довољно времена свом послу."

Бирајући начин на који проводимо време као породица, треба да будемо пажљиви, како своје расположиво време не бисмо потрошили на ствари које су само добре, а оставили мало времена за оне које су боље или најбоље. Један пријатељ водио је своју младу породицу на више летњих излета, укључујући посете незаборавним историјским местима. По завршетку лета питао је свог сина тинејџера у којој од тих добрих летњих активности је највише уживао. Из тог одговора је отац, као и они којима је испричао о томе, научио нешто. „Оно што ми се највише допало овог лета било је вече када смо ти и ја лежали на травњаку и посматрали звезде и разговарали," одговорио је дечак. Сјајне породичне активности могу бити добре за децу, али оне нису увек боље од времена проведеног насамо са брижним родитељем.

Количина времена које деца и родитељи потроше на добре активности личних лекција, тимске спортове и друге школске и клупске активности, такође треба да буде пажљиво регулисана. У супротном, деца ће бити презаузета а родитељи исцрпљени и фрустрирани. Родитељи треба да настоје да сачувају време за породичну молитву, породично проучавање Светих писама, породично кућно вече и друга драгоцена окупљања и време са сваким дететом понаособ, које повезује породицу и учвршћује дечје вредновање ствари које имају вечну вредност. Родитељи треба да подучавају јеванђеоске приоритете кроз оно што раде са својом децом.

Експерти за породицу упозорили су на оно што они зову „преоптерећеност деце". Последње генерације деце су далеко заузетије, а породице проводе много мање времена заједно. Међу многим мерилима овог узнемирујућег тренда налазе се извештаји које говоре да је време за организоване спортове удвостручено, али је дечје слободно време смањено на 12 часова недељно, а спољне неорганизоване активности су опале за 50 процената. 2

Број оних који су изјавили да имају свој уобичајени заједнички породични ручак, опао је 33 процента. Ово је веома забрињавајуће због тога што време које породица проводи заједно хранећи се код куће, најјачи је предсказатељ дечјег академског остварења и психолошког прилагођавања.3 Породични оброци су се такође показали као снажан браник против дечјег пушења, коришћења алкохола или дрога.4 Постоји надахнута мудрост у овом савету родитељима: Оно што деца у ствари желе за ручак јесте ви.

Председник Гордон Б. Хинкли је молио да „радимо на нашим дужностима као родитеља, као да све у животу зависи од тога, јер, у ствари, све у животу заиста зависи од тога." Он је наставио: „Позивам посебно вас, мушкарце, да застанете и процените себе као супружнике и очеве и поглаваре домаћинства." Молите се за вођство, за помоћ, за усмеравање, а затим следите шаптаје Духа да вас води у најозбиљнију од свих одговорности, јер ће последице вашег управљања у дому бити вечне и непрестане."5

Прво председништво је позвало родитеље да уложе „своје највеће напоре" подучавању и одгајању своје деце према јеванђеоским начелима. Дом је основа праведног живота, и

да нема другог средства које може заузети његово место у овој од Бога датој одговорности. Прво председништво је изјавило да „колико год да могу бити достојни и прикладни остали захтеви или активности, не сме им се дозволити да замене божански одређене дужности које само родитељи и породице могу адекватно обавити.”6

III.

Црквене вође треба да буду свесне да црквени састанци и активности могу постати сувише сложени и оптерећујући ако одељење или округ настоји да све што је добро и могуће у нашим бројним црквеним програмима, чине чланови. Ту су, такође, потребни приоритети.

Чланови Већа дванаесторице су нагласили значај примене надахнутог расуђивања у црквеним програмима и активностима. Старешина Л. Том Пери подучио нас је том начелу на општој обуци вођства, 2003. год. Саветујући исте вође 2004. године, старешина Ричард Џ. Скот је рекао: „Прилагодите своје активности да буду у складу са вашим локалним условима и средствима.
. . . Постарајте се да одговорите на основне потребе, али не претерујте у стварању превише добрих ствари а да не остварите оне суштинске . . . Запамтите, немојте преувеличавати посао који треба да се уради – упростите га.”7

На генералној конференцији прошле године, старешина М. Расел Балард упозорио је на погоршање породичних односа које може бити последица превише потрошеног времена на неефикасне активности које доносе мало духовне хране. Упозорио је на компликовање наше црквене службе „непотребним дрангулијама и украсима који окупирају сувише времена, коштају сувише новца и црпе сувише енергије . . . Упутство да величамо наше позиве није заповест да их украшавамо и компликујемо. Иновација не значи обавезно ширење; веома често она значи поједностављење . . . Оно што је најважније у нашој цркви,” рекао је, „није статистика која извештава или састанци који се одржавају, него јесу ли или нису појединци којима је служено, управо како је Исус чинио, били подигнути и охрабрени и на крају измењени.”8

Председништва округа и бискупства треба да примењују своју власт како би одстранили претеран и неефеикасан посао, што се понекад захтева од чланова из њихових округа или одељења. Црквени програми треба да су усмерени на оно што је најбоље (најефикасније) у остварењу својих задатих циљева, без неправедног кршења у време када су породицама потребне њихове „божански одређене дужности.”

Али, ево упозорења за породице. Претпоставимо да црквене вође смање време потребно за црквене састанке и активности како би увећале време расположиво за породице, да би биле заједно. То неће остварити њену смишљену намеру уколико појединачно чланови породице - посебно родитељи – не делују снажно на повећању заједништва и засебног времена једних са другима. Тимски спортови и техничке играчке попут видео игара и интернета већ освајају време наше деце и омладине. Сурфовање по интернету није боље од служења Господу или јачања породице. Неки млади мушкарци и жене прескачу црквене активности или скраћују време са породицом, како би учествовали на фудбалском турниру или јурили различите забавне активности. Неки млади људи се забављају до смрти – духовне смрти.

Неки начини коришћења личног времена и времена са породицом су бољи а други су најбољи. Морамо се одрећи неких добрих ствари како бисмо одабрали друге које су боље или најбоље, јер развијају веру у Господа Исуса Христа и јачају наше породице.

IV.
Ево неких других илустрација доброг, бољег, и најбољег.

Добро је припадати истинској Цркви нашег Оца на Небу, држати све Његове заповести, и испуњавати све своје дужности. Али ако то треба да се сматра као „најбоље", треба да буде учињено с љубављу и без охолости. Требало би да, као што певамо у дивној химни, „крунишемо [наше] добро братством,"9 показујући љубав и бригу за све на које наши животи утичу.

Стотинама и хиљадама наших кућних учитеља и учитељица саветујем да је *добро* да посећујемо задужене нам породице. *Боље* је имати кратку посету, током које подучавамо доктрини и начелу. А *најбоље* од свега је учинити нешто значајно у животима неких од оних које посећујемо. Исти изазов односи се на многе састанке које држимо. *Добро* је да држимо састанак. *Боље* је да подучавамо начелу. Али је *најбоље* да, као резултат састанка, у ствари побољшамо животе.

Док се приближавамо 2008. години и новом курсу проучавања на нашим Већима Мелхиседековог свештенства и Потпорним друштвима, понављам наше упозорење у вези са тим како користимо приручнике *Учења председника Цркве*. Много година надахнутог рада резултирало је нашом свеском за 2008. год., *Учења Џозефа Смита*, пророка утемељивача овог раздобља. Ово је прекретница међу црквеним књигама. У прошлости, неки учитељи су у вези са неким поглављем приручника *Учења* износили само кратку напомену а затим га замењивали лекцијом по сопственом избору. То може бити добра лекција, али то није прихватљиво понашање. Јеванђеоски учитељ се позива да подучава тему одређену преко обезбеђеног надахнутог материјала. *Најбоља* ствар коју учитељ може да уради са *Учењима Џозефа Смита* је да одабере и цитира речи пророка о начелима која посебно одговарају потребама чланова разреда, а потом да усмере дискусију у разреду у правцу примене тих начела у њиховим животним околностима.

Сведочим за нашег Небеског Оца, чија смо деца и чији план је створен да нас квалификује за вечни живот . . . највећи од свих Божјих дарова (УИЗ 14:7; такође видети УИЗ 76:51-59). Сведочим за Исуса Христа, чије помирење то омогућава. И сведочим да нас воде пророци, наш председник Гордон Б. Хинкли и његови саветници, у име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Sears, Roebuck and Co. Catalog, Fall and Winter 1944-1945. год., стр. 316E.

2. Jared R. Anderson and William J. Doherty, „Democratic Community Initiatives: The Case of Overscheduled Children", *Family Relations,* свез. 54 (дец. 2005. год.):655.

3. Anderson and Doherty, *Family Relations,* 54:655.

4. Видети Nancy Gibbs, „The Magic of the Family Meal", *Time,* 12 јун, 2006. год., стр. 51-52; такође видети Sarah Jane Weaver, „Family Dinner", *Church News,* 8. септ., 2007. год., стр. 5.

5. „Each a Better Person", *Liahona,* нов. 2002. год., стр. 100.

6. First Presidency letter, 11. фебр., 1999. год.; објављено *Church News,* 27. феб., 1999. год., стр. 3.

7. The Doctrinal Foundation of the Auxiliaries", *Састанак опште обуке вођства,* 10 јануар, 2004. год., 5, 7-8; такође видети *Ensign,* авг. 2005. год., стр. 62, 67.

8. „О, будите мудри", *Liahona* and *Ensign,* нов. 2006. год., стр. 18-20.

9. „Дивна Америка", *Химне,* бр. 338.

Завршна реч
Председник Гордон Б. Хинкли

Надахнути смо и подигнути до осећања веће захвалности за ово дивно јеванђеље.

Моја вољена браћо и сестре, сада закључујемо једну сјајну конференцију. Поучени смо и подигнути. Надахнути смо и наша захвалност за ово дивно јеванђеље је увећана. Музика и усмена реч, и молитве - све је било величанствено.

Сада се враћамо својим домовима. Ако возимо, будимо пажљиви. Не дозволимо да икаква трагедија поквари дивно искуство које смо имали.

Сви говори са ове конференције појавиће се у наредном издању *Ensign*-а и *Liahona*. Поново вас подстичемо да читате ове говоре на вашим породичним кућним вечерима и разговарате о њима заједно као породица. Они су резултат многих молитви и размишљања и заслужују веома пажљиво разматрање.

Дакле, конференција се одлаже за шест месеци. Унапред се радујемо сусрету са вама следећег априла. Ја имам 97 година и надам се да ћу то доживети. Нека вас благослови са неба походе у међувремену, наша је понизна и искрена молитва, у име нашег Откупитеља, управо Исуса Христа, амен.

Састанак Потпорног друштва

Оно у чему су светице последњих дана најбоље: Стоје чврсто и непоколебљиво

Џули Б. Бек,
Врховна председница Потпорног друштва

Морамо остати јаке и непоколебљиве у вери, чврсте и непоколебљиве у породици, и чврсте и непоколебљиве у пружању помоћи и утехе.

Драге моје сестре, са молитвом у срцу прилазим овој застрашујућој одговорности. Имам сведочанство о истинитости обновљеног јеванђеља Исуса Христа. Спаситељ је наш вођа и пример, наша стена, наша снага и наш заступник. Било која улога коју могу имати помажући Њему и Његовом зарећеном пророку, благослов је у мом животу. Увек сам гајила велику љубав и поштовање према сестрама у овом друштву и верујем да су жене ове Цркве најбоље, најспособније жене на свету. Молим вас, будите свесне моје љубави према вама - величанственим женама ове Цркве.

Председник Хинкли је на састанку опште обуке вођства рекао: „Убеђен сам да нигде не постоји организација која се може поредити са Потпорним друштвом ове Цркве. Његово чланство обухвата више од пет милиона жена широм земаљске кугле. Ако се оне уједине и проговоре једним гласом, њихова снага биће неизмерна. Толико је важно да се жене Цркве чврсто и непоколебљиво заузимају за оно што је исправно и прикладно у оквиру Господњег плана."[1]

Дубоко сам размишљала и проучавала ову надахњујућу дужност и тражила сам одговоре у вези са тим како би жене ове Цркве могле одговорити на овај изазов и обећање председника Хинклија. Како оне могу говорити једним гласом и чврсто и непоколебљиво се заузимати за оно што је исправно и прикладно? У оквиру Господњег плана, постоје одређене ствари које светице последњих дана морају урадити јер су Божје ћерке, изабране да дођу на земљу у време названо „веома тешким раздобљем у светској историји."[2]

Да бисмо као жене одрадиле свој део у оквиру Господњег плана, морамо бити чврсте и непоколебљиве у *вери*, чврсте и непоколебљиве у *бризи о породици* и чврсте и непоколебљиве у *пружању помоћи и утехе*. Морамо се истицати у ове три важне области које нас квалификују за Господње следбенице. Преко Потпорног друштва исказујемо се као Христове следбенице. Учимо оно што би Он желео да учимо, чинимо оно што би Он желео да чинимо и постајемо оно што би Он желео да постанемо. Када се окупљамо са усредсређеношћу на то, дело Потпорног друштва је релевантно какве год да су ваше околности - било да имате 18 или 88 година, сами сте или убраку, имате децу или немате, било да живите у Баунтифулу у Јути или Бангалору у Индији.

Будите чврсте и непоколебљиве у вери

Прво, светице последњих дана морају бити чврсте и непоколебљиве у својој вери. Оне могу и треба да се истичу у живљењу и дељењу својих сведочанстава о Господу Исусу Христу и Његовом обновљеном јеванђељу. То чинимо док:

1. Склапамо завете са Њим и држимо их се.
2. Достојне смо и служимо у Његовим храмовима.
3. Проучавамо Његова учења у Светим писмима и речима пророка.

4. Квалификујемо се за пратњу Светог Духа, препознајемо га и следимо.
5. Делимо и бранимо Његово јеванђеље.
6. Учествујемо у искреној личној и породичној молитви.
7. Имамо породично кућно вече.
8. Живимо по начелима самосталности и штедљивог начина живота.

Ово су *битне* ствари које морају бити обављене пре *небитних*. Ово су једноставни, неопходни поступци који изгледају скоро уобичајено када говоримо о њима. Међутим, они су обележја следбеништва које је увек било фундаментално за сестре Потпорног друштва. Нико не може то да уради уместо нас – то су лични поступци и навике који нас чувају чврстим и непоколебљивим за оно што је исправно.

Колико би другачији били свет и Црква када би се свака светица последњих дана истицала у склапању, обнављању и држању завета; када би се свака сестра квалификовала за храмску препоруку и чешће служила у храму; када би свака сестра проучавала Света писма и Христова учења и познавала их тако добро да би могла да подучава и брани та учења било када и било где. Размислите о нашој удруженој снази када би свака сестра сваког јутра и вечери приносила искрену молитву, или још боље, без престанка се молила како је Господ заповедио. Када би свака породица свакодневно имала молитву и једном недељно одржавала породично кућно вече, биле бисмо јаче. Када би свака сестра била довољно самостална да добровољно пружа своје знање, таленте и способности и када би се следбеништво сваке сестре огледало у ономе што каже и ономе што носи, биле бисмо непоколебљиве у ономе што је исправно.

Будите чврсте и непоколебљиве у бризи о породици

Друго, светице последњих дана морају бити чврсте и непоколебљиве у бризи о породици. Оне могу и треба да подижу породице боље него било ко други. Као Христове следбенице, ми можемо и треба да будемо најбоље на свету у подржавању, неговању и заштити породица. То чинимо док:

1. Разумемо и бранимо божанске улоге жена.
2. Прихватамо благослове свештенства.
3. Обликујемо вечне породице.
4. Одржавамо чврсте бракове.
5. Рађамо и подижемо децу.
6. Показујемо љубав према члановима породице и бринемо о њима.
7. Прихватамо одговорност за припремање праведне младе генерације.
8. Познајемо учење о породици, живимо по њему и бранимо га.
9. Проналазимо податке о члановима шире породице и обављамо храмске обреде за њих.

Као следбеници Исуса Христа, *свакој* жени у овој Цркви дата је одговорност за подржавање, негу и заштиту породица. Жене имају јасна задужења која су им дата пре постанка света. И као светице последњих дана које држи завете, ви знате да је подизање гласа у одбрану учења о породици[3] одлучујуће за снагу породица широм света.

Познавање и одбрана божанске улоге жена тако су важни у свету где су жене бомбардоване лажним порукама о свом идентитету. Популарне медијске личности

путем радија и телевизије представљају себе као ауторитете и представнике жена. Док те медијске поруке могу садржати елементе истине, већина проповеда јеванђеље о личној испуњености и самољубљу, често обмањујући жене у вези са њеним правим идентитетом и вредношћу. Ти гласови нуде лажну срећну и као резултат многе жене су несрећне, усамљене и збуњене.

Једино место где светице последњих дана могу научити целу и потпуну истину о својој битној улози у плану среће, јесте у овој Цркви и њеном учењу. Ми знамо да смо у великом предсмртничком сукобу биле на страни нашег Спаситеља, Исуса Христа, ради очувања свог потенцијала да припадамо вечним породицама. Ми знамо да смо ћерке Божје и знамо шта треба да радимо. Жене налазе истинску срећу када разумеју своју јединствену улогу у оквиру плана спасења, и уживају у њој. Ствари које жене могу и треба да ураде, најбоље се, без пардона, подупиру и подучавају овде. Ми верујемо у стварање вечних породица. То значи да верујемо у брак. Ми знамо да је заповест да се множимо и напунимо земљу и даље на снази. То значи да верујемо у рађање деце. Имамо веру да уз Господњу помоћ можемо бити успешне у подучавању и подизању деце. То су виталне одговорности у плану среће и када жене прихвате те улоге свим својим срцем, срећне су! Познавање и одбрана истине о породицама повластица је *сваке* сестре у овој Цркви.

Због тога што су породице вечне не можемо дозволити себи да будемо немарне или самозадовољне у тим односима. Велики део овог друштва у прошлости је био базиран на помагању светицама последњих дана да ојачају породице, са нагласком на побољшању наших вештина у одгајању, домаћинству, родитељству и одржавању брака. Породице подразумевају рад, али оне су наш велики рад – а ми се не плашимо рада. У томе смо најбоље; нико не подиже породице боље од сестара овог Потпорног друштва. Ми их подупиремо, негујемо и штитимо.

Будите чврсте и непоколебљиве у пружању помоћи и утехе

Треће, светице последњих дана морају бити чврсте и непоколебљиве у пружању помоћи и утехе. Ми смо *Потпорно* друштво и треба да будемо најбоље жене на свету у пружању помоћи и утехе. То је наше посебно подручје од почетка. Реч олакшање значи подићи, олакшати. То значи уздићи. Идеја је „подићи неког изнад проблема."[4] Служба и утеха које дајемо знак су да смо Господње следбенице и чланице Његове истински обновљене Цркве. Повластица је бити део ове светске организације за жене чије име описује оно што ми треба да радимо: пружамо *помоћ и утеху*.

Џозеф Смит је рекао да су жене ове Цркве организоване како би обезбедиле „помоћ и утеху сиромашнима, онима који су у оскудици, удовицама и сирочади, и за остваривање свих добронамерних циљева"[5], и „не само помоћ и утеху сиромашнима, већ да спасавају душе"[6]. Тај напор у пружању помоћи и утехе подробније је дефинисао старешина Џон А. Видсо као „олакшање сиромаштва, олакшање болести, олакшање сумње, олакшање незнања, олакшање свега што омета радост и напредак жена."[7]

Упркос важним напорима у прошлости у пружању помоћи и утехе, највеће и најважније дело за жене ове Цркве још увек је испред нас Земља мора бити припремљена да дочека Господа Исуса Христа и ми морамо помоћи у тој припреми усред ратова, немира, природних катастрофа и пораста зла. У историји света није

постојало време када је безрезервни напор у пружању помоћи и утехе био потребнији. Будући да смо следбенице Исуса Христа и склопиле смо завете са Њим, већ смо се заветом обавезале да ћемо учествовати у том напору пружања помоћи и утехе.

Свака од вас је јединствена и драгоцена. Свака од вас има своје терете и изазове, што вам даје благослов да се окренете Господу за помоћ. Ми такође имамо прилику да помогнемо Господу у обезбеђивању помоћи и утехе другима, што је највеће, најбрже решење за усамљеност и безнађе и сигуран начин за стицање пратње Светог Духа. Све што је потребно да бисмо започеле са пружањем помоћи и утехе је да се спустимо на колена и упитамо: „Коме је потребна моја помоћ?” Свака сестра – било да је у браку или сама, млада или стара – потребна је у том напору пружања помоћи и утехе, а то је оно у чему треба да будемо боље од других.

Чврсте и непоколебљиве вође

А сада, упућујем неке мисли вама, сјајним председништвима Потпорног друштва, која служите тако верно. Ви имате узбудљиву одговорност и указано вам је свето поверење док извршавате дело Потпорног друштва. Ваша обавеза је да помогнете светицама последњих дана да се истичу у *вери, бризи о породици* и *пружању помоћи и утехе*. Помоћи ћете да јеванђеље постане велики и неопходан интерес за жене Цркве. Помоћи ћете женама да постану успешније у домаћинству, родитељству и одржавању брака, како би у својим домовима могле да у потпуности живе по јеванђељу. Сваки позван и рукоположен вођа Потпорног друштва има право и овлашћење да буде вођен у испуњавању свог надахнутог задужења, како би најбоље изашао у сусрет потребама оних којима служи.[8] Примићете помоћ светог Духа док се усредсређујете на битне ствари, и биће вам дата храброст да се уздржите од површности. Сваки вођа зна да су породице на великом удару олуја овог света, олуја као што су зависности, дуг, непоузданост и непослушност. Спаситељ је видео наш дан као „почетак жалости”[9] када ће многи бити преварени. Говорио им је о ратовима и гласовима о ратовима, глади, земљотресима и поморима. То је опис света у коме данас живимо, и неопходно је да жене ове Цркве преузму своју одговорност да буду припремљене у свему. Као вође Потпорног друштва, можете помоћи свакој сестри у сваком дому, у сваком одељењу и огранку да постану самосталне. Оне треба да буду складиште залиха новца, хране и вештина које ће им помоћи да подупру себе и своје породице у време опасности. Црква вам је обезбедила велику помоћ као што су памфлети о самосталности да вам помогну да почнете. То је део вашег рада. Ви имате повластицу да се саветујете у јединству са свештеничким вођама да планирате одбрану и уточиште против тих олуја и прилагодите напор пружања помоћи и утехе специфичним потребама ваших људи. Пријатељство и друштвеност, који живот чине много лепшим, биће природан нуспроизвод ваших напора. Усредсређеност на пружање помоћи и утехе увек ће изграђивати друштвеност, док усредсређеност на друштвеност не доноси увек олакшање.

Када се са било којим циљем окупљамо под заставом Потпорног друштва, ми морамо своје драгоцено време и посвећене фондове трошити са циљем да се помогне сестрама да чине оно што треба да чинимо најбоље. На нашим састанцима Потпорног друштва недељом, увод треба да буде кратак и да позива Духа да буде са нама. Потребно је да сваки могући заједнички минут проучавамо јеванђеље, како бисмо могле бити најбоље у својим одговорностима. Све конференције, активности, окупљања и састанци Потпорног друштва морају се усредсређивати на помагање сестрама да чине оно што

треба да чине најбоље. Молба коју нам је упутио председник Хинкли гласи: „Имамо већи изазов него што то схватамо. Дајте све од себе. Али желим да истакнем да то мора бити заиста најбоље што можете. У стању смо да чинимо много боље. Морамо се спустити на своја колена и молити Господа за помоћ, снагу и вођство. Затим морамо устати и кренути на посао."[10]

Моје драге сестре, наш пророк, кога подржавам свим својим срцем, рекао је да постоји бољи начин од начина света. Позвао је жене Цркве да се заједно залажу за праведност. Рекао је да ће, ако смо уједињене и говоримо једним гласом, наша снага бити неизмерна. Ја сам му изразила своје уверење да ће жене ове Цркве остати чврсте и непоколебљиве у својој вери у Исуса Христа и Његово обновљено јеванђеље; бити чврсте и непоколебљиве у подизању, неговању и заштити својих породица; и бити чврсте и непоколебљиве у пружању помоћи и утехе. Моја је молитва да нас Господ благослови и буде нам наклоњен док обављамо ово најважније дело жена, у име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. „Standing Strong and Immovable", *Састанак светске обуке вођства*, 10. јануар 2004. год., стр. 20.

2. *Састанак светске обуке вођства*, 10. јануар 2004. год., стр. 20.

3. Видети „The Family: A Proclamation to the World," *Liahona,* Oct. 2004, 49.

4 Видети Online Etymology Dictionary, „relief", „relieve", www.etymonline.com.

5. *History of the Church,* 4:567.

6. *History of the Church,* 5:25.

7. *Evidences and Reconciliations,* присп. G. Homer Durham, 3 свеске у једној (1960. год.), стр. 308.

8. Видети Ричард Џ. Скот, „The Doctrinal Foundation of the Auxiliaries", *Worldwide Leadership Training Meeting,* 10. јануар, 2004. год., стр. 8.

9. Јев. по Матеју 24:8; такође видети стихове 3-7; 1. Тимотеју 4:1-2; 2. Тимотеју 3:1-5.

10. *Састанак светске обуке вођства*, јануар 2004. год., стр. 21.

„Паси јагањце моје”

Силвија Х. Алред,
прва саветница у врховном председништву Потпорног друштва

Преко редовних месечних посета нашим сестрама, можемо развити љубав, пријатељство и поверење.

Понизна сам због прилике да стојим пред вама и делим осећања свога срца. Ја сам сасвим обична жена, безначајна по мерилима света, али Господ ме је, у својој великој милости, увек благосиљао јединственим могућностима и једним веома драгоценим даром: Примила сам дар о истинитости овог јеванђеља и о стварности Исуса Христа и Његове помирбене жртве. Усмеравајући утицај Светог Духа осећала сам од времена када сам имала само 14 година, када сам први пут чула мисионаре и читала Мормонову књигу. Моје сведочанство увек гори у мом срцу и моја вера је постојана. Тај дар вере и сведочанство веома су благословили мој живот.

Данас стојим међу најбољим и најдрагоценијим женама на свету и осећам тежину велике одговорности која овог тренутка почива на мени. Молила сам се, проучавала Света писма и дубоко размишљала о њима, у потрази за надахнућем како бих овом приликом рекла оно што би Господ желео да вам кажем.

Као председништво Потпорног друштва, проучавале смо и дубоко размишљале о историји и сврси Потпорног друштва - ове јединствене организације, божански организоване од стране Божјег пророка, да служи и благосиља жене Цркве. Тај надахнут почетак дошао је као одговор на нежне жеље срца жена тог времена. Било је организовано са два веома јасна циља: да пружа помоћ и утеху сиромашнима и да спасава душе.[1]

Сестра Бек је поменула да једна ствар коју жене ове Цркве могу и треба добро да обављају јесте пружање помоћи и утехе.

Размотрите начело које се подучава у Јев. по Јовану 21:15-17. Господ је упитао Петра: „Љубиш ли ме?” Петар је одговорио: „Ти знаш да те љубим.” А Господ је одговорио: „Паси јагањце моје.” Господ га је питао други пут: „Љубиш ли ме?” Петар је одговорио: „Да, Господе, ти знаш да те љубим.” Господ је рекао Петру: „Паси јагањце моје.” Господ га је питао трећи пут: „Љубиш ли ме?” Петар је одговорио: „Господе, ти све знаш, ти знаш да те љубим.” Исус му рече: „Паси јагањце моје.”

Као следбенице Исуса Христа, и ми изјављујемо да Га волимо. Стога, како стојимо са напасањем Његових оваца?

Један од начина на који сестре Потпорног друштва могу напасати Његове овце јесте путем кућног подучавања. „Сврха кућног подучавања је изградња брижних односа са сваком сестром и пружање подршке, утехе и пријатељства.”[2] Да би постигле те циљеве, кућне учитељице треба да:

1. Редовно посећују сваку сестру за коју су задужене (ако је могуће у њеном дому, сваког месеца).
2. Сазнају за духовне и материјалне потребе сестре и њене породице.
3. Нуде одговарајућу помоћ.

4. Дају духовно упутство преко месечне поруке.[3]

Господ је благословио жене божанским врлинама љубави, самилости, доброте и милосрђа. Путем наших месечних посета као кућних учитељица, имамо моћ да благословимо сваку сестру док пружамо своје руке љубави и доброте и дајемо дарове самилости и милосрђа. Без обзира на наше личне околности, све имамо прилику да подучавамо и негујемо друге.

Живела сам у многим земљама Средње и Јужне Америке, на Карибима и у Шпанији. Видела сам да су кућна подучавања верно обављана прелажењем пешке кратких и дугих растојања, или вожњом аутобусом, подземном железницом или возом. Моја пријатељица Ана била је млада мајка у Костарики, која је сваког месеца верно извршавала своје кућно подучавање, много пута ходајући по јакој киши. После тридесет година, сада бака, и даље је верна кућна учитељица. Благословила је толико много живота.

Путем наших редовних месечних посета сестрама, можемо створити везе љубави, пријатељства и поверења. Ако слушамо подстицаје Духа, бићемо свесније потреба других људи. Ако делујемо у складу са тим божанским подстицајима, можемо бити благослов онима у невољи. Али морамо бити вољне да дајемо наш иметак и наше време. Наш живот се не вреднује тиме колико добијамо него колико дајемо. Кућно подучавање пружа могућности да дајемо док међусобно бринемо о физичким, духовним и емоционалним потребама.

Док сам живела у Доминиканској Републици, ишла сам у посету једној сестри која тек што је стигла кући из болнице, после рођења свог трећег детета. Била сам изненађена како је изгледала добро и смирено. Њена друга два детета још су била мала. После неколико минута нашег разговора, рекла ми је како се осећа мирном јер су сестре Потпорног друштва пријавиле да јој свакога дана, следећих неколико дана, долазе да помажу. Осетила се вољеном.

Моје кућне учитељице биле су увек прве које су дошле да ме виде и донесу ми храну пошто бих се вратила кући са сваким од својих новорођенчади у Сан Хозеу у Костарики.

Председник Бојд К. Пакер је рекао да служба у Потпорном друштву „велича и посвећује сваку појединy сестру”, и посаветовао нас је да „служимо првенствено у Потпорном друштву, пре свих социјалних и других клубова и удржења сличне врсте.”[4]

Кућно подучавање је такође веома ефикасно оруђе у напорима задржавања и поновног активирања. Младе сестре самице поделиле су са нама следеће: „Док сам читала поруку Првог председништва из Ensign-а, подсетила сам се свог задужења у кућном подучавању. Моја сарадница била је моја добра пријатељица, али чинило се да нам се распореди никад не уклапају. Тог јутра одлучила сам да само позовем наше сестре, утврдим време, с надом да ће се уклопити у распоред моје сараднице. Нажалост, моја сарадница није могла да се уклопи. Замолила сам пар својих цимерки да ми се придруже у тим посетама, али ниједна није била доступна. Знајући да самостални одлазак у кућно подучавање није идеално решење, размишљала сам да откажем, међутим, одлучила сам да је боље да посете обавим сама него да допустим да посећивање наших сестара изостане још један месец.

Стигла сам до Алехандрине куће и нервозно пришла њеним вратима, не знајући да ли ћу је препознати. Преко телефона је звучала веома пријатељски тако да сам замишљала да је то сестра коју сам виђала у цркви. Алехандра ме је поздравила топлим загрљајем и широким осмехом. Било је то ново лице! Током нашег разговора Алехандра је изразила своју жељу да почне да иде у цркву и рекла је да се надала неким посетама последњих неколико месеци. Рекла је да је то први пут да прима кућну учитељицу. Поразговарале смо о неким јеванђеоским начелима и поделиле наше утиске о поруци за кућно подучавање за тај месец. Она се обавезала да ће те недеље доћи у Цркву. Заиста је дошла (чак је повела свог дечка)!

Отада смо Алехандра и ја постале добре пријатељице. Више нисам њена кућна учитељица, али се посећујемо много чешће него једанпут месечно. Алехандра редовно присуствује црквеним састанцима, породичној кућној вечери и похађа институт.

Моје сведочанство о кућном подучавању сада је јаче него икад пре. Захвална сам за вођство Светог Духа и Његов суптилан подстицај који ме је водио до пријатељице, тако добре и пуне љубави попут Алехандре. Обе смо биле ојачане тим искуством, и оно нам је било поребно за наш духовни напредак."[5]

Када пастир брине, многи од оних који су одлутали могу ипак бити враћени натраг. Они могу одговорити на позив да се врате у стадо.

У Моронију 6:4, опоменуте смо да се сетимо оних који су се крстили у Цркви Исуса Христа и бринемо о њима.

Месечна јеванђеоска порука коју делимо током тих посета изграђује веру и сведочанство. И давалац и прималац се подучавају док деле схватања и лична искуства током разговора о јеванђеоским начелима, Светим писмима и учењима наших пророка.

Још један благослов је блиско пријатељство и изграђивање који се развијају између две сестре које су сараднице на овом задатку. Док служимо заједно, учимо једна од друге и волимо једна другу.

Ми можемо и треба да будемо у стању да обезбедимо значајну помоћ и утеху. Ми имамо јеванђеоску перспективу у нашим животима. Имамо божанске опомене које нас охрабрују да чинимо добро. Обавежимо се на делотворно кућно подучавање. Ми можемо обезбедити материјалну и духовну негу. Можемо и треба да понудимо разумевање и да будемо у стању да подучавамо доктрину. Можемо утолити духовну глад и напасати овце. Напасање оваца може значити јачање и неговање нових чланова, мање активних, или чак потпуно активних чланова.

Наша служба треба да буде несебична, тиха, драговољно обављена, са срцима пуним љубави за Бога и Његову децу. Мора постојати истинска брига пастира за стадо, да их позивамо да дођу Христу.

Моја је молитва да се залажемо за већу посвећеност у пружању руке љубави и самилости у благосиљању, помагању и међусобном јачању, док наше кућно подучавање обављамо спремно и радосног срца.У име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Видети *History of the Church,* 5:25.

2. „Relief Society", 3. одсек из *Church Handbook of Instructions, Book 2:Priesthood and Auxiliary Leaders* (1998. год.), стр. 202.

3. *Church Handbook of Instructions, Book 2: Priesthood and Auxiliary Leaders* (1998. год.), стр. 203.

4. „The Circle of Sisters", *Ensign*, нов. 1980. год., стр. 110, 111.

5. Лично писмо, 1. август 2007. год.

„Укрепићу те и помоћи ћу ти”

Барбара Томсон,
друга саветница у врховном председништву Потпорног друштва

Највећа помоћ коју ћемо имати у јачању породица јесте да знамо и следимо Христова учења.

Пре неколико месеци сестра Бек ме је замолила да размислим о томе да ли бих говорила о породицама и испричала нешто о својим искуствима у вези са породицама. Нисам удата и немам сопствену децу. Мислим да је сестра Бек сматрала да сам подобна да говорим о породицама јер никада нисам направила неку грешку са сопственом децом. Многе жене то не могу тврдити.

По професији сам социјална радница и током година радила сам са многим породицама, углавном са породицама које се суочавају са тешкоћама или великим изазовима. Видела сам неке болне ситуације где су деца била веома повређена, и физички и емоционално. Видела сам децу која су била остављена и заборављена због злостављања или болести зависности њихових родитеља. Видела сам 18-годишњаке који су били у прихватилиштима и сада живе самостално, без икакве подршке и залеђине брижне породице која би им помогла.

Настављам да се чудим отпорности људског духа. По правилу, та деца воле своје родитеље без обзира на то што се догодило. Срећом, већина нас не доживљава злостављање или занемаривање у својим породицама, али свака породица ће доживети неку врсту изазова-болести, смрти, непослушности, финансијских проблема, итд.

Ти проблеми отварају нека озбиљна питања. Шта се дешава породицама? Која је разлика између стабилне и нестабилне породице? Које су неке једноставне ствари које ће помоћи породицама? И ко може пружити помоћ и утеху породицама?

Данас желим да се на кратко осврнем на та питања и дам неколико запажања која сам сакупила током година, с надом да могу помоћи.

Шта се дешава породицама?

Сотона ради прековремено како би напао породицу. Он нам говори да брак није важан, да деци нису потребни отац и мајка и да снажне породице нису важне. Он нам говори да су моралне вредности старомодне и бесмислене. Када се изазови појаве Сотона нам говори да оставимо наша веровања и окренемо се световним путевима. Он нас мами славом и успехом и говори нам где да пронађемо лагодан живот. Он напада нашу веру у Бога и покушава да обесхрабри чак и најснажније и најбрижније породице. Сотона је задовољан када попустимо, макар и само мало.

Која је разлика између стабилне и нестабилне породице?

Чланови стабилне породице знају ко су, где иду и шта желе да остваре. Чланови нестабилне породице не знају ко су, немају план, немају сидро и немају постављене суштинске вредности и стандарде који би усмерили њихов правац.
Неки родитељи нестабилних породица подучавани су добрим вредностима али су на погрешан пут дошли преко алкохола, дроге или других зависника који су им одузели

добро расуђивање и њихову способност да доносе исправне одлуке. У стабилној породици, брижни родитељи подучавају примером а не само да говоре својој деци да нешто ураде. Они то раде са њима и показују им како се то ради.

Које су неке од једноставних ствари које ће помоћи породицама?

Запамтите, деца су драгоцена. Она су Божја духовна деца. Видела сам способност опоравка људске душе исказану у време када нисам могла ни замислити да дете може преживети.

Драге сестре волите и негујте своју децу. Говорите им да их волите. Загрлите их. Прикладна физичка приврженост учиниће чуда. Искажите љубазне речи. Покажите им примером како да раде. Учите их да се моле. Председник Џејмс Е. Фауст је рекао: „Заједничка молитва у породици је учвршћујуће искуство" Млађа деца могу научити како да се моле док слушају молитве својих родитеља и старије браће и сестара. Лична молитва и породична молитва неопходне су за личну и породичну срећу."[1]

Читајте својој деци. Читајте Света писма. Помозите им да науче да ће их Писма усмеравати током читавог живота. Одржавајте Породично кућно вече са њима. Дајте им до знања да вам је заједничко време са породицом веома важно.

Деца обично веома добро прихватају своје родитеље, као и грешке које родитељи чине. Они често праштају, заборављају и крећу даље брже од одраслих. Немојте се осећати кривима. Извините се када погрешите. Затражите од детета опроштај. Промените своје навике и наставите даље.

Запамтите да је потребно много стрпљења да би се одгајило дете. Иако су веома драгоцена, деца могу бити раздражљива, фрустрирана и понекад чак непослушна. То захтева огромну количину стрпљења и уздржавања како бисмо избегли да урадимо или кажемо нешто због чега ћемо касније зажалити. Понекад је потребно да се родитељи удаље на неко време како би избегли да начине озбиљне грешке. Удаљавање из просторије на тренутак да би се повратила контрола, често је од велике помоћи.

Не може се наћи бољи савет од оног датог у *Породица: Проглас свету.*[2] Прочитајте га. Изучите га. Усвојите га као свој породични став. Учините га темом лекција у неколико породичних кућних вечери како нико у породици не би имао недоумице у вези са тим како ваша породица функционише.

Ко може пружити утеху и помоћ породицама?

Очигледно је да прва дужност за подучавање деце и јачање породице лежи на родитељима. Међутим, има много других који могу помоћи. Ја имам дивне родитеље али они то нису урадили сами.

Била сам у Табернаклу када је председник Гордон Б. Хинкли први предао прокламацију о породици на састанку врховног Потпорног друштва у септембру 1995. год. То је био диван повод. Осетила сам значај те поруке. Такође сам ухватила себе у размишљању: „Ово је значајан водич за родитеље. Такође је и велика одговорност за родитеље."

На тренутак сам помислила како се то у ствари не односи у великој мери на мене, пошто нисам удата и немам децу. Али скоро исто тако брзо помислила сам: Али то се односи на мене. Помислила сам: Ја сам члан породице. Ја сам ћерка, сестра, тетка, рођака, нећака и унука. Имам одговорности и благослове, јер сам члан породице. Чак и да сам једини живи члан своје породице још увек сам члан Божје породице и имам одговорност да помогнем у јачању других породица."
Старешина Роберт Д. Хејлс је рекао: „Јачање породица је наша света дужност као родитеља, деце, чланова шире породице, вођа, учитеља и појединачних чланова Цркве."[3]

Као сестре из Потпорног друштва можемо помоћи једна другој да ојачамо породице. Дате су нам прилике да служимо у многим својствима. Стално долазимо у контакт са децом и младима којима је можда потребно управо оно што ми имамо да понудимо. Ви, старије сестре, имате много добрих савета и искустава да поделите са млађим мајкама. Понекад вођа Младих жена или учитељица у Школици каже или уради управо оно што је потребно да би поткрепила оно чему родитељ покушава да подучи. И очигледно је да нам није потребан неки посебан позив да се окренемо и пружимо ка пријатељу или комшији.

Најбоља помоћ коју ћемо имати у јачању породица јесте да познајемо и следимо Христова учења и да се ослонимо на Њега како би нам помогао. И тако, често док сам радила са породицама са проблемима пожелела бих да те породице упознају Спаситеља и да своју децу подучавају учењима Исуса Христа.

„И гле, трпеће он искушења и бол телесну, глад, жеђ и умор, и то више него што човек трпети може а да не умре."[4]

Христ је патио у свему што бисмо ми могли замислити. Он зна како се ми осећамо. Он разуме. Он ће помоћи.

Света писма су пуна примера тога како је Христ помагао и како ће помагати. Неки од мојих омиљених су:

„Ходите к мени сви који сте уморни и натоварени, и ја ћу вас одморити."[5]

„Ко год положи уздање своје у Бога, примиће подршку у искушењима својим, и тегобама својим, и невољама својим, и биће узвишен у последњи дан."[6]

„Понизан буди, и Господ ће, Бог твој, водити тебе за руку и услишити молитве твоје."[7]

„Кад год си ти запитао примио си упутство од Духа мога."[8]

„Буди веран и марљив у држању заповести Божјих, и ја ћу те пригрлити у наручје љубави своје."[9]

Председник Хинкли је рекао: „Императив је да не занемарите своје породице. Ништа од онога што поседујете није тако драгоцено. Када овде све буде завршено породични односи су оно што ћемо понети са собом у живот после смрти."[10]
Сетите се велике љубави нашег Спаситеља. У Исаији 14:10, Он је рекао: „Не бој се, јер сам ја с тобом; не плаши се, јер сам ја Бог твој; укрепићу те и помоћи ћу ти." Затим у

13. стиху поново каже: „Ја ћу ти помагати." И још једном у 14. стиху Он каже: „Ја ћу ти помагати."

Имајте поверења у Спаситеља. Он ће нам помоћи. Он нас воли. Он жели да будемо срећне.

Ја сведочим да наш Господ и Спаситељ живи. Сведочим да ће нам Он помоћи. Мени је помогао много пута, а помоћи ће и вама. Знам то. У име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. „Challenges Facing the Family", *Састанак опште обуке вођства*, 10. јан., 2004. год., стр. 2.

2. Видети *Liahona,* окт. 2004. год., стр. 49.

3. „Strengthening Families: Our Sacred Duty", *Liahona,* јул 1999. год., стр. 37.

4. Мосија 3:7.

5. Матеј 11:28.

6. Алма 36:3.

7. УИЗ 112:10.

8. УИЗ 6:14.

9. УИЗ 6:20.

10. „Rejoicing in the Privilege to Serve", *Састанак опште обуке вођства*, 21. јун, 2003. год., стр. 22.

Три циља која ће вас водити

Председник Томас С. Монсон,
први саветник у Првом председништву

Ваш утицај има домашај далеко изван вас самих и вашег дома и дотиче друге широм земаљске кугле.
Вечерас су наше душе досегле небо. Били смо благословени дивном музиком и надахнутим говорима. Господњи Дух је овде.

Сестре Џули Бек, Силвија Алред, Барбара Томсон – хвала небесима за ваше драге мајке и очеве, ваше учитеље, ваше вође младих и друге који су у вама препознали ваш потенцијал.

Да парафразирам једну мисао:

Никад не знате колико једна девојка вреди.
Морате сачекати да видите;
Али свака жена на узвишеном месту,
Некад је девојка била.[1]

За мене је велика повластица да будем са вама. Знам да осим вас овде окупљених у Конференцијском центру, има много хиљада оних који путем сателитског преноса гледају и слушају овај догађај.

Док вам говорим, схватам да сам као мушкарац у мањини и морам бити обазрив у својим коментарима. Сетио сам се једног човека који је ушао у књижару и замолио продавачицу за помоћ: „Имате ли књигу под насловом *Мушкарац, господар жена*?"
Продавачица га је погледала право у очи и саркастично рекла: „Погледајте у одељку фантастике!"
Уверавам вас вечерас да поштујем вас, жене Цркве, и веома сам свестан, цитираћу Вилијама Р. Валаса, да „рука која љуља колевку јесте рука која влада светом".[2]

Године 1901., председник Лоренцо Сноу је рекао: „Чланице Потпорног друштва су ... послуживале ожалошћенима, своје руке љубави савијале око сирочади и удовица, а себе очувале неопогањенима од света. Могу посведочити да на свету не постоје чистије и побожније жене од оних које припадају Потпорном Друштву."

Као и у време председника Сноуа, постоје, овде и сада, посете које треба обавити, поздраве које треба уручити и гладне душе које треба нахранити. Док посматрам Потпорно друштво данас, понизан због повластице да вам говорим, обраћам се Небеском Оцу за Његово божанско вођство.

Са тим Духом, осетио сам да свакој чланици Потпорног друштва широм света, треба да изложим три циља која треба да остваре:

1. Марљиво учите.

2. Молите се ревносно.

3. Служите драговољно.

Размотримо сваки од ових циљева. Први, **марљиво учите.** Спаситељ света је подучавао: „Истражујте речи мудрости из понајбољих књига; тражите знање и то проучавањем и вером."[4] Додао је: „Прегледајте писма, јер ви мислите да у њима имате живот вечни: и баш она сведоче за мене."[5]

Проучавање Светих писама помоћи ће нашим сведочанствима и сведочанствима чланова наше породице. Наша деца данас расту окружена гласовима који их наговарају да напусте оно што је исправно и уместо тога потраже световна задовољства. Уколико немају чврст темељ у јеванђељу Исуса Христа, сведочанство о истини и одлучност да живе праведно, подложни су тим утицајима. Наша одговорност је да их учврстимо и заштитимо.

Алармантно је у којој се мери наша деца данас образују путем медија, укључујући интернет. Статистика каже да у Сједињеним Државама просечно дете свакодневно гледа телевизију отприлике четири сата, програм који је у великој мери испуњен насиљем, употребом алкохола и дроге и садржајем повезаним са сексом. Време проведено у гледању филмова и игрању видео игрица су додатак на та четири сата.[6] А статистика је скоро иста у осталим развијеним земљама. Поруке које се приказују на телевизији, у филмовима и другим медијима веома често су у директној супротности са оним што ми желимо да наша деца усвоје и сматрају вредним. Наша одговорност је не само да их подучимо да буду здрава у духу и учењу, него и да им помогнемо да остану таква, без обзира на спољне силе са којима се могу сусрести. То ће од нас захтевати много времена и напора – а да бисмо помогли другима, нама самима је потребна духовна и морална снага да се одупремо злу које видимо на сваком кораку.

Живимо у времену о ком се говори у 2. Нефију, глави 9: „О таштине и слабости и лудости људске! Када су учени мисле да су мудри и не слушају савет Божји, јер га одбацише, мислећи да сами од себе знају. И они ће страдати. Али бити учен добро је ако слушају савете Божје."[7]

Потребна је храброст да бисмо се чврсто држали својих стандарда упркос исмејавању света. Председник Џ. Рубен Кларк, годинама члан Првог председништва, је рекао: Нису непознати случајеви где су [они] који су мислили да имају веру, ... сматрали да, афирмисањем своје пуне вере могу изложити себе подсмеху својих неверних колега, и да морају или преиначити или образложити своју веру, или је штетно разблажити, или се чак претварати да је одбацују. Такви су лицемери."[7]

На ум ми долазе моћни стихови који се налазе у 2. Посл. Тимотеју у Новом завету, 1. глава, стихови 7 и 8: „Јер нам Бог не даде духа страха, него силе, љубави и разборитости. Не стиди се, дакле, сведочанства за Господа нашег."

Осим нашег проучавања духовних ствари, световно учење је такође битно. Будућност је често непозната. Стога је потребно да се припремимо за неизвесности. Статистика показује да се понекад, због болести или смрти супруга или из финансијске нужности, можете наћи у улози добављача финансија. Неке од вас већ имају ту улогу. Подстичем вас да тежите за образовањем – ако то већ не чините, или још нисте учиниле – да бисте биле припремљене за издржавање породице ако то околности буду изискивале.

Док учите и сазнајете ваши таленти ће се увећавати. Бићете у стању да више помогнете својим породицама у њиховом учењу и имаћете мир у души знајући да сте се припремиле за могуће догађаје са којима се можете суочити у животу.

Понављам: **Марљиво учите.**

Други циљ који желим да поменем: **Молите се ревносно.** Господ је заповедио: „Моли се увек, а ја ћу излити Духа свога на тебе и велик ће бити твој благослов."[9]

Можда никада није постојало време које је изискивало већу потребу за молитвом и подучавањем чланова наше породице да се моле. Молитва је одбрана од искушења. Кроз ревносну и искрену молитву можемо примити потребне благослове и подршку потребну да живимо праведно током овог понекад тешког и проблематичног путовања које зовемо смртност.

Важности молитве можемо и речју и примером подучити своју децу и унуке. Поделићу са вама лекцију у вези са учењем примером, како је описано у писму које ми је упутила једна мајка, а у вези са молитвом. „Председниче Монсон, понекад се питам да ли могу учинити нешто значајно у животима своје деце. Посебно, пошто као самохрана мајка која ради на два радна места како би саставила крај с крајем, понекад долазим кући сметена, али никад не губим наду."

У њеном писму се даље описује како су она и њена деца гледали генералну конференцију где сам говорио о молитви. Њен син је прокоментарисао: „Мајко, већ си нас учила томе." Она је упитала: „На шта мислиш?" Њен син је одговорио: „Па, учила си нас да се молимо и показала си како, али неку ноћ сам дошао до твоје собе да тражим нешто и нашао сам те на коленима како се молиш Небеском Оцу. Ако је Он важан за тебе, биће важан и за мене." Писмо се завршавало речима: „Сматрам да никад не знате какав ће бити ваш утицај док дете не примети да сами чините оно чему сте се трудили да научите њега."

Пре више година, баш пре него што ћу напустити Солт Лејк како бих присуствовао годишњим састанцима америчких дечака извиђача у Атланти у Џорџији, одлучио сам да понесем довољно примерака магазина *New Era* како бих међу службеницима скаутизма могао да расподелим ово сјајно издање. Када сам стигао у хотел у Атланти, отворио сам пакет са магазинима. Открио сам да је моја секретарица, из необјашњивог разлога, спаковала два посебна примерка јунског издања, издања за које је био карактеристичан храмски брак. Оставио сам та два примерка у хотелској соби, и како сам испланирао, расподелио остале примерке.

Последњег дана одржавања састанака, нисам имао жељу да присуствујем планираном свечаном ручку, него сам осетио да треба да се вратим у своју собу. Телефон је зазвонио док сам улазио. Позив је био од једне чланице Цркве која је чула да сам у Атланти. Представила се и замолила ме ако бих могао да дам благослов њеној десетогодишњој ћерки. Спремно сам пристао, и она је наговестила да би она, њен муж, њихова ћерка и син одмах дошли у моју хотелску собу. Док сам чекао, молио сам се за помоћ. Аплауз са конгреса био је замењен осећајем мира који је уследио после молитве.
Тада се зачуло куцање на вратима и ја сам имао повластицу да се упознам са једном дивном породицом. 10-годишња ћерка је ходала уз помоћ штака. Због рака, била је

потребна ампутација њене леве ноге – међутим њено лице је зрачило, њено поверење у Бога било је непоколебљиво. Дат је благослов. Мајка и син су клечали поред кревета, док смо отац и ја положили своје руке на сићушну ћерку. Били смо вођени Духом Божјим. Били смо понизни због његове моћи.

Осетио сам како ми сузе клизе низ образе и падају на руке, док су почивале на глави тог дивног Божјег детета. Говорио сам о вечним обредима и узвишењу породице. Господ ме је надахнуо да подстакнем ову породицу да оде у храм Божји. На крају благослова, сазнао сам да су планирали да посете храм. Постављали су питања у вези са храмом. Нисам чуо небески глас, нити имао визију. Ипак у мисли су ми јасно дошле речи: „Погледај *New Era*." Погледао сам према сточићу, и тамо су се налазила два посебна примерка *New Era* о храму. Један примерак је добила ћерка, а други њени родитељи. Заједно смо их прегледали.

Породица је отишла и соба је поново била мирна. Молитва захвалности дошла је лако, и још једном, решеност да за молитву увек буде места.

Моје драге сестре, не молите се за задатке који одговарају вашим способностима, већ се молите за способности које одговарају вашим задацима. Тада извршавање ваших задатака неће бити чудо, него ћете ви бити чудо.

Молите се ревносно.

На крају, **служите драговољно.** Ви сте моћна сила за добро, једна од најмоћнијих на целом свету. Ваш утицај има домашај далеко изван вас самих и вашег дома и дотиче друге широм земаљске кугле. Досегле сте вашу браћу и сестре преко улица, преко градова, преко народа, преко континената, преко океана. Ви оличавате мото Потпорног друштва: „Милосрђе никад не престаје."

Наравно, окружене сте приликама за службу. Нема сумње да повремено препознајете толико таквих прилика, да се можете осећати у неку руку оптерећенима. Где почињете? Како можете све то учинити? Како бирате, од свих потреба које видите, где и како да служите?

Често су мала дела служења све што је потребно да се други подигну и благослове: питање у вези са породицом те особе, веселе речи охрабрења, искрен комплимент, писамце захвалности, кратак телефонски позив. Ако смо посматрачи и на опрезу, и ако делујемо на подстицаје који нам долазе, можемо остварити много тога доброг. Понекад је, наравно, потребно више.

Недавно сам сазнао за служење пуно љубави пружено једној мајци у време када су њена деца била веома мала. Она би често устајала усред ноћи како би излазила у сусрет потребама својих малишана, као што то мајке раде. Њена пријатељица и комшиница прекопута улице често би долазила следећег дана и рекла: „Видела сам ноћас светло код тебе и знам да си била будна са децом. Повешћу их код мене на неколико сати док ти не одспаваш мало." Ова захвална мајка је рекла: „Била сам толико захвална за њену великодушну понуду, да се то догодило много пута пре него што сам схватила да је, ако је видела светло код мене, и она била будна са једним од своје деце, и сан јој је био потребан баш колико и мени. Научила ме је великој лекцији, и отада се трудим да будем посматрач, као што је она била, тражећи прилике да служим другима."

Безбројна су дела служења која је пружила огромна армија кућних учитељица Потпорног друштва. Пре неколико година чуо са за два таква која су помогла ожалошћеној удовици, Анђели, унуци моје рођаке. Анђелин муж и његов пријатељ ишли су на вожњу снегомобилом и постали су жртве гушења изазваног снежном лавином. Сваки од њих оставио је иза себе трудну жену – у Анђелином случају њихово прво дете, а у другом случају, супруга није само очекивала дете већ је и била мајка детета које је тек проходало. На сахрани Анђелиног мужа, бискуп је изјавио да је, чим је чуо за трагичан догађај, отишао до Анђелине куће. Скоро чим је стигао огласило се звоно на вратима. Врата су била отворена и тамо су стајале Анђелине две кућне учитељице. Бискуп је рекао да је видео кад су тако искрено показале Анђели своју љубав и саучешће. Три жене су заједно плакале, и било је очигледно да су те добре кућне учитељице дубоко бринуле за Анђелу. Као што можда само жене умеју, благо су наговестиле – без да су питане – тачно какву помоћ ће пружити. Да ће бити у близини колико год буде очигледно да је потребно. Бискуп је изразио своју дубоку захвалност за сазнање да ће оне бити прави извор утехе у данима који су пред њом.

Таква дела љубави и самилости континуирано чине дивне кућне учитељице ове Цркве.

Ја величам вас, које са брижном љубављу и самилосном бригом, храните гладне, одевате голе и пружате дом онима који су без крова над главом. Он који примети пад врапца неће занемарити такво служење. Жеља да се подигне, спремност да се помогне и пружи љубазност, долазе из срца пуног љубави. **Служите драговољно.**

Наш вољени пророк, председник Гордон Б. Хинкли, рекао је за вас: „Бог је у жене усадио нешто божанско изражено у тихој снази, племенитости, миру, доброти, врлини, истини, и љубави."[10]

„Моје драге сестре, нека наш Небески Отац благослови сваку од вас, удату или саму, у вашим домовима, у вашим породицама, у вашим личним животима - да можете да заслужите славну добродошлицу од Спаситеља света: „Добро урађено, добри и верни слуго"[11], ја се молим, док благосиљам вас а и драгу супругу Џејмса И. Фауста, његову вољену Рут, која је овде вечерас у првом реду, и њихову породицу, у име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Видети „Nobody Knows What a Boy Is Worth", у *Best-Loved Poems of the LDS People,* изд. Jack M. Lyon and others (1996. год.), стр.19.
2. „The Hand That Rocks the Cradle Is the Hand That Rules the World", у *The World's Best-Loved Poems,* комп. James Gilchrist Lawson (1955. год.), стр. 242.

3. *The Teachings of Lorenzo Snow*, изд. Clyde J. Williams (1984. год.), стр. 143.

4. УИЗ 88:118.

5. Јев. по Јовану 5:39.

6. American Academy of Pediatrics, „Television and the Family", стр. 1, www.aap.org/family/tv1.htm.

7. 2. Нефи 9:28, 29.

8. „The Charted Course of the Church in Education" (говор дат на Summer Institute of Seminary, Institute, и Church School Teachers у Аспен Гроуву, 8. август, 1938. год.), у комп. Џејмс Р. Кларк, *Поруке Првог председништва Цркве Исуса Христа светаца последњих дана,* 6 свез. (1965-1975), 6:52.

9. УИЗ 19:38.

10. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, (1997. год.), стр. 387.

11. Јев. по Матеју 25:21.

ЦРКВА
ИСУСА ХРИСТА
СВЕТАЦА
ПОСЛЕДЊИХ ДАНА

Serbian 02383 202